

Cs. Vaszil Erzsébet

Eltitkolt szerelmek

Cs. Vaszil Erzsébet

Eltitkolt szerelmek

**Rudabánya
2021**

Mottó

*Én nem tudom mi ez, de jó nagyon,
Fájása édes, hadd fájjon, hagyom.
Ha balgaság, ha tévedés, legyen,
Ha szerelem, bocsásd ezt meg nekem!*

(Juhász Gyula: Szerelem?)

A lankás dombok ölelésében a Hernád és a Tisza mentén is nagy birtokok húzódtak meg.

Ilyen nyár időben a földeken mindenütt szorgalmasan dolgoztak az emberek, pedig a föld nem is az övéké, hanem a földbirtokos uraságé volt. A jó fekete földeken sokfélélt termeltek, így aztán volt munka bőven. Erdők, rétek, kalászosok, napraforgó, no meg a híres gyümölcsösök, szőlős területek megműveléséhez szinte egész évben kellettek a szorgos kezek. Voltak, akiket évre szerződtek, de voltak idénymunkások is. Ahová mi ellátogatunk, már új birtokost találunk, Sztanyiszláv Boldizsár nagyságos urat. Mi csak a szomszédos szántóról jöttünk a plébános úrhoz, így tudtuk meg, hogy a nagybirtok gazdát cserélt.

– Bátyám! – szólt Gábris cimborám a templomba igyekvő plébános kíséretéhez.

– Úgy hírlík, új gazdája van a birtoknak. Igaz, vagy csak mondják? Ezt kéne megtudnunk.

Az arra jövők egyike adta meg a választ.

– Igaz bizony öcsém, de nem tudjuk honnan hozta ide a szél!

– Hát kérdezzék meg! – folytatta Gábris.

Éppen a közelünkbe ért egy kétkerekű kocsí, melyből a plébánoshoz így szólt valami úr féle:

– Plébános uram! Ráérne a héten a belső szolgáló gyermekét megkeresztelni? A nagysága kéri.

– Természetesen, ha már a nagytekintélyű Marylujz asszonyság kéri. Hozzák el pénteken reggel tíz órára a kisdedit. Szülők és keresztszülők is itt legyenek, üzenem nekik.

Most a nagybajuszú, szalmakalapos ember megbátorodva előbbre lépett s megszólalt:

– Már megbocsásson uram, hogy bátorkodom megkérdezni, remélem, nem sértem meg.

– Csak ki vele bátran! – biztatta az uraság a kíváncsiszkodó bajuszost, akihez sokan csatlakoztak.

– Az itteniek még nem tudják, honnan jött az uraság ide, a világ melyik sarkalatjából?

– Nos, az igazság, hogy messziről. A déli területről, Eszékhez közeli faluból jöttem. Az apám a folyami hajózás gépmestereként sok hajón dolgozott. Árut szállítottak a Dunán. Később, egy balesete után révész lett. Tisztes munkával kereste a pénz, engem kiiskoláztatott, a fiumei kadétiskolába tanultam. Nem volt könnyű, a tanulás mellett a hajón minden munkát meg kellett csinálni. Apámnak, szegénynek az volt az álma, hogy egyszer hajóskapitány legyek, valamelyik kereskedelmi hajón – sorolta életét az úr.

– Hé! Maga nem félt a nagy víztől? – kérdezte egy bámészkodó siheder.

– Dehogy! Sose féltem, apám mellett kicsi koromban megtanultam úszni, utazni a hajón. Szerettem, amikor a nagy hajó az orrával szelte a vizet és verte a nagy hullámokat. A víz nekem olyan, mint nektek a levegő!

– Akkor maga tengerész volt, ugye?

– Attól azért többre vittem, de soha nem voltam „aranyifjú”, aki csak szórja a pénzt, azt az apám nem engedte volna! A nagy kereskedelmi hajókon az áruszállítással foglalkoztam, de apám álmát nem tudtam megvalósítani.

– Akkor nem is kocsmázott, mint a tengerészek, no meg a többi, hiszen tudja... – faggatózott tovább a siheder.

– Hiszik vagy sem, de nem kocsmáztam és sosem ke-

restem „azokat” a nőket. Jobb helyeken azért én is megfordultam, hogy híreket szerezzek. Így értesültem ennek a birtoknak az eladásáról is. De már mennem kell. Isten áldja magukat!

– No, most már tudjátok merről jött az új birtokos, meg hogy miféle ember. – szögezte le a nagybajuszú.

– Jó-jó, de azt is mondják a messziről jött ember, azt mond, amit akar. – ezzel a beszélgetést lezárták. Mindenki ment a saját dolga után.

A hír gyorsabban száll, mint a madár, ez ügyben is így volt. Boldizsár megörökölte az apjának az összes vagyonát, ami igazán szép, mit szép, tetemes összeg volt. Az öregének volt egy hivatalosan bejegyzett óhaja – nősülésre, no meg valami befektetésre kell elköltenie. – Az első óhaja gyorsan beteljesült, az apja által ismert kedves, szép leányt feleségül vette. A birtok eladásáról hallott hírek ugyancsak felcsigázták. A szép kastély-féle kúria, annak minden egyebével, nagy birtokkal került eladási listára. Miért? Rendbe volt ott minden, de Sebessy Alfréd birtokos hirtelen elhalálozott. Az özvegye néhány hónapig még vezette a birtokot, intézve ügyes-bajos dolgát a gazdasági vezetővel, az ispánnal, az ott munkálkodó „népekkel”, de végül is nem akart tovább ott maradni Sebessy Alfrédné - Bécsújvárad Marylujz. Több vevő is felkereste, meg akarták venni a birtokot, de valahogy egyik vevőnek se adta el. Nem úgy, amikor Sztanyiszláv Boldizsár jelentkezett. Sármos, derék, magas, fekete haj, fekete szem, zsinóros kabát, udvarias fiatalember. Nem alkudozott, megvette a birtokot.

Felpakoltatta a nagy úti ládákat, még egyszer megnézte a virágait, a kertet, az udvart, és az ő kedves embereit. Majd végig nézve a területet most hát visszatért a kúria

udvarára. Közben Boldizsár is megérkezett. Leugrott a kétkerekűről, kézcsókkal üdvözölte az özvegyet, aki jó szívvel megismertette vele a legfontosabbakat, ami a birtokot illeti.

– Máris útra kész? – kérdezte Boldizsár a birtok volt nagyságos asszonyát.

– Igen, utazom. Nincs erőm itt maradni, nehéz volt így özvegyen a birtokot vezetni, igazgatni az én koromban. Megérti, ugye? Kérem uram, bánjon jól az én embereimmel, megbízhat bennük. Évekig hűségesen dolgoztak, becsületben szolgáltak nálunk, mind a benti, mind a kinti munkákat is szorgalommal végezték.

– Megígérem, teljesítem a kívánságát asszonyom.

– Hogy is hívják magát? Most írtuk alá az okmányokat, elnézését kérem, a nevét elfelejtettem.

– Sztanyiszláv Boldizsár vagyok nagyságos asszonyom. Ha nem veszi rossz néven felajánlom szerény szolgálatomat. Egy ideig egyfelé visz az utunk, szívesen elviszem.

– Nagyon köszönöm, de megvan a kocsim, a két szép deres lovam, kocsisom, így hát én is indulok Pest felé.

– Ég áldja nagyságát, köszönöm, hogy nekem adta el a birtokot. Jó utat! – ezzel Boldizsár elköszönt.

Ezen pillanatban a szakácsnő két kosárába elemózsiát adott volt úrasszonyának és a kocsisnak.

– Finom túrós lepényt, kenyeret, sajtot, kolbászt és egy flaska jó bort is tettem az úti csomagba, Isten áldja, szerencsés utat – kívánt Mariska nő, szemeiből a könnyeket a köténye sarkával törülgette, majd elindult a nagy lépcsőn a házba, de még hátraszólt – Az ég áldja, az Isten óvja magukat nagyságos asszonyom a hosszú úton! – még folytatta halkán – milyen jó gazdáink voltak.

Kis idő múlva a konyhai szolgálólánnyal küldött két úti csomagot, Boldizsár úrnak, aki megköszönte, és mindkettőt az ülés alá tette, majd az udvaron búcsúzásra felsorakozott kastélybelieket vette szemügyre. Kiválasztott egy sötét hajú, keskeny bajuszú, amúgy jó vágású férfit.

- Téged hogy hívnak?
- Ferkó a nevem.
- Tudsz a lovakkal bántani?
- Lovász vagyok nagyságos úr.
- No, hát akkor én jól ráhibáztam veled. Nemsokára mi is indulunk.

Még egyszer végignézett ezen a szép takaros birtokon, na persze, ami itt volt a szeme előtt, a látóhatáron innen, és a szép kúria épületén.

- Te Ferkó, még én is igazítok magamon, ide kérem azt a kedves szakácsnőt.

- A Mariska nenőt?
- Őt hát, ha így hívják.

Ferkó szólt egy hangosat, majd a lovait látta el indulás előtt, kocsit cserélt, az elemózsiás csomagot berakta, hosszú lesz az út. A széles lépcsőn legfelül megjelent a piros arcú, fekete szemű, kontyba tekert, őszülő hajú Mariska nő.

- Hívatott nagyságos úr.
- Csak köszönetet akarok mondani a gondos úti csomagokért. Isten áldja magukat, majd sietek vissza, de nem egyedül!

- Mégis mikorra várjuk? – kérdezte nő.

- Három nap, vagy négy talán.

Boldizsár elővett egy-két nagyobb pokrócot, majd a lecserélt nagyobb kocsiba ült, a lovása két szép lovat ve-

zetett az udvarra, befogta e kocsiba.

- Te Ferkó! Az elemózsiás kosarak?
- Áttettem ide a kétkerekűből, ez amúgy kényelmesebb a hosszú úton, nem baj ugye, uram?
- Igazad van, jobb lesz így – helyeselt Boldizsár.

Most hát mindkét kocsi kigördült a kúria udvaráról. Előbb a nagyságos Marylujz, majd az új birtokos úré. Szétszéledtek, ment mindenki a maga útjára. Nem szóltak, csak Mariska nenő hangja hallatszott mindenütt.

– Lányok, a szobák legyenek patyolat tiszták, mossatok, takarítsatok ki mindent, a nagy szalonba tegyetek frissen mosott, vasalt függönyöket, terítőket, az úr három nap és visszajön, de nem egyedül. A hálósobára is külön gondotok legyen!

– Legények, az udvar, a gazdasági épületek a ti dolgotok.

– A kertész? Hol van a kertész? A kert, a virágok, a pázsit, ne soroljam, álomszép legyen! Mindent tegyetek rendbe, ólakat, állatokat, kamrát, pincét, azoknak minden zeg-zugát, szóval értitek? Van seprű, víz, lúg, minden, hogy ragyogjon ez a kis kastély, mire megérkezik az uraság. Az éléskamra, a konyha Rozival a mi dolgunk.

Itt bizony a napokban igen nagy volt a sürgés-forgás, hogy az új tulajdonost, na meg akivel jön – mátkája, felesége, édesanyja – nem tudják, elkápráztassák.

Sztanyiszláv Boldizsár elég kényelmesen utazott a hosszú úton, amely rögzös, meg kátyús volt. Szerencsére a kocsis tudta a dolgát, meg nagyon ismerte ezeket az utakat. Az új birtoktulajdonos megállapította – ügyes ez a legény, jól kiválasztottam.–

Esteledni kezdett, a kocsis se volt beszédes formában,

az úr is magában gondolkodott, jó vásárt csinált-e, mit mond majd az ő drága szép felesége. Hogy mondja meg neki? Magára tette a takarót, s visszagondolt, mikor megismerte kis feleségét, az első találkozásukra. Milyen szép volt azon a bálon az a kedves leány, aki az első pillanatban megbabonázta. Milyen régen volt, amikor a tekintetükkel megtalálták egymást. Rózmáry szép szőke fürtjei, kék szeme, mint a felhőtlen tiszta ég. Csinos volt, karcsú dereka még inkább kihangsúlyozta a kivágott blúzából kidomborodó melleit. Véletlenül, vagy nem, de akkor világoskék alapon szétszórt virágos mintájú ruhában volt. Tündéri megjelenésű, táncolás közben meg-meglebbenő ruhában. Bizony, minden férfi tekintetét mágnesként vonzotta, de ő csak Boldizsárnak adta a szívét. A magas, sudár természetével, fekete, göndör hajával, kék szemével, kis keskeny bajuszával, enyhén pozsgás arcával kitűnt a férfiak közül. Jól öltözött, zsinóros, fekete öltöny, puha, fekete csizma, szóval a hölgyek sokan „pihentették” rajta a szemüket. Ők csak egymást nézték, minden találkozást nagy izgalommal vártak. Gyakori vendég volt Boldi a tündéri kislányéknál, az viszont nem volt ínyére, mikor Rózmáry édesanyja csókra nyújtotta kezét Boldi felé. Mindig kezét csókolt, a szeretett leány miatt. Jól emlékszik, nagy lakodalmat ültek. Édesapja a pénzét már ráíratta, de rábízta, okosan költse el. Boldogok voltak, de Rózmáry édesanyját valami ismeretlen betegség elvitte. Miféle átok ülte meg a házat, hogy alig egy év után az édesapját is elveszítette. Az édesapja is gondos volt, egyik barátja bankjába helyezte el minden vagyonát, kizárólag a lánya részére. A rokonság minden tagját kizárta. Úgy gondolta, a fiatalok jól fognak sáfarkodni a vagyonnal, ahogy Boldizsárt ismerte.

No, Boldi! Rózmáry is árva lett, a vagyonára vigyázni kell. Mit kezdjen vele, Ő továbbra is az áruszállítással foglalkozott, szép jövedelme volt. Most hát az lett a gondja, hogy egyszerre komoly vagyonuk lett. Amikor ezt a birtokot megvette, nem volt ideje hazajönni, mert lehet, hogy elkelt volna, mire visszaér.

Szóval a régi szép időkre szívesen emlékezett, de visszazökkent a jelenbe, amikor a kocsi nagyot zakkant.

– Mi volt ez, te Ferkó?

– Csak egy nagy kátyú!

– Hát kerüld ki, nehogy eltörjön a kocsi.

– Tudom én, de ez olyan nagy volt, hogy nem tudtam kikerülni.

Boldizsár elővette a pipáját, próbált benne tüzet élesztetni, de csak nem akart füstölni neki.

Végre sikerült. – Talán ez ébren tart. – gondolta.

A kocsis megállt. Leszállt és az oldalon lévő lámpákba gyertyát rakott.

– Csak nincs valami baj a lovakkal?

– Á dehogy, csak a lámpákba „lehelek” egy kis gyertyafényt.

Ez után már mentek tovább útjukra. Rövid idő múlva a kocsis megszólalt.

– Nagyságos úr! Amott valami világít. Jó lenne megpihentetni a lovakat, már több órája, hogy ezeken a rossz utakon futnak.

– Mit mondtál Ferkó? Nem hallottam minden szavadat.

– Jó lenne megpihentetni a lovakat, etetni, itatni.

– Tettél nekik abrakot?

– Ilyen hosszú útra rendes lovasz nem indul el lovakkal abrak nélkül.

Boldizsárnak tetszett a lovász gondoskodása

– Igazad van Ferkó! Nekünk is pihenni kell. Állj meg ott, ahol pislákoló fény van, hátha útszéli csárdát jelez.

Úgy lett. Megérkeztek az útszéli csárdához. Két kutya hangos ugatással jelezte a gazdának, vendég érkezett. Lámpával jött ki a házból egy megtermett ember, az inge ujja felgyűrve, lajbi van rajta. A lámpával megvilágította a kocsit, lássa az érkezőket.

– Szép jó estét uraiméknak!

– Magának is! Maga itt a fogadás?

– Az vónék, mi járatban errefelé?

– Messze még nekünk az út vége, ha lehet, megpihennénk mi is meg a lovaink is.

– Jöjjenek be, van itt hely maguknak is, meg a lovaknak is! Adjak-e nekik abrakot?

– Hoztunk, adok én nekik – szólt Ferkó – de vödröt hol találok, hogy megitassam őket?

– Ott van, az istálló ajtajánál megleli, itt a lámpa – mondta, és átadta Ferkónak.

– Megkínálom magukat valami harapnivalóval.

– Most inkább lepihennénk, fárasztó volt az út, de egy pohár bort szívesen elfogadnánk.

Hozta is a fogadás a bort, letette az asztalra, de Boldi megkérte.

– Igyon már velünk maga is – nem kérette magát, asztalhoz ült és mindenki poharába töltött. Eztán az emberi kíváncsiság belőle is előbújt.

– Na, aztán honnan-hová az út?

– Elég messziről, a Hernád mellől jövünk, és Eszékre megyünk, ott lakom – adta meg a választ az úr – a kis feleségemhez igyekeznék – ennyit árult el, elég is volt, meg igaz.

– Egészségükre! Jó, hogy idevetette magukat az úti céljuk – jegyezte meg a fogadás – igyanak még, itt a kancsó, majd jobban alszanak.

A jó bor jólesett, anélkül is elaludtak volna, elfáradtak a hosszú utazáson. Megittak egy-két pohár bort s mély álomba szenderültek.

Az uraság jó puha ágyat kapott, Ferkó meg a nagy karos lócát vette birtokba, szőtt pokróc, meg párna is volt ott, az is megtette, miután ellátta a lovakat, megetette, megittatta, meg is kefélte, tudják azok is, ha szeretik őket.

Reggel öt óra felé a csárda kakasa hangos kukorékolással ébresztette az ott alvókat. Kukorékolt bizony, de még hogy!

– Hé, te Ferkó! Hallod, a kakas oly hangos, hogy a hóttak is felébrednek, te meg alszol? – szólt Boldizsár.

Ám Ferkó sehol, a kocsmáros sehol, csak ő van bent.

– No Boldi, jól elaludtál! Mikor fogsz hazaérni? – korholta magát.

Bejött a kocsmáros, meg Ferkó.

– Elláttam a lovakat – jelentette Ferkó.

A kocsmáros bejött egy nagy tálcával – Hoztam egy kis harapnivalót, egyenek mielőtt útra kelnek – kínálkozva az asztalra tette, amit eddig a kezében tartott. Volt azon jóféle kolbász, szalonna, ropogós héjú, de puha kenyér.

– Hoztunk mi is ennivalót...

– De csak kóstolják meg, a pipás Pistu jó szívvel kínálja – erősködött a kocsmáros.

– Jó, hát köszönjük, el kell fogadjuk, ha ilyen jó szívvel kínálja – egyezett bele az uraság.

Mindketten jó étvággal ettek, jól esett nekik. A borból is felhőrpintettek egy-két pohárral, nagyon jó ízű piros bor volt az.

– Nos, kedves kocsmáros, köszönjük a szíves fogadtatást, a kínált ennivalót, de már indulnunk kell – Boldi két ezüstpénzt tett az asztalra búcsúzóul. A fogadós biztosan meg volt vele elégedve, mert mosollyal a száján integetett a távolodóknak.

– Na, Ferkó, most már csapj a lovak közé, mert gyorsan szeretnék hazaérni!

Ferkó nem szólt, de tette a dolgát, most már futásra bízta lovait, de nem durván, csak amúgy szelíden pattozott az ostorral.

Jól haladtak, nem sokára a kanyargós út végéhez értek.

– Látod Ferkó? Az már a mi városunk, Eszék.

– Erre még nem jártam, se gyalog, se lóháton, de szép ez a vidék – így summázta Ferkó a látottakat.

Futott az a két ló, mintha tudták volna, mily nagyon repezett a nagyságos úr az ő Rózmeryja után.

Megérkeztek! Díszes kerítés, nagykapu, bent az épület jó nagy, ablakaiban meg alatta a kertben nagyon szép virágok díszeltek. Boldi leugrott a kocsiról kinyitni a kaput, mivel ő ismerte annak a zárját.

A kocsi zörgésére az ő szelíd, aranyos felesége kiszaladt, Boldi kettesével szedte a lépcsőket, boldogan ölelték át egymást. Meg kell hagyni, igazi lovagias férje volt Rózmerynak, mindig virággal tért haza, kivétel ez a mostani, de a nagy izgalmban nem jutott eszébe.

– Ó édes kismadaram, galambom, napsugaram végre, hogy láthatlak, jó, hogy hazaértem.

– Én is epekedtem utánad, féltem, ne legyen semmi bajod a hosszú úton.

– Most megyek angyalkám, lemosom magamról a hosszú út porát és jövök hozzád.

– Van meleg víz, viszem a dézsába.

– Ajajj, azt én viszem, ne cipeld, majd sietek.

A kis feleség bement a szobába, nagyon várta a férjét, meg, hogy milyen hírekkel jött haza. Ferkó közben a lovakat intézte, megtalálta az istállót, meg mindent, szinte otthon érezte magát. Egy csinos, barna hajú fehérnép éppen az apró jószágok között tett-vett, szép barna szemével Ferkóra nézett.

– Maga a Boldizsár úr lovásza?

– Engem választott a volt cselédek közül a kúriánál.

– Új Kúria? Hát, az meg hogy lehet?

– Csak úgy, hogy megvette – folytatta Ferkó.

A szép copfos lánynak elakadt a szava, talán még az asszonya sem tudja, futott át a gondolata, de majd megtudja, a szolgának nem kell újságolni, majd tovább érdeklődött.

– Hogy hívják magát?

– Szekeres Ferkó az én becsületes nevem. A Hernád mellől jöttünk, no és kiskegyedet hogy hívják?

– Rebeka Bánovics.

– Szép neve van, de ilyet még nem hallottam.

– Mifelénk a lányoknak ezt a nevet adják. De most már jöjjön be, ebbe a kis házba, szeretném megkínálni egy kis ennivalóval.

Ferkó nem kérette magát, elfogadta a meghívást, hű micsoda sajt, túró, tejföl, fehér cipó az asztalon.

– Ha esetleg nem kér ezekből, hozhatok sonkát, kolbászt, hagymát.

– Ne, ne, ne – szólt közbe Ferkó, inkább ezekből eszem, ami az asztalon van.

Ők ketten aztán addig-meddig beszélgettek, hogy esteledni kezdett. Ferkónak a szokásos vendég helyen készített Rebeka fekvő helyet. Ferkó megköszönte, még azért

legeltette a szemét a szép barna lányon, amíg ki nem ment a szobából, mert neki máshol volt az ágya.

– Jó helyre jöttem én az urasággal! – tetszett neki ez a fogadtatás, még inkább Rebeka.

Boldi miután felfrissült, házi köntösbe bújt, jól illett neki a fekete, színes, törökmintás selyem köntös. Eszébe jutott, hogy amikor odaigyekezett megnézni a birtokot, egy városon hajtott keresztül, ahol sokféle boltot látott. Az arany-ékszer boltos éppen az ajtóba állt, vevőket várt. No, ez éppen kapóra jött az uraságnak.

– Magaé ez a szép kis üzlet? – érdeklődött.

– Igen, uram! Óhajt valami szépet vásárolni?

– Persze, máris! – és leugrott a kocsiról.

A boltban a szebbnél szebb láncok, gyűrűk, medálok azonnal elkápráztatták.

– Azt a zafírköves násfát azonnal megvenném.

– Tessék, máris beleteszem egy bársonyos dobozba.

Annyi amennyi, azt ajándékba elviszi az ő angyali feleségének – gondolta magában.

Jól is tette, most hát előkereste úti zubbonyának zsebéből, áttette a köntösébe, sietett a feleségéhez. Bement, újra és újra magához ölelte, csókolta az egész arcát, majd elővette az ajándékot.

– Neked hoztam anyalkám! Remélem, tetszik.

– Ó Boldi! Ez csodaszép! Biztosan jó drága volt.

– Nekem te vagy a drága, de örülök, hogy tetszik – s újra és újra átölelte feleségét, csókjaival elárasztotta arcát, nyakát, majd a ruhájából előbukkanó két domborulatot.

– De Boldi, még nincs is este!

– Ejnye, galambom, nem kell ahhoz eljönni az estének, hogy két ember szeresse egymást.

– De Borcsa néni azt mondta, arra való az este, no meg akkor a csillagok is fényesebben ragyognak, ha szerelembe látják az embereket.

– Drága csillagom, te ragyogsz az én egemen, Borcsa néni meg öreg, nem tudhatja, hogy az égi csillagok nélkül is boldogság önti el a szerető szíveket, hidd el, ezt mi jobban tudjuk.

Szó ide, szó oda, a szerelmes asszonykáról is lehullottak a szép selyemruhák, a selyem viganók, teljes odaadással áldoztak szívből a szerelem istenének, Ámornak, ezen az estébe forduló késő délutánon. Végre egymás karjába omolva az édes álom megszállta őket.

Reggel lett. A nap sugara beszökött az ablakon, mint ha ébreszteni akarta volna az alvókat.

– Nahát, ez a kíváncsi nap jól bevilágított, nem lett volna elég, ha csak bekukucskál? – mormogta halkán Boldi.

Erre Rózmáry is ébredezni kezdett. Boldi pedig csókjaival ébresztgette az ő édes kismadarát, aki pedig így az ágyban heverészve kérdésekkel kezdte ostromolni férjét:

– Mondd, merre jártál, mit intéztél kedves férj-uram?

– El se hiszed, de kérlek, ne haragudj azért, amit mondok – kis szünetet tartott, majd miután bátorságot lopott kedvese szeméből, folytatta.

– Birtokot vettem!

– Bir-to-ko-ot? – csodálkozott a szép tündérkéje – Meg is vetted? – szemei nagyra tágultak.

– Igen, angyalom! Nem volt időm oly messziről hazajönni, hogy megbeszéljük. Olyan szép kis kastély tartozik a birtokhoz, meg nagyon rendben van ott minden, gondoltam neked is tetszeni fog.

– Kis kastély? Birtok?

– Tudom-tudom, együtt kellett volna nekünk megvenni, de előttem sokan alkudoztak rá. Mivel minden nagyon gondozott, szépen megművelt, na és a kis kastély, már csak te kellesz oda, te, a ház asszonya, mit asszonya, úrnője.

– Te jó uram, tudod, hogy mit beszélsz?

– Persze, hogy tudom, szeretném, ha te is megszeretnéd, én úgy örülök neki!

–De mondd, hol van?

– Na, ez már lehet, hogy neked gondot okoz egy kicsit. Innen odább felfelé a Hernád és a Tisza folyók „társaságában”.

– Oda akarsz menni, csak így?

– Hidd el, nem volt lehetőségem várni, az özvegy, aki a birtok tulajdonosa volt, túl akart adni rajta. Lehet, hogy elveszítettem volna, ha nem cselekszem gyorsan, ha této-vázok, másé lett volna a birtok.

– Nem is tudom, mit mondjak, haragudjak-e rád, vagy örüljek, ha ez neked öröm.

– Inkább örülj velem. Ha meglátod, akkor beszélj róla nekem. Na és csak az apámtól kapott pénzt költöttem rá, a többi megvan.

Így most úgy látszott, elég jól sikerült a kis feleségét meggyőzni, vagy legalábbis felkelteni a kíváncsiságát. Az meg már fél győzelem, hogy megpróbál örülni a férje örömének.

Egész nap a költözéssel járó feladatokat tervezgették. Sorra vették a tennivalókat, még mit szeretnének elvinni, mi legyen az ő kedves házukkal. Végig gondolták, hogy másnap hogyan kezdjék a pakolást. Az a tény, hogy el kell menni, lelkiileg megtörte őket, de mégis megegyeztek.

A két szerelmes estére fáradtan omlott egymás karjába, alig bírtak eltelni egymással, végül ölelkezve aludtak el.

Megbeszélték, pakolni kell, miután Boldi egy kedves barátjának megvételre felajánlotta ezt a kedves kis ott-hont, ahol házasságuk kezdetén kóstolgatták a boldogság édes-mézes napjait. Azok-azok voltak!

Szerencsére a barátja azonnal igent mondott. – Megveszem! –

– Kis madaram, nekünk most már csomagolni, pakolni kell. Azokat, amik neked nagyon fontosak, elvisszük, persze nem bútorra gondolok – véleményezte Boldi.

– Jó-jó, de a szötteket nem hagyom itt, ezek úgy hozzám nőttek, meg a tükrös asztalkát sem.

– Megértelek, valóban nagyon szépek, kedvesek azok a szöttek, meg az ovális tükrös kis asztalka, azoknak is több láda kell. Rád bízom, hogy még mit szeretnél elhozni, még az én ruháimon kívül, de Rebekát feltétlenül szeretném magunkkal vinni, hiszen ő is árva, s régtől szolgál minket.

Pakolás, csomagolás nagy dolog, de volt Rózmarynek segítsége, Rebeka.

Amíg férje az eladási okmányokat intézte, meg fuvarost; nagy kocsit rendelt, hogy minden felférjen.

Lelkileg Rózmaryt az nyugtatta meg, hogy az ismert jó barát veszi meg a házukat, biztosan megőrzi majd a szép bútorokat és mindent, ami ott marad.

Felpakoltak Ferkóval meg a jó baráttal, akinek a felesége is eljött egy röpke búcsúzásra, hiszen jól ismerték egymást Rózmaryval.

Elköszöntek, elindult Ferkó a házaspárral és Rebekával, utánuk lassabb tempóval a stráfszekeres.

Boldi tele reménnyel, Rózmary viszont kételyekkel indult neki az ismeretlen országrésznek. Ugyan bizott férje döntésében, de egy ilyen nagy birtokot ily gyorsan megvenni? – a gondolat mégis félelmet keltett benne.

Már több órája utaztak az ilyen-olyan rögös utakon, mikor az addig hallgatag feleség megszólalt:

– Nem kellene valamit inni, meg ehetnénk is pár falatot, készítettem az elemózsiás kosárba, ugye Rebeka?

– Igazad van lelkem! Ferkó, annál a nagy lombos fánál álljunk meg – adta az utasítást az új birtokos úr.

Így hát megálltak, lecihelődtek a kocsiról, nagy szőtest terítettek a fűre ott a fa alatt, elő a nagy kosár, és leültek enni.

– Én most kifogom a lovakat, legeljenek itt, jó dús a fű, de kötőféken tartom őket.

– Gondos lovász vagy te Ferkó – szolt elismerően a nagyságos úr.

– Rebeka! Segíts, szedd elő a többi ennivalót is, én inkább abból a vajas túróból meg a kalácsból ennék, a férfinép meg a szalonna, kolbász pusztítója – mondta nevetve Rózmary – de egyél te is velünk Rebeka!

– Hé, Ferkó! Ne maradj ki te se, gyere csak közelebb, egyél te is – invitálta lovászát a nagyságos úr.

Ferkó boldogan vette a meghívást, így legalább a közelébe lesz Rebekának, mert egész úton a nagyságos asszonnyal ültek, ő meg az úrral, de nagy beszélgetésre sehol nem került sor.

Amikor befejezték az étkezést, összehakoltak, majd felültek a kocsira, miután Ferkó befogta a lovakat.

Amíg azokkal foglalatoskodott, a szeme sarkából Rebeka felé sandított. Hajajj, ő is viszonzta a pillantását!

– Talán akkor indulhatunk is – szolt Boldi, a kocsis

pedig indította a lovakat.

Előbb csak csendesen, de mivel ezen a kanyargós úton nem jártak sokan, gyorsította a lovakat némi cuppogatással.

A két nő jól ismerte egymást, Rebeka fiatalon került Rózmaryékhoz szolgálni. Igaz, a csinos, gazdag Rózmaryt iskolába járatták a szülei, ő meg járta az élet iskoláját. Megtanult szépen viselkedni, mosni, főzni, takarítani, virágokat gondozni. Tudott hallgatni, ha kellett, mert különben amolyan csevegő-csicsergő lányka volt. Mindenről beszámolt, milyen kelme jött a zsidó boltjába, a hentesnél friss hús van, a kalaposhoz úgy járnak a hölgyek, mint a kútra, valami új-módi kalapokat árul. Ki kinek lett a mátkája, kinek született babája, ki halt meg stb.

Most a két lány elég hallgatagon ült egymás mellett. Ha másféle anyagból lenne Rebeka ruhája, aki ránéz a két szépségre, testvéreknek, vagy őt is úri kisasszonynak vélné. Rózmary szőke fürtös haja, Rebeka barna, vastag hajfonata egyformán vonzóvá tette őket.

Már jó ideje úton voltak, de a lovak bírták a tempót. Ferkó tudta, hogy az uraságék mielőbb szeretnének az új birtokra „haza” érni.

– Nagyságos úr! Még egy óracska és megláthatják az új birtokot.

– Jó is, hogy mondod, megnyugtattál, mert már kérdezni akartam, te ezt az utat jobban ismered. Biztosan ott hátul a nejemék is kíváncsiak, mi lesz ott.

– Igen, kíváncsi vagyok Boldi! Bevallom, egy kicsit idegeskedem, hogy fognak fogadni ott minket.

– Azon kár izgulnod, nagyon kedves emberek. Ott Mariska nenő, a gazdasszony, a mindenes a kis kastély-

ban biztosan segít majd mindenben eligazodnod – próbálta a kis kedves feleségét megnyugtatni férje.

Közben a kocsi haladt az úton, két oldalán hatalmas napraforgó táblák, mint megannyi óriás virág, melyek köszöntötték az új birtokosokat.

A dombokon megművelt szőlőtőkék sorakoztak, az út mentén almafák hajladoztak a gyümölcsök súlya alatt.

Amíg ide-oda nézegettek lassan közeledtek egy szép nagy vaskapuhoz. Díszes-míves kovácsoltvas kapu volt az, tetején folyondár futott végig levelekkel. Szóval a volt gazdája szerethette a szépet. A kapu nyitva volt, várták az új gazdáékat. Némileg megzördült a kocsi, a lovak patája is ütemesen koppant, nem csoda, hogy szinte mindenki kitódult, aki a közelben volt. Szépen sorba álltak a lépcső alján. Középen frissen vasalt kötényben, valami fodros pánt az öszülő haján, nagy kontyával előlépett, ő Mariska nő.

– Örülünk, hogy megérkeztek nagyságos asszony, nagyságos uram, Mariska nő vagyok. Mi itt valamenynyien állunk szolgálatukra.

A megjelentek között a fehérnép sóhajtozva dicsérte az új nagyságát.

– Nézd, milyen szép!

– Nem csak szép, gyönyörű, csinos. – mondták egymás között, de meghallotta, akit így dicsérgettek.

– Végre megérkeztünk! Ismerjék meg Rózmaryt, a feleségemet és Rebekát, az ő régi szolgáját. Engem már ismernek, Sztanyiszláv Boldizsár vagyok. Remélem, jól megleszünk egymással. Ember vagyok én is, lehet velem beszélni, esetleg kérni is, ha nagyon fontos.

– Köszönöm a kedves fogadtatást, itt minden nagyon szép, a virágokat szeretem, milyen sok féle van itt! –

szólt finom hangon, dicsérően Rózmary.

– Tessenek befáradni. Bizonyára elfáradtak. Készítetünk ebédet, igaz estebéd lesz az, az ebéd ideje rég elmúlt.

Bementek a frissen takarított kúriába. Valóban csodás rend, tisztaság mindenütt. Mariska nő végigkalauzolta az érkezőket, végül az ebédlőbe invitálta őket. Az ütött szöget a fejébe, hogy hová ültesse Rebekát, fontos az úrasszonynak, de mégiscsak szolgáló. Gyors gondolata a következő:

– Nagyságos asszonyom, igaz most van még hely az asztalnál, de ha vendégeket fognak fogadni, nem lesz fölösleges szék. Ha meg nem sértem a kedves Rebekáját, őt a mi asztalunkhoz invitálom.

– Nagyon jó lesz, legalább megismerem a többieket, akikkel együtt fogok dolgozni. Tessék majd nekem megmondani, mikor mi lesz a dolgom. Szívesen elvégzem majd – szólt megértően Rebeka.

– Talán előbb megszabadulnánk az út porától – mondta Rózmary Rebekának.

Nő azonnal megmutatta a fürdőt, nagy kád, két mosdótál, a két szekrénykében törülközők. Női illatosítók, szappanok, a másik szekrénykében férfias dolgok, borotva, timsó, meg ami kell.

Egy gyors kismosdás, a hölgyek már indultak is az ebédlő felé, most Boldi vette birtokba a mosdót. Igen tetszetősnek találta.

Az ebédlőben terített asztalon értékes porcelán tányérok, fényes evőeszközök, csillogó poharak, no és virág.

Jöhet a finom leves, sülték, szárnyas és borjúhúsok. Kompót, no és helybéli vörösbor.

Bizony jól esett az új birtokosnak és feleségének a

kedves fogadtatás. Rebekának meg a többi leány szolgálónak a kúria épületének végén, külön bejárattal volt egy-két szoba, 2-3 ággyal.

A vacsora után az új birtokosok a hálósobába távoztak. Faragott támlájú dupla ágy, cseresznyefa színű, fodros-csipkés fehér párnahuzattal a férfi oldalon egy kék szalaggal behúzva. A cakkosan elrendezett függönyöket lezárta a nehéz, selyem, mocsár zöld „kísérő”.

Amíg ők az új otthonukkal ismerkedtek, megérkezett a stráfszekér is. Rögtön pattantak a férfiak, leszedték a nagy ládákat, bevitték a kúria előterébe, mert már Mariska nő ott volt intézkedni. neki úgy látszik, mindenütt szeme van.

A lovászok segítettek bekötni a lovakat, hogy a kocsis se maradjon ki a vendéglátásból, Ferkó vette szárnyai alá, bevitte az ő szállásukra, ahol pedig a kecskeláb asztalon jó falatok várták az érkezőket. Ők is ettek, ittak is egy-egy pohárral. A fáradtság megülte a kocsist, de nem úgy Ferkót. Szeretett volna szót váltani Rebekával, de hogy? Nagy kérdés, újra és újra ezen törte a fejét. Végre az egyik ottani szolgáló kijött egy lavór vízzel, kiöntötte.

– Te Julcsa! Küldd ki nekem az új leányt, csak egy percre, jó?

– Ferkó, Ferkó, reggelig nem tudsz várni?

– Nem bizony, szót kell vele váltanom!

– No, nem bánom, megteszem, de mit mondjak neki?

– Csak azt, hogy jöjjön ki, jó?

– Ha ennyire szeretnéd!

– Hát persze, csak küldd már ki!

Julcsa hát odasúgta Rebekának, hogy odakint várják.

– De ki vár engem? Meg minek? – töprengett.

Hirtelen nem is gondolta, hogy Ferkónak van vele be-

széde. Kiment hát.

– Gyere-gyere Rebeka, olyan jó, hogy te is itt leszel, kedves a nagyságos asszonyod, hogy elhozott. Csak azt akarom mondani – itt vett néhány nagy levegőt – volt neked ott valakid?

– Ugyan ki lett volna?

– Valaki, akinek tetszettél, vagy utánad volt, no!

– Nem volt ilyen. Igaz lett volna, de valahogy nekem ő nem volt ínyemre.

– Ez jó, nagyon jó! Mondd, ha lenne itt olyan mulatság-féle, eljönnél velem?

– Mit tudom én, majd akkor megmondom.

– Nekem így is jó, már ez is, aludj jól, álmodj szépet! A jó kívánság után Rebeka indult a lányokhoz, de még visszaszólt – aludj te is Ferkó, fáradt lehetsz.

Nem igazán tudta, hova tegye a beszélgetés lényegét Ferkó. Az, hogy nem volt amott senkije, részben megnyugtatta, de őt bizony már megsebezte Amor nyila, nem is kicsit.

– No-no, csak lassan – biztatta magát Ferkó – el ne ijeszd magadtól, türelem – csitította magát. De mit tehet, bizsergés van egész testében, ha Rebekára gondol. Biz’ a szerelem, nem kopog, csak úgy jön. Hát, neki jött. Csak úgy! Most viszont tényleg pihenni, aludni kellene. Kellene, de nincs rajta álom, azért csak lefeküdt.

Boldit magával ragadta a férfi hev, amint feleségét meglátta a világoskék selyem hálóingben. Testére simult, kiadta csinos, lányos alakját. Nem bírta türtőztetni magát, azonnal az ágyba fektette.

– Bolondulok érted kismadaram, minden porcikámban bizsergést érzek.

– Én pedig attól félek, nem tudok olyan odaadóan a ti-

éd lenni. Ez az új hely, tudod...

– Kérlek, hunyd le azt a két gyönyörű kék szemedet, majd nyisd ki. Igaz itt minden új, de látod, én a régi vagyok, a te Boldid. – s úgy ölelte, simogatta a finom, fehér bőrét, már nem várt, magáénak akarta a szeretett nőt. Újra egymásra találtak, majd a nagy szerelmet átélve Rózmáry szemét lehunyva, szemérmesen mondta

– Te Boldi, engem most a nagy szerelemmel az égis röpítettél!

– Hát, sikerült boldoggá tennem téged, így én is boldog vagyok.

A következő napok azzal teltek az új birtokosoknak, hogy körüljárták a területet. A kétkerekűre felült Rózmáry, Boldi hajtotta a lovat, Ferkó meg lovagolt mellettük. Ő ismerte a birtokot, persze, hogy neki kellett végig mutatni. Rózmárynak tetszett a sok szénaboglya, amik szépen sorakoztak a kaszálon. A végén már szekerekre rakták, de mily skatulya formára igazították!

– Boldikám! Hogy tudják ily formára, meg ily magasra rakni?

– Megtanulták, meg a szekér két oldalára hosszú vendég rudat erősítettek, ezek tartották a felrakott szénát, vagy ha csépelni vitték a kalászos kévéket.

Az erdőhöz érve a kakukk hangja üdvözölte őket. Szép tölgyes fák nyúltak felfelé, a terebélyes lombjuk sok makkot adott ősszel az erdei állatoknak.

A legelőkön tehéncsorda, távolabb a kerített részen néhány ló eszegetett.

– Boldi! Amott az egyiknek kiscsikója van! – kiáltott örömmel Rózmáry – ugyan mi lehet a neve?

– Majd megkérdezzük. Ferkó, menjünk a lovakhoz!

– Igenis, nagyságos úr!

Arra mentek a lovászt megkérdezte Ferkó – Cimbora, mi a neve a csikónak?

– Hajnalcsillag – jött a válasz.

– Ó de szép neve van! – ámuldozott Rózmáry.

– Mert nézze nagyságos asszony, a homlokán van egy csillagféle, ami kiviláglik a sötétbarna fejéből.

Lassan végignézték a birtokot. Volt még egy juhnyáj a lankás domboldalon. Van itt minden – állapította meg az új nagyságos asszony – a tehéncsorda is ott legelészett.

Lassan hazafelé mentek, jó késő délután volt, elszaladt az idő a nézelődésben.

Ahogy Ferkó beporoszkált az udvarra, Mariska nővér rögön a lépcső legfelső fokán termett.

– Csakhogy megjöttek a nagyságos úrék! Remélem, Ferkó mindent megmutatott!

– Igen-igen! Láttuk a sok jószágot, meg egy édes kiscsikót. Hajnalcsillag a neve, mert egy csillagformát visel a homlokán – újságolta Rózmáry.

Jól sikerült a birtok bemutatása, nem is remélte Boldi, hogy így lelkesen fogadja majd az ő madara. Igaz, a kiscsikó egy áldott kincs most, ebben a helyzetben. Egyszerre kezdtek otthon érezni magukat.

A következő napok, hetek még pakolászással teltek a benti szolgálóknak, így Rebeka is ott tüsténkedett. A szép szötteseknek kerestek helyet, bizony a nappali megtelt a színes szöttesekkel, a kastély asszonyának nem kis öröme.

Teltek a napok, a hetek. Egyik alkalommal lovas érkezett a szomszédos birtokos úréktól, Háromházy Zsótér Kálmánéktól. Meghívták az új birtokosokat úgynevezett ismerkedésre. A levelet Boldizsár úr vette át. Megkö-

szönte és üzente volna, de Rózmáry rögtön választ küldött, megköszönve a szíves meghívást, rövid időn belül tiszteletüket teszik. Nem akarta eltolni a vizitálást, ezért pont egy hétre jelölte meg a látogatás idejét. Van tehát egy hét készülődni.

Rózmáry számba vette a tennivalókat. Nehéz így ismeretlenül menni. Mit illenék vinni? Majd segít Mariska nő.

Úgy is lett.

– Drága nő, gondban vagyok. Meghívást kaptunk a szomszédos Háromházy birtokos úréktől, vizitációra invitálnak. Nem tudom, mit illene vinni így az első találkozásra.

– Mit is javasoljak? – töprengett nő. – Mindenesetre az úrnak egy jó, csinos butykos bort, úgy emlékszem, ő is a vörös bort szereti. A kedves feleségének, Emerencia nagyságának egy csokor sárga rózsát, van egy édes, szép kislánykájuk, neki meg egy szép babát gondolnék, talán így megfelelne.

– Nagyon köszönöm, már nem is kell nekem töprengem tovább, remek javaslatokat kaptam. Igen, de a kicsi lánynak a szép babát hol lehetne beszerezni?

– Tessék csak beszélni Szántón az árussal, beszerzi ő egy hét alatt.

Rózmáry ezen ismeretek birtokában némileg megnyugodva készülhetett, de újabb gond, milyen legyen a bemutatkozáson a „toalettje”? Ne legyen túl feltűnő, de valahogy igazodjon Boldiéhoz. A ruhák ügyében Rebekát hívta segíteni.

Sok ruhát kiraktak a szekrényből. Az ő ruhái közül az azúrkék virágmintásat választották ki, a kivágása nem hivalkodó, a beledolgozott passzos mellény sötétebb kék

árnyalatú. Most fedezte fel, hogy a legutóbbi ajándék, a zafírköves násfa illetve medál pont illik a ruhájához. Most hát a Boldiét kell hozzá keresni. Neki is van sötét-kék zsinóros kabát nadrággal, amit szívesen viselt egy összejövetelen. Így hát az öltözetek megvolnának. A bor nem gond, a virág is meglesz, de a baba, azt meg kell rendelni.

– Boldikám! Jó lenne bemenni Szántóra, egy játék babát szeretnék vinni a szomszéd birtokosék kislányának.

– Ha neked megfelel, holnap elmegyünk, meg kell vásárolni azt az ajándékot Mariettának.

Másnap délután a házaspár elkocsizott Szántóra. A fő utcán a cégér-táblák hirdették a boltokat, sorakoztak ott a rőföstől a szatócsig, végül azt is megtalálták, amiért mentek. Rózmary egy biedermyer kalapos, szőke hajú, kék ruhába öltöztetett babát választott. A boltosnő dobozba tette, becsomagolta, szalaggal átkötötte, amikor megtudta, hogy ajándékba szánják. Vett még néhány apróságot, csipkéket, színes szalagokat, zsinórokat, hímző fonalat, amire később szüksége lehet. Befejezve a vásárlást, indultak haza.

Amint hazaértek, Ferkó szaladt eléjük.

– Nagyságos úr, a Csillag lónak kiscsikója lett, tessék megnézni.

– Én is szívesen odamennék Boldi!

– Gyere-gyere, te is lásd meg!

Siettek az istálló elkerített részéhez. Az állatorvos és néhányan még ott tettek-vettek, letakarították a kiscsikó testét. Erős kis jószág, próbált lábra állni, bár még botladozott.

– Nagyon aranyos, mi a neve? – kérdezte Rózmary.

– Majd te drága galambom, adsz neki nevet – válaszolta

Boldi.

– De milyen nevet? Fiú ő, vagy lány?

– Ferkó, hát miféle ez a kis jószág?

– Fiú ez nagyságos úr, azaz mén.

– Még el kell gondolkoznom, majd holnapra kitalálok neki valami szép nevet – szolt Rózmary.

Ezután mentek a házba. Bevitték a dobozokat. Mariska nő újabb finomságokat rittyentett a konyhában. Igazi túrós-szalonnás-tepertős-tejfölös tésztát. Ez neki „gyors” ételnek számított. A hazaérők szívesen lakomáztak, nagyon finomnak találták. A kacsapecsenyére nem is került sor, pedig az is tálalva volt az asztalon.

Jó éjszakát kívánva mentek a lakrészükbe.

Ezen az éjszakán Boldizsár is kérdésekkel ostromolta kis feleségét.

– Nem tudom, mikor induljunk, meddig maradjunk majd az első látogatáson a vendégségben.

– Itt se lehet más az illendőség, mint nálunk odalent.

– Én is így gondolom. Eldöntöttem galambom, mit viszünk?

– Mariska nő segített, bort és egy csokor sárga rózsát viszünk, no és a babát, dobozba.

Ebben maradtak. Feleségét átölelve aludtak el.

A napok nem sok újdonságot hoztak egyelőre. Boldinak persze naponta dolga volt a birtokon. Volt, amikor lóháton vette szemügyre a kinti munkákat. Igaza volt az özvegynek, dolgoztak azok felügyelet nélkül is. A kalászosok kicsépelve a magtárakban berakva, de a krumpli, a kukorica, a napraforgó, no meg a kender, ami még áztatásba van, sok munkáskezet kíván. De sebaj, azok is meglesznek.

Eljött a nap, készülődtek az indulásra. Az új birtoko-

sok nagyon csinosak és elegánsak voltak, az öltözetükben. Rózmáry, mint egy földi tündér, a világoskék ruhájában. Boldi egy gáláns lovag volt, ő vitte a rózsacsokrot. Ferkó várta a hintóval őket. Elindultak.

Rózmárynek erősebben dobogott a szíve az izgalomtól. Boldi udvarolt néhány mondattal a megnyugtatóására.

– Kismadaram, oly gyönyörű vagy, elhomályosítod szépségeddel a nap ragyogását is. – Rózmáryt mindig el tudta bűvölni a bókjaival.

Ferkó nem szaladtatta a lovakat, nem kapott utasítást hogy siessen, így is odaérnek, mielőtt a dombokhoz ér lemenőbe a nap. Úgy is volt. Megérkeztek.

A kaput akkor nyitotta ki egy uradalmi, de jól öltözött középkorú férfi. Nem volt tehát idős, de halántékán őszülő haja kilátszott a kalapja alól.

A kocsiról Ferkó lesegítette a gazdája asszonyát. Az úrnak kezébe adta a rózsacsokrot. Ja, a baba a dobozzal, azt vitte a lépcsőig.

A vendégváró szolgáló, kalapját levéve üdvözölte az érkezőket.

– Kérem, nagyságos asszonyom, nagyságos uram, erre tessenek jönni, mutatom az utat – mert némileg a szép kastély bal oldalán állt meg Ferkó.

Az épület szép nagy ablakait díszítés keretezte, és a bejáratú ajtó körül is ugyanolyan motívum volt.

A nagy ajtó kinyílt, és kilépett a birtokos, Háromházy Zsótér Kázmér. Haja enyhén hullámos, szeme mélykék, szemöldöke dús, arca enyhén napbarnított. Ruhája bárszony, zöldes barna. Egyszóval az első benyomás, hogy szép, izmos férfi.

Azonnal bemutatkoztak.

– Háromházy Zsótér Kázmér. Boldogan veszem érke-

zésüket, már vártuk Önöket – lépett elő mély meghajlással, kezét csókolt Rózmarynak, de szeme sarkából, lehajlása közben a szép hölgyre pillantott. – kérem, fáradjanak beljebb.

– Végre megismerhetem az új kedves szomszédomat, tisztelettel, örömmel üdvözlöm, feleségem Rózmary – Sztanyiszláv Boldizsár – mutatkozott be Boldi, miközben erős kézfogással üdvözölte a vendégvárót.

– Nagyságos asszonyom, ön elbűvölő, a neve is rendkívüli.

– Köszönöm – fogadta Rózmary a bókot, miközben egyik karjában az ajándékdoboz volt, másikkal a ruháját emelte meg befelé lépkedve.

Egy belső szolgálólány fehérpöttyös, kék ruhában, vassal kötényben elvette Rózmary ajándékát, majd bekísérte őket a szalonig.

Nagy, tágas szoba, faragott sublót, kisméretű üveges szekrény, értékes kristályokkal, dísz tárgyakkal. Az ülőalkalmatosságok, fotelek, szófa, dohány sárga, magából mintás brokáttal. A függönyök is díszítő elemei a szobának, összhangban a szép, hasonló színű szőnyegekkel.

A ház úrnője az idevezető ajtónál várta a szomszédos birtokosokat.

– Szeretettel vártuk önöket, Emerencia vagyok.

– Öröömre szolgál, hogy megismerhetem – szólalt meg Rózmary, miközben megmondta a nevét, finom kézfogással erősítve meg véleményüket.

A szolgáló letette a dobozt az ajtó közeli kis szekrénykére és távozott.

Kázmér nagyságos úr bekísérte Boldit, aki a szép rózsacsokor átadása előtt kézcsókkal adta tiszteletét, majd bemutatkozása után átadta a virágokat.

– Fogadja nagyságos asszony tiszteletem jeléül.

Ejha, gondolta a sudár, karcsú sötétszőke hajú asszonyság – nagyon elegáns férfi ez a Boldizsár, illik a feleségéhez – majd hangosan folytatta – foglaljanak helyet, megkínálnám önöket egy csésze teával.

– Köszönjük szépen! – szinte egyszerre jött a szó a vendég házaspártól.

– Ha nem veszi tolakodásnak, kedves Emerencia, úgy hallottuk, van egy bájos kislánykájuk. Neki hoztuk a dobozban az ajándékot. Kérem, legyen szíves részére a nevünkben átadni.

– Köszönöm ezt a figyelmességet, de mindjárt itt lesz a nevelőnővel.

Alig mondta el a ház asszonya ezeket a szavakat, szinte berepült a szobába a habos-babos, világoszöld ruhában, hajában ugyanolyan színű szalaggal a kicsi lány, Marietta. Édesanyja rápillantott, máris tudta, mit kell tennie. Pukedlivel, két térdét meghajlítva a vendég hölgy előtt, köszönt illedelmesen, és bemutatkozott.

– Gyönyörű kislány vagy Marietta. Ebben a dobozban van az ajándékunk neked – közölte Rózmary, miközben már kezében tartotta a szépen becsomagolt dobozt.

– Édesanyám! Ez az enyém? Kibonthatom?

– Persze, te kaptad.

A kislány nagy kíváncsian bontotta ki a szalagot, majd felnyitotta a dobozt. A baba, ami benne volt, elbűvölte.

– Ez csodálatos! Ez a legszebb babám. Mi a neve?

– Majd te adsz neki nevet, jó? – mondta Rózmary

– Hasonlít asszonyom Önre – állapította meg a baba tulajdonosa, olyan a haja, loknis, szőke.

A gyermek őszinte öröme áthatotta a jelenlévőket.

– Kedves szomszédom, mi felhőrpintünk egy pohár

bort a találkozás öröme – javasolta Kázmér nagyságos úr.

– Szívesen elfogadom – mondta beleegyezően Boldi.

A néhány perces teázás, borozás, és baba átadása, amolyan bizalmat ébresztett mindenkiben. Örültek a kedves, jó szomszédságnak. Kázmér úr meg is jegyezte

– Úgy vélem, sok szép napot töltünk majd együtt. Megvoltunk mi az előző birtokos uramékkal is, de amikor a nagyságos asszony megözvegyült, gyermekük nem lévén, nem volt maradása. Ez az utolsó év már nehéz volt neki. Sajnálunk is, hogy egyedül maradt.

Rózmárynak eszébe jutott, amit illemből megtanult, hogy az első vizit csak rövid időt vehet igénybe, úgy kb. tíz percet. Így hát finoman megjegyezte

– Nagyon szép az otthonuk. Lassan indulunk haza. Boldikám, ugye már elszaladt az idő, szólj Ferkónak, álljon közelebb a hintóval. Önöknek köszönjük a kedves fogadtatást, szeretnénk mielőbb viszonzni a meghívást. Várjuk az értesítést az időpontról, természetesen, amikor önöknek megfelel.

Boldi az új szomszédjával, Kázmér nagyságos úrral indult az udvarra. Mindkettő jóvágású fiatalember, ám Kázmér úr valamivel idősebb, így neki kell a tegeződést felajánlani Boldinak. Kifelé menet meg is jegyezte.

– Boldizsár, legközelebb pertut iszunk, most túl rövid volt az idő.

– Úgy legyen Kázmér – fogadta el a javaslatot.

Miután Ferkó előbbre állt a kocsival, Boldi visszalépett a legfelső lépcsőre, ahol a két szép asszony már jó barátnőként jelent meg.

– Nagyon örülök, hogy ti lettetek a szomszéd birtokosok, remélem, majd sokszor fogunk találkozni – igazán

szívből jöttek ezek a szavak Emerenciától.

– Én is hasonlóképp szeretném, meg tudunk beszélni egyet-mást – fűzte hozzá Rózmary.

Boldizsár az udvariasság jegyében a vendégváró szép asszony elé lépett, bokáját összeütve kézcsókkal búcsúzott.

– Kedves Boldizsár úr! Nem tudom véletlenül-e, vagy megtudakolták, hogy a sárga rózsza a kedvencem, szóval duplán örültem a szép csokornak.

– Bevallom volt, aki megsúgta nagyságos asszonyom. Újra köszönjük a szíves vendéglátást. Legközelebb majd nálunk!

Kázmér ugyanezt a gesztust ismételte. Rózmary elé lépett, bokáját összecsapva csókolt kezét. Ebben a mozdulatában mégis volt valami keményebb, katonás jelenség, ami viszont jól állt neki.

– Nagyságos asszonyom, hálásan köszönjük a látogatást, kérem, szíveskedjen elfogadni jó barátságunkat.

– Igazán kedves öntől, már Emerenciával is barátságot kötöttünk. Akkor, a mielőbbi viszontlátásra – köszöntek el a vendéglátóiktól.

Hintóra szálltak, Ferkó csettintve indította a lovakat, amint kifelé haladtak, az új baráti szomszédjaik integetve búcsúztak a távolodó kocsi utasaitól.

Utazás közben keveset beszélgettek, de azt mindketten leszögezték, kedves, baráti volt a fogadtatás. Rózmary az aranyos Mariettáról csevegett, lelke mélyén ő is vágyott már nagyon egy ilyen édes kis csöppségre, persze az is boldogság lenne számukra, ha egy kisfiút ajándékozna nekik a jó isten. Majd eljön az a nap is, reményét nem elveszítve fejezte be magának a gondolatait.

Hazaérve Boldinak eszébe jutott, Kázmér arra hívta

fel a figyelmét, hogy a másik, kicsit távolabbi szomszédot is látogassák meg. Bizonyára ők is tudják, hogy az özvegy eladta a birtokot, s új tulajdonosa van. Nos, arra is sort fognak keríteni, méghozzá hamarosan. Azt még nem tudni, nekik kell-e bejelentkezni, vagy az idősebb szomszéd birtokos úrnak kell meghívni őket. Ezen hezitálva mégis arra jutott, hogy nekik kell megtenni az első bejelentkezést.

Alig múlt el pár nap, tervét elmondta kedves feleségének.

– Kismadaram! Van még nekünk egy kedves kötelességünk.

– Mi lenne az Boldikám?

– Még egy másik szomszédos úrékhoz is tiszteletünket kell tenni.

– Na és hová? Kihez? Boldikám, te tudod?

– Igen, Kázmér említette. Kicsivel távolabb van, mert a Kázmér birtoka elég kiterjedt. A birtokos úr Nemesfalvi Dömötör Gáspár.

– Na és van családja?

– Igen van, de nem részletezte Kázmér.

– Mikorra gondoltad a látogatást?

– Még nem tudom, a birtokos úr nagy vadász, imádja az erdőt, a vadászatot, így az leköti az idejét, ennyit még elárult róla Kázmér.

– Te tudod, hogyan illik elmenni hozzájuk?

– Küldünk nekik egy kedves hangú levelet arról, hogy szeretnénk tiszteletünket tenni. Kérjük, küldjenek értesítést, mikor lenne alkalmas. Valahogy ennyi lenne a levél tartalma. Te oly gyöngybetűkkel írsz galambom, jó lenne, ha te intéznéd.

– Igen, persze! Megírom, majd elküldöm Ferkóval.

– Jó-jó, de lehet, hogy Ferkóval megyek ki a jószágokhoz. Elviszi ő azt a levelet utána is.

Ezen szó-megegyezést követően Boldi lovagló öltözetet vett, Ferkóval lóháton indultak az istállókhöz a kiscsikós lovakhoz. Nekik körülkerített területük volt. A többi ló szabadon futkározhatott, csupán egy fedeles „csűr” pajtába volt estére helyük. Odaértek, a kiscsikók már vidáman ugráltak. Hajnalcsillag különösen erős kis jószág volt. A másik, akinek a neve Bátor lett – Rózmáry által – szintén szépen fejlődött. Annak a négy patája fölött fehér volt a szőr, pedig feketének született. Ez megbátorodva cikázott egyik helyről a másikra, igazolva a nevét.

– Te Ferkó! Nézd az új kiscsikót, a neve hozza a bátorságát, ahogy cikázik föl s alá. Nem gondolod?

– De, úgy van az valahogy, ő se akármilyen csikó, a viselkedésében benne van a neve.

Elnézték még egy ideig a lóállományt, szépek, egészségesek, ragyog a szőrük a napon, a gondos lovaszok szeretete is ott van. Remek, szép lovak.

– Nagyságos úr! Már meg kellene próbálni lóversenyre vinni a Rakoncátlant.

– Ülték már meg valaha?

– Naná, annak idején én törtem be, le is dobott a hátáról vagy kétszer, pedig nem ő volt az első, akit betörtem. Mostanában sajnos senki nem ült a hátán, pedig a Menyhért gyerek szívesen lovagolta.

– Akkor hát minden nap foglalkozzon vele az a Menyhért, ugrasszon is, hogy edzésbe legyen a lóval. Hátha elvisszük egyszer egy lóversenyre. Ezt intézd el Ferkó.

Nézelődtek még egy darabig, Boldi úgy látta, hogy a

másik sárga-tarka ló elég jámbor. Odament hozzájuk.

– Ez emberekhez szokott, úgy látom. Régebben talán lovagolta valaki?

– Igen, jól látja nagyságos úr! Napfény az özvegy nagysága kedvenc lova volt. Amíg élt a Sebessy Alfréd nagyságos úr, ketten lovagoltak passzióból, szinte hetente. Ezért ilyen kezes a Napfény, ez a neve, Ő a Marylujz nagyságáé volt.

– Tetszik nekem ez a ló, meg a neve is. Megpróbálom rábeszélni a feleségemet, próbálja ki a lovaglást. Jó szórakozást nyújtana neki. Igen okos dolog lenne ez számára, jó, hogy eszembe jutott – örvendezett ez új lehetőségnek Boldi.

Aztán tovább lovagoltak, a beültetett földekre is kíváncsi volt, milyen a tengeri, a napraforgó termés. A jól megművelt föld jó hozamot mutatott. Nemsokára ezeket is be kell takarítani.

– Ferkó! A hombárokba elférnek majd ezek a termések?

– Volt itt már oly nagy hozamú kukorica, hogy a koszorúba fontakat olyan szorosan egymás mellé aggattuk fel a gerendákra, hogy nem látszott a tető. Lesz itt mindennek helye.

– A napraforgót olajütőbe szállítjuk, ugye, mint rendesen?

– Már a mester számít is rá. Minden évben Gáspár bátyám olajütőjébe szoktuk vinni. A maradék magvakból nagy „pogácsákat” présel, az is jó a jószágnak, meg télen az erdei állatoknak.

– Igen jó ez a gazdaság. Biztosan évekig volt a gazdája Sebessy birtokos úr.

– Nemhogy ő, de már az édesapja is, Sebessy Ottokár

Alfréd is birtokosa volt e területnek. Így örökölte tőle a fia, akiknek sajnos egyetlen gyermekük, nem érte meg a felnőtt kort. Örök fájdalom volt a családnak ez. Az özvegy már el is kíváncozott innen, amikor férjét is elvesztette, szinte meg akart szabadulni a birtoktól. Azok előtt itt nagy vigadalmak voltak, de csak voltak.

Most sok mindent megtudott Boldi. Együttérzéssel gondolt a sudár, szép, jó lelkületű özvegyre, aki még most is fiatalos volt. Végigjárva a birtokot arra gondolt, kellene neki egy gazdasági vezető.

– Ferkó! Nem volt itt valami ispán féle, gazdasági vezető a volt birtokosoknál?

– Volt bizony, volt! Nem is lett volna baj, ha marad, de mikor megtudta, hogy az özvegy el akarja adni a birtokot, fogta magát, illendően elkészönt és elment.

– Akkor bizony nekem keresni kell valakit erre a posztra – fejezte be Boldi.

– Induljunk haza!

Nagy vágatába kezdtek, no, nem versenyeztek, de úgy tűnt. Persze Boldi is, Ferkó is biztosan ülte a lovat. Hol az egyik lovagolt egy lóhosszal elől, hol a másik, de a kapuhoz egyszerre értek, ám Ferkó tudta az illetet, így az uraságot előre engedte, mintha késve érkező lenne.

Boldi sietett elmondani a jó híreket, többek között, amit Ferkóra bízott a napokban. Boldogan számolt be Rózmarnak, hogy Bátor egy erős, remek kis csikó, méltó a nevére, bátran ficáncol a karám egyik végéből a másikba.

– Galambom, Rózmarn! Nem is tudod mily pompás nevet adtál az új csikónak. A napokban neked is látnod kell!

– Jó, hogy mondd, kíváncsi is vagyok, de a mai nap

Ferkónak el kellene vinnie ezt a levelet.

– Persze, elviszi, csak ő is, meg a lova is eszik, és megpihennek egy kicsit.

Ebben maradtak, a lovaglást nem hozta szóba, az ráér, ha meglátja Napfényt, a jámbor lovat. A gazdasági vezetőről sem tett említést, hátha lesz valaki az új szomszédoknál, aki alkalmas lenne a posztra. Komoly, megfontolt, tapasztalt legyen. Lesz-e ilyen valahol, ez lett az újabb gondja Boldinak.

Ferkó egy fertály óra múlva jelentkezett, hogy a már említett küldetését teljesítse.

– Megjöttem nagyságos úr, – szolt, amikor belépett a kúriába – elvinném a levelet.

– Jól van Ferkó! Kérdezd meg, mikor átadod, lesz-e rá válasz, hátha elhozhatod.

– Úgy lesz nagyságos úr! – s indult, hogy felpattanjon Ferke nevű lovára. Erre azért volt büszke, mert olyan siheder-forma volt, amikor még a volt nagyságos úr Ferkének elnevezte. Ferkó a Ferke lovon. Tetszetős volt a lovász számára.

Vágtatott bátran a dombok közötti úton. Néha egy-egy kanyart levágott, inkább felment a dombra, majd a másik oldalon leereszkedett. Meg is látta a cselédházakat amott távolabb. A szép, sok oszlopos, nagy, hófehér ház ámbitus előterű, inkább a paraszti házak sajátja, de mivel ez hosszú, magasabb oszlopokkal, széles, terasznak illő részt jelöl, már az urasági lakóházzá avanzsál, emeletet is tartva. Egyszerűen szép, nagy úri ház, ahogy Ferkó sumázta a látottakat. Kerítése kőoszlopos, kovácsoltvas díszes betétekkel. Mire Ferkó odaért, a kapu nyitva, mintha őt várták volna. Egy lovas jött feléje, a kapuba találkoztak.

– Isten hozott Kerékgyártó Ferkó, régen láttalak cim-bora.

– Messze kerültél Jánoskám! Én megmaradtam az uradalomban lovásznak. Veled mi van?

– Én itt vettem meg a lábam. Én is lovász vagyok, az uraság bolondul a lovakért. Van egy szép ménese, oda megyek körülnézni.

– Megnősültél-e Jankóm?

– Már én ember vagyok, két kisfiú apja, a feleségem, a Kati még odavan egy lánykáért, hát még az odább van. Sietek Ferkó, isten áldjon!

– Isten veled Jankó, jó cimborám! Itthon-é a nagyságos Nemesfalvi Dömötör Gáspár úr?

– Menj nyugodtan, Marcsa asszony már biztosan figyelt a függöny mögül.

Ferkó közelebb ment az udvarra. Mit ad isten, egy szép arcú, idős asszonyság már ki is jött a házból.

– Kit keres fiatalember?

– A nagyságos úrékat – válaszolta Ferkó.

– Jé! Uram atyám, te meg a Ferkó gyerek, vagy Ferke vagy, már nem is tudom!

– Kedves Marcsa néném, a Ferkó vagyok, a lovam volt a Ferke.

– Ahá! Már emlékszem, jól megnőttél, szép legény lettél. No, megyek, szólok a nagyságoséknak.

Úgy látom Marcsa nénémnek itt is sok szeme van. Fiatalon is látott, tudott mindent, most sincs ez másképp – míg ezen végig mórlikázott az esze, megjelent az ajtóban egy kellemes külsejű, piros pozsgás, pödrött bajuszú, pitykés, barna gombos mellényben, barna lovaglós nadrágban és barna puhaszárú csizmában a házigazda, Nemesfalvi Dömötör Gáspár birtokos.

– Mi hírt hoztál fiam? – szólt barátságosan.

– Levelet hoztam amonnan, az új földbirtokos uraméktól, Sztanyiszláv Boldizsáréktól.

– Nocsak! Eladta az özvegy a birtokot? Nem csodálom.

– Igen, így van! Kérem, hogy legyen szíves megtisztelni, várok, hogy lesz-e válasz.

– Várj hát egy kicsit. Az én asszonykámnak is látni kell a levelet – ezzel bement a házba.

Iréneusz magas, mondhatni jó magas, vékony, fekete hajú, fekete szemű, fehér bőrű, amolyan csábos tekintetű asszony volt. Elolvasta a levelet. Meglepődött a gyöngybetűs íráson, az ismeretlen neveket olvasva.

– Gáspárom, ők valami új szomszéd birtokosok?

– Úgy van! Eladta az özvegy, már régebbtől árulta, hát már az új birtokosok tennék tiszteletüket. Megírod a választ, drága angyalom?

– Már írom is, szólj, hogy várjon, aki a levelet hozta.

Gáspár úr közölte a levélhozóval, lesz válasz, várjon egy kicsit.

Nem sok idő telt el, kilépett a magas, fekete göndör hajú, fekete bogárszemű hölgy, mályvaszínű ruhában testhez simuló felsőrésszel, olyan démoni megjelenéssel. Mellette Gáspár úr hosszú szárú pipával, enyhén öszülő, inkább „mákos” dús hajzatával.

– No, fiam! Itt a válasz – nyújtotta oda a levelet Ferkónak. Kíváncsian, de örömmel várjuk a vendégeket.

Ferkó átvette a levelet, illendően meghajolt a szépaszszony előtt, de még hallotta Gáspár urat – Gyere angyalom, mit szólsz a levélhez?

Ferkó elcsodálkozott. An-gyal?! Valahogy ez nem igazán illik erre az úrasszonyra. A szeme, igen, a szeme,

amikor Ferkóra nézett, valamit kiváltott belőle. Nem is látott még ily mély tekintetű hölgyet életében. Honnan jött ugyan? Ez a kérdés foglalkoztatta.

Néhány évvel ezelőtt történt

Szép név, Iréneusz. Ez a mostani, de nem ez volt mindig a neve. Akkor, amikor Gáspár úr őt megismerte simán csak Irén volt. Egy nagyváros éjszakai mulatójában táncolt-énekel, így tudták, ezt is csak egyesek. Gáspár úrnak ez a rendkívüli, különös megjelenésű hölgy azonnal megdobogtatta a szívét, az első este, amikor meglátta. Minden este ott volt Gáspár, igyekezett hódítani, mindig új rózsacsokrot küldött az öltözőjébe, legtöbbször sárga rózsát, szerinte jól illett a hölgyhöz. A kísérekártyán „Az imádója” felirattal. Irénnek feltűnt, hogy az úr minden este a középasztalnál foglal helyet, s minden este az előadás szünetében hozzák neki a csokrot. Néhány nap után a cédulán ez állt: *„Kérem, fogadja legőszintébb hódolatomat, kérek néhány percet a drága idejéből, ha lenne szíves beszélni velem. Várom az asztalomnál. Nemesfalvi Dömötör Gáspár”*

Amikor ezt Irén elolvasta, úgy gondolta, nem lehet egy házasság szédelgő, betartja az illemet, a teljes nevét megadta, udvarias, kellemes megjelenésű a pödrött bajuszával is. Éneklés és tánc közben sokszor ránézett, biztatóan jelezve, elfogadta a kérést. A műsorszáma után másik, nagyon szép, halványlila ruhába bújt, vállán és a dekoltázs kivágásán sok szoros fodorral, valóban egy görög istennői megjelenésű volt.

Gáspár felállt, amikor látta Irént az asztalához közeledni. Eléje ment, hosszabb kézcsókkal üdvözölte, ami tetszett nagyon Irénnek. Helyet foglaltak, de előbb Irénnek a széket az asztalhoz igazította Gáspár, majd bemutatkozott. Irén is megmondta a becses nevét.

– Kosztavics Irén.

– Maga gyönyörű, elbűvölő kedves Irénke.

Őt így még nem szokták becézve szólítani, csodálkozott magában a táncosnő.

– Köszönöm a bókokat, bevallom, én is örülök neki, mint minden nő, különösen, ha őszinteségből fakadnak a szavak.

– Kérem, higgye el, legőszintébb érzelmem diktálja. Csak csodálom, és remélem, elfogadja majd a meghívásomat.

– Mégis hová, mikor?

– Amikor majd kegyednek megfelel az időpont, és csupán egy előkelő étterembe, meg színházba szeretném elvinni. Remélem megbízik bennem – tette hozzá Gáspár, amikor kis szájmozgást látott Irénen.

– Nincs bennem kétkedés. A jövő hét elején elmegyek önnel vacsorázni, legalább több időnk lesz beszélgetni.

– Megismerni egymást – folytatta Gáspár.

Ebből az ismerkedésből a kitartóan udvarló Gáspár úrnak köszönhetően, bizony házasság lett. Szinte hihetetlen, de Irén is őszinte szívvel szerette Gáspárt, meg is ajándékozta gyors egymásutánban két aranyos kis ördögfiókával, két kisfiúval. Az egyiknek Irén adott nevet.

– Ha neked is tetszik, legyen a kisfiunk Gáspár.

– Persze – egyezett bele a boldog apa, hiszen már ő benne volt a korban, ezután még jobban imádta az ő istennőjét.

Egyszer házasságuk előtt Gáspár megkérdezte, el tudná-e fogadni, ha Irén helyett Iréneusz lenne a neve. A hölgy semmit nem kérdezett, azonnal beleegyezését adta. Így férjes asszonyként már Nemesfalvi Dömötör Gáspárné, Iréneusz néven szerepelt. A családjáról, a múltról csak egyszer beszélt a férjének. Nem akarta, hogy mástól tudja meg.

– Tudod Gáspár, meg kell mondanom, én nagyon messziről jöttem ide föl Debrecenbe. Az én anyám egy uradalomban dolgozott, hol fejőnőként, hol belső szolgálónaként. Azt mondták igencsak szépséggel ajándékozta meg őt a jó Isten. Az is lett az átok rajta. Szemet vetett rá a gazdája. Egyszer akarva akaratlanul lefektette, így lettem én, akit jó anyám nem akart. Születésem után elment, senki se tudta hová, pedig a gazda még kerestette is egy ideig, de később feladta. Nekem azt mondta a dadám, aki felnevelt, a gazda igazán szerette anyámat. Nekem jó életet biztosított, taníttatott, de nem akartam anyám árnyéka maradni. Így eljöttem. Néha sajnálom az apámat, a házassága nem volt szívet derítő, úgy hallottam, s én sem vagyok mellette. Most már tudod, amit senkinek sem mondtam el.

– Aranyom, köszönöm, hogy megosztottad velem a titkodat. Bizonyára nem volt könnyű megtenned.

– Tudod, a te őszinte ragaszkodásod az oka. Te nem a szegény énekes-táncos lányt láttad bennem, nem is úgy kezeltél, hanem akit szíveddel szerettél. Ezért tudtam elmondani neked.

Évek múltak el. Aztán Gáspár úréknál, a nagy házban

nagy örömmre készülődtek. A ház asszonyának kisbabája születik napokon belül. Az úr már előre odarendelte a legtapasztaltabb bábaasszonyt. Iréneusz meg is korholta érte férjét.

– Már túlzásokba esel, mondd, mi szükség van erre, hogy minden léptemet bábaasszony kísérje? Ez a kicsi szerencsésen jön majd a világra. Egészséget kértem a jó Istentől, s eddig meg is adta. Hallom, hogy már orvost is hívtátál. Minek ez a nagy felfordulás, szülni fogok, nem meghalni!

– Te drága szemem fénye! Ne szidjál, ne korholj engem, szeretlek és féltetek téged is meg a leendő kisbábnkat is, oly nehéz ezt neked megérteni? Én férfi vagyok, de rájöttem, ti nők vagytok az erősek, a bátrak. Vállaljátok a sok fájdalmat, amit szüléskor átéltek. Mi gyenge fráterek vagyunk, hidd el én kincsem, Irénkém.

Most mondta így a nevét először, de jól esett a nejének, mert a nevét az édesanyja adta neki.

Eljött az este, s vele a szülési fájdalmak egyre fokozódtak. Nagy lett a sürgés-forgás, minden férfit elküldtek a szülési szoba közeléből. Az asszonyok segítettek a fájdalmat csillapítani. Masszírozták a vállát, a lábait, a bába is ott tüsténkedett, de a baba nem indult a hosszú útra, pedig neki is segíteni kell, hogy kijusson az „alagútból”. Végre megjött az orvos. Nagy megkönnyebbülés az anyának és az apának, aki rettenetesen izgult az övéiért.

Az orvos tudta a dolgát.

– Asszonyom, kérem azt tegye, amit én mondok, két erős fájdalom között, próbáljon pihentetően levegőt venni. A fájdalom nyitja meg az utat a kicsije számára. Erre gondoljon!

Minden rendben ment, mindenki így gondolta. A kis-

baba kibújt, de nyakán a köldökzsinór. No, most kellett az orvosi tapasztalat, szerencsére az is volt, így nem történt nagyobb baj. A kisfiú hangos sírással jelezte „itt vagyok, megérkeztem!”

Óriási az öröm a nagy házban, bent és kint. Az édesapa úgy gondolta, legyen a neve Gáspár. Nem is merült fel vita a szülőknél. Természetes volt, hogy a kicsi az édesapa nevét kapja. Szinte teljes volt a családi boldogság. Gáspár jó férj, és nagyon jó apja a kicsi fiúnak. A kicsinek, ha nagyobb lesz, meg fogja tanítani az erdő szépségét, megismerteti az állatokkal, madarakkal.

Alig telt el három év, Gáspáréknak újabb kisfiú érkezett. Zádor lett a neve. Apjuk alig várta, hogy felcseperedjenek, pónira ültette őket.

– Igazán várhattál volna, hogy lóra üljenek a fiúk – mondta aggódva édesanyjuk.

– Iréneuszom! Mindent időben kell elkezdni, ez meg nem is ló, csak póni, te is látod – nyugtatgatta nejét Gáspár.

Felesége már be is ment, úgyse tudja az ő aggodalmát átadni férjének. Neki meg gondolni kell az új szomszédok fogadására.

Mivel múltak az évek, mára új szomszédjuk lett, akiket vendégségbe vártak. A levél elment, Iréneusz úraszony és Gáspár úr várják az új birtokosokat.

Odahaza Rózmary és Boldi azon törik a fejüket, mi legyen az ajándék a két kisfiúnak. Ki segíthet ebben? Ki más, mint Mariska nő.

– Drága Mariska nő, nagy a gondunk. Vizitelni megyünk Nemesfalvi birtokos úrékhoz, a két kisfiúnak milyen ajándékot kellene vinni? – kérte Rózmary nő se-

gítségét.

– Hát biz’ most még nekem sem jut eszembe semmi okos dolog. De mégis! Van itt egy jó nevű bognár, érti a dolgát, szekeret, kocsit készít. A múltkorában az udvarán egy kis szekér állt a tornác előtt. Hátha megvan még. Meg kell tudakolni. Tessék csak várni. Julisom, gyere lányom! Elmész a kocsigyártó bognár uramékhoz. Megtudod megvan-e még az a kisszekér, ami gyerekeknek való, el ne adja, majd innen megy érte valaki.

– Máris indulok – mondta futtában Julis.

Jó hírrel jött vissza, a kis szekér, szakasztott mása a nagynak, megvan. – Várja a vevőjét a Pál úr – adta tudtára a megbízónak Juli.

Azonnal indult Boldival Rózmáry, megkötni a vásárt. Valóban remek volt a kis szekér, hozzá lehetett fogni a kislovat, vagy kutyát. Meg is vették. Szép és jó ajándéknak tűnt a kicsi fiúk részére.

Másnap indultak a hintón Ferkóval. A kis szekeret Ferkó az ülésre, a bakhoz támasztotta. A szekér rúdját kivette, így az jól elfért mellette, a rudat pedig végig fektette a lábánál. A butykos bort meg a virágcsokrot persze a vendégek vitték. Ferkó ismerte az utat, de most nem rövidítette meg, ment, a kanyarokat szépen bevette, nem volt azzal semmi gond. Gyakorlott hajtó is volt, nem csak lovász.

A tornácos, sokoszlopos ház szinte elterült a két oldalon tovább épült lakrészekkel. Amúgy mutatós, nagy ház volt, ezt állapították meg a vizitelni érkezők.

Nemesfalvi Dömötör Gáspár úr megjelent a tornácon, szinte ünnepi öltözetben. Fekete nadrág, csizma, hófehér ing, díszes, zsinóros, pitykegombos mellény. Azonnal üdvözlő szóra nyitotta a száját.

– Isten hozta nálunk a kedves szomszédokat.

– Isten áldásával ide is értünk – fogadta Boldizsár a vendéglátó kedves szavait, miután leugrott amúgy fiatalosan a hintóról. – Bemutatom a feleségemet, Rózmartyt.

– már ő is lelépett a hintó lépcsőjéről, majd odaszólt Ferkónak – Majd később azzal az ajándékkal.

Boldi vitte a butykost, meg a különleges, szép nagyvirágú, bordó-fehér rózsacsokrot. Gáspár úr is indult feléjük.

– Kérem, fáradjanak be szerény otthonunkba.

– Ne szerénykedjen nagyságos uram, mutatós, nem szokványos ház ez.

Bementek, Iréneusz úrasszony az előtérbe jött üdvözölni őket.

– Ó, de kedves dolog, hogy eljöttek hozzánk!

– Az én feleségem, Iréneusz – mutatta be a ház ura a ház asszonyát.

Boldi átadta a boros butykost, jó egészséget kívánt, átadta a csokrot és kézcsókkal üdvözölte lovagiasan a ház asszonyát.

– Tisztelt nagyságos asszony, fogadja el ezt a csokor rózsát, a jó szomszédság reményében.

– Igazán nagy öröömre szolgál, imádom a rózsákat, de ez nagyon különleges, bordó és fehér, kedvelt színeim.

Ezután Rózmarty is bemutatkozott, majd mentek a szalonba a szíves invitálásra.

Ott nagyméretű berakásos, intarziás asztal, magas támlájú székek, üveges szekrény, no és fotelek fogadták őket a kis asztal mellett. A kárpit bordó piros volt, a tojás fehér függönyök pedig hajtásokkal voltak berakva. Szóval minden szép és ízléses volt.

A ház ura áthívta Boldizsárt a kártyaszobába, ahol egy

üveges szekrényben öt polcon sorakoztak Gáspár úr pipái. Sokféle volt ott, már fiatal korától gyűjtötte őket, pedig akkortájt még nem is pipázott. Talán az édesapjára emlékeztették. Hosszúszárú tajték, rózsafából faragott, no meg cseresznyefából, ezeknek az idő elteltével érlelődött a színe, azaz sötétebbé váltak. Ez amolyan pipatőrium volt, büszkén mutatta meg a vendégeinek.

A hölgyek egymás toalettjének készítőjéről érdeklődtek, kölcsönösen nagyon szépnek találták egymás ruháit. Megittak egy-egy csésze finom teát. A csendes beszélgetést két kisfiú kiabálása törte meg, amikor nevelőnőjüket otthagya berohantak a szalonba.

– Édesmama! Gáspár elvette az ostoromat!

– Nem is úgy van, Zádor cserélte el, neki az enyém kellett.

– Ejnye, gyerekek, vendég van, ha nem vettétek volna észre. Mit is kell ilyenkor tenni?

A két kisfiú a vendég elé jött, abbahagyták a vitatkozást, meghajoltak és köszöntek.

– Nagyon édesek ezek a fiúk, hoztunk nekik egy ajándékot, reméljük nem lesz belőle vitatkozás. Menjünk ki egy percre – javasolta Rózmary.

Amint kiléptek, Ferkó a hintóhoz lépett, levette a kis szekeret, berakta a helyére a rúdját.

– Tessék, ez a tiétek – szólt Rózmary.

– Ez a mienk, igazi kis szekér! Beleülhetünk?

– Biztosan elfértek benne ketten is – bízta őket az édesanyjuk.

Nem kellett kétszer mondani, máris beleültek. Mivel a szobában már nem voltak hölgyek, a férfiak is kijöttek. Gáspár csak nézte a két fiát a kis szekérben.

– Hát ez mi?

– Ez a mi ajándékunk a gyerekeknek – adta meg a választ Boldi.

– Ezt jól kifundáltátok! Majd a pónit befogjuk elé, persze először csak a fiúk nélkül, hagy szokja meg a szekérke zörgését, meg a terhet.

– Édesapa, most kellene ide a póni – örvendezett Zádor.

– Jó-jó kisfiam, de tudod neked is nehéz volt először felvenni a kis csizmát, emlékszel? A póninak is meg kell tanulni húzni a szekeret.

Ezzel talán megértették a fiúk, hogy nem lehet rögtön szekerezni a pónival, de Ferkó megörvendezettte őket.

– Kapaszkodjatok fiúk, majd én húzlak a szekérrel benneteket!

– Milyen rendes a lovászatok – jegyezte meg Gáspár úr.

Sikerült a látogatást rövidre zárni, ha már idekint voltak.

– Búcsúzzunk el Boldi, indulni kellene – szólt Rózmáry, de még megtudakolta, hány évesek a kisfiúk.

– Öt és három – adta meg a választ Gáspár.

A vendéglátók marasztalták a kedves, új birtokosokat, de ugye ez volt az első látogatás, és mindenki tudta, hogy így illendő a dolog. Elköszöntek, Iréneusznak a felvágott szoknyájából enyhén kivillant az egyik lába, alig volt észrevehető, de nem csak Ferkónak szúrt szemet, Boldi is odanézett egy pillanatra. Mindenki köszönt mindenkinek mindent. Így hát sikeresnek érezték a látogatást.

Bizony-bizony, amióta kilyukadt a zabtartó, már őszi szél fújdogált, így mondták az öregek. Ez azt is jelentette, hogy az aratás után az őszi betakarítás lett a mindennapos

munka. Mindent a két kezükkel, nem gépekkel végeztek. Sorra vették a tennivalókat, krumpli ásás, kukoricatörés, a nők, asszonyok szinte sötétedésig dolgoztak a földeken. A férfiak zsákba rakták, vagy a kukorica csöveket feldobálták a szekérre, rá a zsákokat, így tárolásra minden a hombárokba vagy a szárítóba került. A fásasztó munkák után a szüret jelentette a várva várt vidámságot. A szüret idejét a hegybíró adta meg, hamarabb nem kezdhette el senki. Ezen a reggelen, aki az uraságnál dolgozott, indult a szőlőhegyre. Egy-egy sor tőkéhez nekiálltak, vödörbe szedték a szép fürtöket, ha megtelt, jött a legény, hátán a puttonnyal, abba öntötték bele a szedők. Ő vitte a nagy kádba, ami a szekéren volt. Ha az is megtelt, a szőlőpincébe került. Kipréselték, a mustot a hordókba töltötték. Így folyt a munka, amíg a szőlőfürtök lefogytak a tőkéről. Szép őszi napon öröm volt a szüret. Dél elmúltával a nagy vásznat leterítve, mindenféle jó falattal kínálták a dolgozó embereket. Került azért oda szomszédjának némi óbor is. Jól haladtak a szüreti munkával, viccelődtek, nevetgéltek.

A szüret a végéhez közeledett, jelentették Boldizsár úrnak, hogy a must a hordókba került. Jó nagy kosarakba a szép szőlőfürtöket rakták, kell a fehérszőlőnek, no meg a szüreti bálra.

– Az is lesz? – kérdezgették.

– Bizony, ez már csak így dukál – Ferkó adta rá a választ.

Ezen hétfőn az uraságnál szüreti bál lesz, vitték a hírt erre-arra, Rózmáry sok jó kalácsot süttetett, jusson mindenkinek. A nagy udvar hátsó traktusába néhány kecskelábú asztalt és lócákat raktak a harapnivaló és a bor elfogyasztásához. Valahonnan három szál hegedűs

cigány is került, jól húzták a talp alá valót. Mondani sem kell, hogy Ferkó addig-addig somfordált a nagy sokaságban, míg Rebekához ért. Nem teketóriázott, azonnal táncra kérte. Rebeka körülnézett, volt ott rajta kívül pár fejő-lány, belső szolgáló, hát nem kérette sokáig magát, elfogadta a felkérést, nehogy Ferkó meggondolja magát. Nagy vidámság, tánc, nótázás verte fel a csendet.

Az, hogy sötétedett nem számított, viharlámpákkal világították meg a terepet. Lányok, asszonyok, a férfiakkal táncra perdültek, sőt, még a gyerekek is ott sündörögtek. Mariska nő nagy tállal hozta a lekváros buktát, a túrós kalácsot. Ajjaj, gazdára talált abból amennyi volt. A hegedűs cigányok is ettek volna, de mindig volt egy legény, aki jó hangosan kurjantott – húzd rá cigány, húzd!

Izzadtak rendesen az alkalmi zenészek, de nem teheték le a zeneszerszámot, játszani kellett.

A mi két szerelmes párunk kissé távolabb táncolt a viharlámpák fényétől. Ferkó boldogan fogta át Rebeka derekát, aztán egy pillanatban megcsókolta a lányt. Talán már várta ezt a mozdulatot, nem tiltakozott, ő is átölelte Ferkó nyakát, így a csók hosszúra sikeredett, alig tudtak eltelni egymással.

– Rebekám, drága szépségem, mióta vártam erre a percre! Ugye tudod, szívemmel, lelkemmel szeretlek, te vagy a mindenem!

– Jól van, jól, én is szeretlek Ferkó, de azért még ne verjük dobra.

– Miért ne? Én pedig szívem szerint világgá kiáltanám, szeretem Rebekát!

– Jobb lesz, ha most elcsitulsz, majd eljön mindennek az ideje – most vette észre, hogy a blúzán a gomb kigombolódott – Te Ferkó, türtőztess magad, amit mond-

tam, megmondtam!

Hát ez a lány engem a sírba tesz, megbolondulok érte, de várjak, azt hiszi, olyan könnyű az nekem, de nem akarom elijeszteni, várok, ha kell várok – szögezte le magában Ferkó.

Lassan elcsendesedtek a mulatozók, a három cigány is letehetette a hegedűt. Enni-inni kaptak, aztán vége lett a vigasságnak.

Ennek híre messzire eljutott. Az új birtokos a munkásainak szüreti bált engedett az udvaron. Ez igen! De nem mindenki értett egyet ezzel. Boldi is meghallotta a véleményeket, de ő nem törődött azokkal.

Telt az idő. Már igazi otthonnak érezték a kúriát az új birtokosok, de Rózmary azon kesergett, hogy nem akar nekik a jó Isten egy kisbabát ajándékozni. Időnként emiatt elfogta a sírás. Boldi mindig megérezte miért szomorú az ő kedves kismadara.

– Kérlek, ne keseregj, előbb-utóbb biztosan megérkezik nekünk is az Isten áldása.

– Próbálom elhinni, de annyira szeretnék már egy csöppséget.

– Én is szeretném, hidd el, de vannak, akiknek több türelemmel kell várni.

Ez valahogy nyugvópontra juttatta őket, de akkor új hírrel jött Mariska nő.

– Nagyságos asszonyom, nekem ez a Rebeka nem tetszik. Olyan sápadt a lelkem, sokszor csak kiszalad, viszszaajön, törölgeti az arcát, homlokát. Beteg lett talán?

Rózmary az ablak előtt a hímző rááján dolgozott valami nagyon szépet. Ekkor bejött Rebeka, sápadtan, szemében félelem.

– Mondd csak Rebekám, jól vagy? Olyan sápadt az arcod.

– Jól-jól, jól vagyok – válaszolta, de e pillanatban megfogta a szekrény oldalát, megkapaszkodott.

– Uram Isten! Te lány, csak nem a Ferkó tett veled valami rosszat?

– Ó nem! Csak... – nem folytatta, elfogta a sírás.

– Megmondhattad volna, én nem haragszom, de mondd meg őszintén, szeret téged?

– Nagyon-nagyon – bukott ki a száján a két szó.

– No és te, kedveském, te szereted?

– Szívemmel-lelkemmel – suttogta halkán.

– Akkor itt házasodni kell! Majd szólok Boldinak, hogy intézkedjen.

– Az uraságnak ne! Még megbünteti Ferkót!

– Dehogyan bünteti, ne légy csacsi, hiszen ő is férfi, tudja ő, hogy megy ez – nyugalmat sugárzott minden szava Rebeka felé.

Egy-két nap elteltével szűk, szerény esküvőre készültek. Rózmáry szép menyasszonyi ruhát hozatott Rebekának. Ferkó is kapott új felöltőt az alkalomra, de amikor a nagyságos asszony elé kellett menni, húzódozott. Boldizsár nagyságos úrral simán beszéltek a dologról, őszintén, de a nagyságos asszony szemébe nézni, no az más.

– Így van ez Ferkó! A szerelem az szerelem, a bimbózás után jön a szép virág is. Ne restelld, légy büszke, a gyerek meg a jó Isten ajándéka, nem tudtad?

– Hát, ezt még nekem senki se mondta, de köszönöm nagyságos úr!

Röpke készülődés, a pap is vállalta az esketést, csak az uraságék, Mariska nő, meg Ferkónak két cimborája volt jelen az esküvőn.

Haza mentek, az udvari kis házba megterítve, Mariska nő odakészítette a finom esküvői ebédet.

Rózmáry nagyon szépnek találta Rebekát, a boldogság még szépített rajta. Egyik szeme nevet, a másik pityereg, ő mikor lesz ilyen boldog, hogy a szíve alatt hordja az ő kicsikéjét? Most is elhatalmasodott rajta az anyai vágy, ilyenkor gyöngykönnyek jelentek meg a szemében.

Teltek a hetek, hónapok, ezen a nyáron Rebekának szép, fekete hajú kisfia született. Mindenki örült a kis jövevénynek, Rózmáry óvatosan vette ölébe a kisdedit.

– Nagyon szép a kisfiad, boldog lehetsz – dicsérte a babát.

– Nagy boldogság anyának lenni, de meg kellett érte szenvedni, nem adták ingyen – szólt halkán Rebeka.

A keresztszülők az uraságék lettek, aztán ment minden a maga útján.

A jó szomszédság jegyében, no és a szépen alakult jó barátság a továbbiakban is kölcsönös látogatásra ösztönözte a három birtokos családot. Volt, amikor az asszonyok is megjelentek, de néha-néha csak a férfiak érkeztek lóháton egy kis baráti beszélgetésre.

De bizony a munkák nagyon elhúzódtak, így a férfinek nagyon sok elfoglaltsága volt. Minden birtokon folytak a betakarítás utáni munkálatok. Az asszonyok hímeztek, vagy néha a főzésnél is tettek-vettek apróbb dolgokat.

Jött a hideg, és a szeles, fagyos napok, majd a hóesés nehezítette az ilyen-olyan szállításokat. Mindenki várta a tavaszt, a jó időt. Boldi is fárasztónak tartotta a birtok vezetését. A tavaszi munkák is nagyon nagy elfoglaltságot hoznak számára. Jó lenne egy gazdatiszt a birtokra,

legalább úgy az újabb év tavaszára. Már nagyon belejött a birtok vezetésbe, járta az ültetett területeket, erdőt, kaszálót, mindenre odafigyelt, de meg kell hagyni, nem volt könnyű dolga. Szerencsére az ottani munkások néha tőle jobban tudták sorjázni a munkát. De ebben az új évben már nagyon jó lenne egy intéző, hiszen nemsokára már tenni kell a mezőn a vetést, ültetést. Meg is kéri a szomszédjait, segítsenek neki intézőt találni. Úgy gondolta, ez ügyben, fel is keresi Gáspárt, aki jól ismeri a környéket, s remélte, ő majd segít neki a nagy gondját megoldani. Rózmárynak nem volt kedve elkocsikázni, így hát arra bízta Boldit, menjen egyedül.

– Ha így gondolod, elmegyek egyedül. Mindenesetre viszek a bátyámuramnak a mi borunkból.

A nyereg már a lován, ő lovaglónadrágot vett magára, a kalapján fécántoll, szóval remek megjelenésű volt.

Felpattant a Szélvész nevű lovára, szép, jó tartású mén volt, ahogy kilovagolt az udvarról, futásra bízta lovát. Ez a ló szerette a szabadságot, a futást. Útközben nem is nagyon nézelődött, sietett a birtokos Gáspár barátjához.

Furcsa, hogy az udvar üres, hová lettek a lovászok, a kutyak? Azért lovát kikötötte, kopogtatott és bement a virágcsokorral.

– Kérem, fogadja tiszteletem jeléül, és nagyon szép napot kívánok, adja meg az Isten – cífrázta a köszönést, letette a boros flaskát.

A nagyságos Iréneusz asszony boldogan üdvözölte.

– Isten hozta kedves Boldizsár, a virág gyönyörű, köszönöm.

– Hol van a bátyám-uram?

– Az erdőre mentek, mert holmi orvvadászok garázdálkodnak.

– Talán azokra vadászik, meg tudom érteni – szólta Boldi.

– Jó, hogy jött, úgyis unatkozom, igyon meg velem egy pohár vöröset. Kérem, ne utasítson vissza. Máris hozom.

– Kérem, asszonyom, ne fáradjon.

– Jelenleg a szolgálómnak vásárolni valója lett, hát elküldtem, hozzon nekem is színes hímzőket.

A sudár nő a hosszú, fekete-fehér virágos ruhájában szinte vonult, nem is lépkedve haladt az ajtó felé.

Nemsokára visszatért, egy ezüst tálcán hozta a hörpinteni valót, egy kistányéron néhány apró pogácsa kíséretében. Boldi felugrott, sietett a segítségére, miközben elvette a tálcát, ujjaik összeértek.

– Mi ez? – kérdezte magától Boldi, mintha tűz égette volna ujjaikat.

A hölgy ruhája elől nyitott, ez csak akkor látszott, amikor leült a nagy, tágas fotelba, megvillant a lába.

– Kérem, Boldizsár, töltsön nekem is, érezze magát otthon.

– A felkérést boldogan teljesítem.

Boldi felállt, mindkét pohárba töltött a finom nedüből. A poharakkal koccintottak, a hölgy mélyen nézett Boldira, majd a szemében látszott, hogy a bort is, a férfit is megkívánta.

– Maga oly gyönyörű – kezdte Boldi – a szeme, az olyan, hogy képes megbabonázni.

– Igazán? Nem hiszem el!

– De igaz, én érzem, a lábai, s a fehér bőre...

– Tetszik magának? Nem vagyok porcelánból, nyugodtan simogassa meg.

Boldi nem akart hinni a fülének, de ez a nő valami bá-

torságot öntött beléje is.

– Asszonyom – lépett a fotel elé, letérdelt és a lábait kezével simogatni kezdte – bocsásson meg, nem akarok tolakodó lenni, de...

– De csak legyen tolakodó, – bízta a nő, újra az a nagyvilági csábítás jött elő belőle, két kezébe fogta Boldi fejét, s örült, erős csókkal tapadta le a férfi száját, majd gombolni kezdte a saját ruháját elől, a szoknyáját szétnyitotta, s várta, mikor lesz bátor ez a lovag behatolni a „szentélyébe”.

Örülten ették egymást, valami óriási elemi erő vezette őket, szünni nem akaró csókok, ölelések közepette feljutottak oda, ahová nem mindig jut fel az ember. Ez az ösztönös testi szerelem, talán megismételhetetlen, de oly szép, oly kegyetlen, hogy már fáj.

Amikor magukhoz tértek a bűvöletből, igyekeztek rendbe szedni ruházatukat. Boldi is kiment a levegőre, hogy mielőbb lehiggadjon. Megtalálta a lelkiismerete.

– Mit tettem, mi történt velem? Én Rózmaryt szerettem, de ez valami más – így adott magyarázatot magának.

Iréneusz megfésülte a haját, lepúderezte a kipirult arcát, leült és várt. Boldi is visszatért, úgy, mint amikor megérkezett.

– Kedves Iréneusz nagysága – kezdte volna, de nem folytathatta, a hölgy a mutatóujjával lefogta Boldi száját.

– Nézze, kedves Boldizsár, kérem ne kezdjen magyarázkodni, ez a hév maga alá gyűrt mindkettőnket, csodás volt ez a néhány perc, köszönöm, sosem felejttem el, zárjuk le ezzel – javasolta – kérem, töltsön még a poharakba.

Boldi maga elé nézett, alig mert felpillantani, de a

hölgy szelíden rámosolygott, már nem volt az a vad-macska, így hát töltött a poharakba.

– Igyunk erre a csodás, felejthetetlen gyönyörre – mondta Iréneusz, amit Boldi nem mert volna soha ki-mondani.

Megkönnyebbült a „tehertől”, de még most is bizsergett a teste. Biztosan a bor miatt van – nyugtatta magát.

Elfogadott egy-két pogácsát és épp indulni készült, mikor berobogott a két lurkó.

– Boldi bácsi, szekérkéztünk a testvéremmel, jó erős az a kis szekér, már a póni is tudja húzni, megtanulta amióta megkaptuk.

– Nagyon jó, hogy tudtok vele jót játszani fiúk. Én már elmegyek, édesapátok az erdőre ment, nemsokára megérkezik, én nem zavarkodom tovább. Áldja Isten nagyságos asszonyom! Üdvözlöm Gáspárt, sajnálom, hogy nem találkoztunk, talán majd legközelebb, ha elfáradnak hozzánk.

Ezzel kiment a szobából, ki a házból, alig várta, hogy lóra ülhessen, s vágta távolodjon onnan, ahol ilyen nagy bűnbe esett. Nem tudta magának megmagyarázni, kicsit megborzongott attól, amit tett. Egész úton az elmúlt percekben töprengett. Lehet, hogy nem is ő a fő bűnös. Igaz, meglátta a felhasított szoknya alatt Iréneusz fehér lábát, attól izgalomba jött, de ennyi. A bátorítást persze elfogadta, a teste megremegett, ez a nő nem egy hétköznapi, van benne valami, igen, világi, bátor, szép, démoni. Ez az, démoni volt azokban a percekben. Megtalálta a bűvöletének nyitját, de ezzel még nem tudta magát felmenteni. Neki még van lelke, lelkiismerete. Hogyan néz majd ezek után Rózmáry szemébe? Fél is a találkozástól, de előbb-utóbb haza fog érní, s hogy lesz, amikor

majd feleségéhez kell odamenni, azt még nem tudja. Nehéz percek lesznek. Mi ülte meg az ő lelkét, valami átok, igen, átok ülte meg, hogy akkor semmi, de semmi nem jutott eszébe. Csak a nőt látta, aki vágyódott őrá, ő meg ugyanúgy, hogy birtokba vegye annak a testét. Milyen különös. Néhány perc alatt megsemmisült a délceg, a gazdag, a lovag, szóval, akivel játszadozott a káprázat, a merész, a mindent akaró nagybetűs NŐ. Nem csoda, hogy nem tudott, vagy nem akart tőle megszabadulni. Nehéz szavakat gondolt erről a testi szerelemről. Bármi, bárhogyan történt, megtörtént. Mi lesz ezután? Úgy lesz majd, mintha semmi, de semmi nem történt volna azon a délután.

Jó későre járt, amikor a nagy vadász Gáspár úr és kísérei berobogtak az udvarra. Mindenütt sötétség, csak egy-két cseléd sietett lámpával megvilágítani a zsákmányt, amit az orvvadászok levadásztak. Leszedték a szép tollú fácánokat, nyulakat, néhány vadkacsát, s vitték a raktár hideg padlózatára, majd holnap azokat elrendezik. Sajnos az orvvadászok bűnei. Gáspár úr úgy rendelkezett, hogy a javát tegyék külön, öt-hat darabot a kedves birtokos Kázmér úréknak átküldi. A többi meg a konyhába megfőzik.

Az uraság imádta az erdőt, a vadakat, sokszor ő is ment etetni, s a magaslesekkel ellenőrizni. Volt neki egy erdei házikó, kandallóval, egyebekkel felszerelve. Ha csendre vágyott, akár egy hetet is eltöltött benne, mint az imént is már három napja oda volt.

Reggel a szép asszony kedvesen húzódott a nagy vadászhoz.

– Későn jöttél haza, már vártalak, vacsorát, bort is készített a szakácsnő.

– Fáradt vagyok, én szépségem, kérlek ne haragudj, de ma is elmegyünk az erdei házhoz. Láttunk egy sérült őzsutát, meg kell keresni, sajnos az is az orvvadászok bűne, akik az erdőben garázdálkodnak.

– Ezért mész el még ma? Nahát!

– Igen-igen, nem bírok megszabadulni a gondolattól, hogy az a szegény jószág ott szenved valahol.

– Le akarod löni?

– Dehogy-dehogy! Szeretném megtalálni és megmenteni.

Néhány kedves puszi járt a feleségnek egy kis simogatós közepette, és Gáspár úr pár falat után indult is két jó emberével az erdőre.

– Üzenem az én szépségemnek, nem tudom meddig leszünk az erdei házban, majd jövők – szólt még oda indulás előtt a szakácsnőnek.

Ha lassan, ha poroszkálva, Boldit csak hazavitte a lova. Addigra igyekezett megnyugtatni magát, vett is néhány nagy levegőt, mielőtt bement a házba.

Ferkó persze résen volt, azonnal fogta a Szélvészt, és vitte az istállóba.

– Na, nemigen izzasztott le a gazdád, jó sétát tettetek – mondta az állatnak.

Lecsutakolta, megkefélte, itatta, etette a lovat. Jól ismerték egymást csikó korától, ő volt, aki gondjaiba vette. Miután ellátta, megpaskolta a farát, megsimogatta a fejét, és ment a családjához.

Boldi ment egyenesen az ő kismadarához. Rózmary a hálósobában, a szekrénykében rakosgatott, amikor a két vállánál átölelte.

– Megjöttél férjürem? Nem voltál sokáig.

– Már nem volt otthon Gáspár bátyám, kinn volt az erdőn, nem vártam meg, ki tudja mikor ért haza.

– Jól tetted, ha nem vártad, legalább hamarabb hazaértél hozzám – örömmel adta tudtára Boldinak, hogy várta.

Ezen az estén, a nagyszobában még üldögéltek. Boldi bort hozott, két poharat.

– Úgy gondolom, neked is jólesne egy pohárka bor, vagy nem jól gondolom?

– De-de, szívesen iszom most egy kis bort, mert már vacsoráztam. Jut eszembe, te ettél már valamit?

– Nem vagyok most éhes, csak egy kis bort iszom veled.

Megkóstolgatva, kortyolgatva fogyasztották a bort. Megbeszélték, hogy a közeli napokon milyen elfoglaltságuk lesz, és aludni tértek volna, de Boldi felejteni akarta a történeteket, pótolni akarta feleségének, magának is a szerelmet. Felejteni! De hogyan? Az agyába befészkelte magát az a bizonyos délutáni idegtépő, beteljesült vágy, amely gátja lett a felejtésnek.

Sokat, sőt, egyre többet dolgozott, hogy elterelje a fájó gondolatokat. Bizony ez a majdnem három hét fárasztó volt számára. Alig várta, hogy hazaérjen a birtokról. Este épp csak megvacsorázott, alig beszéltek valamit, pedig máskor mindig beszámolt, mit csinált, hogy állnak a munkálatokkal. Sietett lemosdani, ágyba bújni.

Érezte, hogy Rózmary hiányolja az esti beszélgetést, de Boldinak még ahhoz se volt kedve. Most valahogy némi simogatásra tellett az energiájából, s ez a helyzet bizony „kissé” zavarta őt. Jó éj puszival, gyengéd öleléssel aludtak el.

Reggel egy újabb területet nézett meg Boldi. Lóháton ment, az emberei szorgalmasan dolgoztak. Tisztították az

erdőt, rakták a szénát, szóval kicsit megnyugodott. Arra gondolt, ideje lenne a kiruccanása után feleségét kárpótolni. Úgy érezte, most kell kis feleségének felajánlani, hogy megtanítaná lovagolni. Örülni fog, ha elfogadja, ezt nem halogathatja tovább.

Éppen ráérősen ücsörögtek az ebéd után a pamlagon, csend van körülöttük, Mariska nő se jön ki-be. Így hát a férj, mint régen, szorosan magához ölelte kis feleségét, elárasztotta csókjaival.

Rózmary boldog volt, hogy férje ilyen ragaszkodó, csókolta simogatta. Talán így akarta magának is bizonyítani, hogy az ő kis madarát szívből szereti. A szerelem tüze, amely bennük évek óta lángolt, most mégsem volt olyan heves, de erre nem volt igazán magyarázat, hacsak nem... Boldinak az előbbi látogatáson történtek. Rózmary is észrevette, de meg is magyarázta magának, hogy a sok munka, a fáradtság is oltotta azt a bizonyos nagy tüzet. Az asszonyok szíve mindig ráérez, ha a férj másfelé jár, de végül is sosem volt a lelkében igazi kétség, ahogy most sem. A boldogság ott volt velük, amikor érezték egymás testének melegét. A mindennapokon is oly figyelmes volt vele férje, ami a kis feleségnek szintén örömet jelentett. Megdicsérte szépségét, bókákat mondott neki. Az sem baj, ha van este, amikor csak kedves simogatás meg jó éjt puszi zárja a napot. Az utóbbi hetekben sokszor került fáradtan haza, Rózmary pedig mindig megértő volt. Boldit megnyugtatta valamelyest az alig szerelem feleségével. Már nem is érezte oly bűnösnek magát. Mégis, ami megtörtént, az beleivódott a lelkébe, ha akarta, ha nem.

A tervet, amit Boldi elgondolt, a megvalósítás útjára terelte.

– Kedvesem! Már kezd zöldellni az erdő, olyan szépek a fák koronái. Megfestik a tájat az apró sárgás-zöldes kis virágok. Szeretném, ha te is látnád, – ezen elmélkedés után tovább folytatta – oda mennénk, ahol lovagolni is lehet. Te is megpróbálhatnád, úgy hiszem, kellemes elfoglaltság lenne számodra.

– Nem is tudom, láttam már hölgyeket lovagolni, de hogy tudnak oldalt ülni a lovon?

– Tudod, kismadaram, nem kell azonnal női nyeregbe ülni, férfi nyeregben is lovagolnak nők. Olyan kedves ló a Napfény, az özvegy nagyságos asszony, Marylujz lovagolta. Nagyon kezes, csendes ló. Ha kimegyünk, velem ülsz először a lovon. Tudod, hogy nagyon fogok rád vigyázni. Nos, mit szólsz ehhez az ötletemhez?

– Azt hiszem, megyek veled, de veszek fel ehhez alkalmas ruhát.

Boldi örömmel hallotta felesége beleegyezését, remélve, hogy megszereti majd a lovaglást. Intézkedett Ferkóval.

– Hozd Ferkó a Szellőt, magad is ülj lóra, de hozd magaddal Napfényt is, kimegyünk a nagy, sík területre az erdő mellé.

– De a Napfényt minek vigyem?

– Rózmarynek szánom, remélem sikerül megtanítanom lovagolni.

A lovagló nadrágot Mariska nő hozta, mikor megtudta, mire készül, a neki is oly kedves Rózmary. Nő, aki mindig mindent hall és lát, szerette volna, ha a nagyságos asszonya is lovagolna, mint egykor Marylujz, az özvegy, hát megőrizte a lovagló nadrágját.

Szóval Rózmary nagyon csinos a testhez simuló lovagló nadrágban, a hozzá illő passzos kis kabátkában.

Merő szerencse, hogy teljesen jó volt rá az öltözet.

Rózmáry elkészült, férje az udvaron várta.

– Gyere, ketten ülünk Szellőre, hogy érezd a ló ritmusát.

Csendesen, lépésben haladtak. Ahogy kiértek, Boldi még igazított kicsit a nyergen, felültette kis feleségét, Napfényre, kezébe adta a kantárt, de egy másik vezetőszárat erősített hozzá.

– Édesem! Vedd fel a ló mozgásának ütemét, ne félj megfordulni, a térdeddel „öleld”, szorítsd a lovat, ne félj, nem fáj neki.

Boldi csettintett, Napfény komótosan lépdelt, hátán a csinos, szép Rózmáryval. Jó pár métert mentek, a vezetőszárat egyre hosszabbra engedte Boldi, a „lovas” észre se vette, máris együtt mozgott a lóval, átvéve annak ritmusát. A férj most büszke volt, hogy ilyen ügyes az ő szép kis asszonykája.

– Kismadaram, – szólt, megállítva a lovat – most felülök a másik lóra, úgy fogom továbbra is a vezetőszárat, melléd megyek. Ha kanyarodni fogunk jobbra, te is húzd jobbra a kantárt, ha balra, akkor balra. Csak kis ívben fogunk fordulni, itt vagyok melletted.

A vezetőszárat már nem is használta, csak látszatra volt a kezében, hogy biztonságban érezze magát a kis felesége. Mentek jó pár kört, így egymás mellett lóháton Rózmáry nagyon ügyesnek bizonyult, s mire lement a nap, oda volt a lovaglásért, Boldi már nem is volt közel mellette.

– Boldikám, remek dolog a lovaglás, köszönöm, hogy hogy rábeszélte, hogy megtanítottál.

– Igazán öröm nekem is, te nagyon jó tanítvány voltál – dicsérte a férj.

– Máskor is kijövök veled ide lovagolni.
– Megnyugtattál édes kismadaram, majd jövünk még.
– Boldikám, szeretném megnézni a kiscsikókat, olyan szépek.

– Akkor odamegyünk, nem messze van ide a karám.
Lovon mentek a karámhoz, ahol a kiscsikók kedvükre ficáinkoltak.

– Nézd, milyen erős a kiscsikód!

– Az enyém?

– Persze, hiszen te adtad neki a nevet, ő a Bátor. Milyen cikk-cakkba futkározik, rohangál, de mindig visszajön az anyjához. Amott meg a másik, már jól megnőtt, a homlokán a fehér, csillagforma folt. Persze, ő a Hajnalcsillag. Úgy látszik, egyik se tagadja meg a nevét. Ha megnőnek, bizony akkor majd meg kell „szelídíteni” őket.

– De kérlek, ne siessetek majd vele, hagy örüljön sokáig a szabad életnek.

– Most már indulni kellene haza, nemde? – kérdezte Boldi.

– Igen, induljunk, szép nap volt ez a mai – vélekedett a kis feleség.

– Ha szeretnéd, holnap is kijövünk majd ide, mit szólsz hozzá? – érdeklődött Boldi.

– Az nagyon jó lesz, kitaláltad a gondolatomat – örvendezett Rózmáry.

A héten sokszor hódoltak ennek az új elfoglaltságnak.

Kázmér úrtól üzenet érkezik, levelet küld Boldinak, ha még szüksége van a birtokán egy gazdatisztra, úgy küldene egy úriembert.

Boldi visszaüzent, köszöni és várja az illető jelentke-

zését. Másnap Kázmér úrral érkezett egy talpig jó megjelenésű ifjú. Amint leszálltak a kocsiról, Boldi sietve üdvözölni akarta őket, de Kázmér megelőzte.

– Hát itt volnánk, kedves barátom, az ifjú tanult ember, már dolgozott egy kisebb uradalomban. A napokban felkeresett rokon látogatásra, én meg elmondtam neki, hogy ilyen forma foglalatosságú személyt keresel, egyébként ő is a Háromházy Zsötér famíliának egyike.

Boldi örömmel üdvözölte az ifjút, kezét rázott vele.

– Háromházy Zsötér Vince vagyok.

– Sztanyiszláv Boldizsár – mutatkoztak be egymásnak.

Legjobbkor jött ez a segítség, gondolta Boldi, mert nagyon lekötötte őt a sok tennivaló. A lovaglásra sem mindig volt annyi ideje, mint szeretne volna, így ha rövidebb időre is, de azért néha kiment a feleségével. Az elmúlt hetekben valóban nagyon lefoglalta a birtokon folyó munka, de más is fárasztotta. A lelkében dúló idegesség. Hazaérve esténként elfogyasztotta a vacsoráját, a kedves feleségével alig beszélt, ment is aludni. Érezte, ő maga is észrevette, hogy nem a régi. Csak nehogy gyanút ébresztszen Rózmáryban. Jó, hogy a sok tennivalóra hivatkozhatott, hogy az energiájából lefekvéskor csak egy kedves simogatásra jut.

– Boldikám! Ti csak beszélgetsetek, én addig megyek udvarolni a szépasszonynak – mondta huncutkodva Kázmér, visszarántva ezzel barátját a gondolataiból.

– Csak nyugodtan – vette át a szót Boldi.

Az ifjúnak megütötte a fülét, hogy a rokona szépasszonyt emlegetett. Márpedig ha Kázmér így titulálta, akkor biztosan nagyon szép lehet, elmélkedése kíváncsi-

ságát fokozta, de abbahagyta gondolatát, mert Boldi nagyságos úr a tornácra invitálta az ifjút.

– Nem tudom, mit mondott el Kázmér, de ha tudsz lovagolni, megnézzük a birtokot, majd utána megbeszéljük, s lehet, hogy megkötjük a megállapodást.

– Jó, mehetünk – adta beleegyezését Vince.

– Ferkó, hozd a két hátast, nyereggel!

Ferkó a kérést azonnal tettere váltotta, hozta a két lovat, Szellőt és Szélvészt.

– Melyiket akarod magad alá venni?

– Ezt a fehér homlokút – adta válaszul Vince.

– Jól választottál, ő Szellő, a másiknak Szélvész a neve, de mindkettő kezes, ha szeretik.

Felpattantak, az ifjú is, látszott, hogy nem kezdő a lovaglásban. Végigmentek a birtokon, ahol volt több látnivaló, meg ahol még folyt a munka, aztán hazafelé vették az irányt.

Bementek. A szalonban Kázmér úr a legújabb hírekkel traktálta Rózmaryt, hol volt, meg hol lesz még nagy vásár. Felkínálta, elmehetnének Emerenciával, biztosan élveznék a vásár kínálta ruha-cipő-női dolgok között válogatni. Ezt a nők szeretik a legjobban. Most, hogy a szobába lépett Boldi és Vince, Kázmér azonnal bemutatta unokaöccsét, aki meghajolva csókolt kezét a szép aszszonynak.

– Nahát, még egy Háromházy a szomszédból? – kérdezte Rózmary.

– Vince csak a napokban érkezett, én mondtam neki, hogy amit ő tanult, azt talán itt is kamatoztathatná, ha megegyezik Boldival.

– Én szívesen dolgoznék Boldizsár úrék birtokán, ha megfelelőnek tart – nyilatkozott az ifjú, aki ugyancsak

szépnek, sőt, tündéri szépnek látta Rózmaryt.

– Részemről is rendben van, az évi apanázsodról majd még megegyezünk – javasolta Boldi.

Az ifjú a röpke idő alatt jól megnézte a szépasszonyt, a bájos arcát, a lokniba rendezett szőke haját, a kék szemeket, a dekoltázs alatt rejtőzött kebleit, a vékony derekát, no és a mosolyát, ami szintén nagy hatással volt Vincére. Amikor a vendégek búcsúzásánál felállt a kanapéről, királynői megjelenése volt.

No, de Rózmary is nyitva tartotta a szemét, amikor az ifjú kezét csókolt. Szőkés hajának egy rakoncátlan tincse a homlokába omlott. Ezzel az amúgy is finom vonású arca olyan fiús lett. Bajusza csak épphogy vékonyan húzódott meg az orra alatt. Mélykék szemét sűrű szemöldöke még inkább kihangsúlyozta. Vonzónak találta az ifjút Rózmary, csak azt nem értette, hogy hogyan lovagolt ebben az acélkék puha szövetből készült városi öltözetben. Mindenesetre ez az első találkozás elegáns és udvarias volt, az ifjú egyéniségét megnyerőnek találták.

A két vendég távozni készült, de Boldi még maradásra kérte őket.

– Jó, hogy találkoztunk, Vincével már megállapodtunk, Kázmérkám, köszönöm, hogy gondoltál ránk. Egyelőre a lakást kell még Vince részére megoldani, de az is meglesz.

Rózmary az ajtó felé indult, ahogy a vendégek is Boldival, így hallotta, amit Boldi utólag mondott. Neki pedig eszébe jutott valami.

– Boldikám, ott van az a különálló kis ház, meg kellené nézni.

– Igazad van, gyertek, nézzünk körül – invitálta a vendégeit Boldi.

Kimentek, a nagy házhoz egészen közel volt. Alig pillantottak be, takaros kis lak volt az, Vince megjegyezte.

– Szívesen elfogadom, nekem megfelel, csak még egy jó erős polc jó lenne a könyveimnek.

– No, még szép, az fontos, mert a tanult ember könyveinek kéznél kell lenni – egyetértéssel fogadta Vince kérését Boldi, annál is inkább, mert úgy vélte, hogy az ifjú ismeri a gazdaság, a gazdálkodás minden területét. Megállapította, mert sokat beszélgettek a birtok bemutatásakor tett hosszú lovaglás alatt.

A két úr közben indult a kocsihoz, de mielőtt felültek, Kázmér úrnak újabb ötlete támadt.

– Barátaim, pár nap múlva lesz a nagy vásár, el kellene menni! Mit szóltok hozzá? Jó lenne megnézni, de még megbeszélem a feleségemmel.

– Én is – csatlakozott Boldi – Gáspárnak is üzenek, hogy melyik nap, és találkozunk a hármas útkereszteződésben.

Rózmáry örült, hogy Vince elfogadta a kis házat, rögtön meg is kérte Mariska nénőt, intézkedjen, hogy a házikó rendben legyen a gazdatiszt részére.

Pár nap és Vince úgy tette a dolgát, mintha már régtől ott dolgozna a birtokon. Esténként még átment Kázmérékhöz, míg el nem készült a legénylakás, de nappal járta a birtokot.

A fiatalasszony jól tette, hogy nenőre bízta a kis ház dolgát, még aznap odarendelte a lányokat, asszonyokat, hogy rakodjanak ki, s minden helyiséget meszeljenek le, az ablakok, ajtók tiszták legyenek, s a bútorokat dióbéllel fényesítsék ki.

Nagyon gyorsan, szorgalmasan meszeltek, takarítottak. Jó idő volt, az is segítette a munkálkodókat. Szép

tiszta lett a kis ház. Ahogy Rózmary meglátta, hívta Rebekát.

– Gyere, keressünk ide való szötteseket, legyen szép, otthonos ez a legénylakás.

Ki is választották a szötteseket, asztalra, szekrényekre, ágyra. A függönyt tovább válogatták, olyat kerestek, ami beengedi a napfényt. Valóban szép legénylakás lett, női ízléssel berendezve.

– Lassan minden a helyére kerül, örvendezve közölte Rebekával.

Csak, hát... már nem is folytatta, amire gondolt, szívében mégis fészket vert a fájdalmas gondolat, hogy mikor lesz már neki is gyermeke.

A férfiak a már megbeszélte helyre és időre igyekeztek, de Boldi még megkérte Vincét, intézze az erdőtelepítést ott, ahol jártak, az erdő folytatásaként az üres telken, vagyis a parlagon. Az erdőmunkásokkal is meg van beszélve, hogy a facsemetéket hogyan és hová kell telepíteni. Még egy fontos dolgot bízott Vincére.

– Ha a feleségemnek kedve lenne lovagolni Napfény-nyel, kérem, kísérje el, s vigyázzon rá, még nem régen tanulja a lovaglást.

– Mindenre figyelek, vigyázok rá – válaszolta Vince.

A három jó szomszéd, már a hármás úthoz közeledett, hallatszott a lovak patáinak koppanása, a kocsik zörgése.

Boldi úriember módjára hátul ült, Ferkó vezette a lovakat.

– Lehet, hogy hosszúra nyúlik nekünk ez a nap, erre számíts Ferkó – szólt a nagyságos úr.

– Semmi gond nagyságos úr, feltarisznyáztam én magamnak is, a lovaknak is.

– No, de ha leállsz valahol a vásár szélén, amikor hanyatlani kezd a nap, gyere oda ahhoz a pusztai csárdához, amelyik legnagyobb a sorban!

Éppen befejezték a beszélgetést, már meg is jelent Kázmér úr, csinos kis kocsiját a két szép szürkével a kocsisa vezette. Hiába, no! Kázmérba jelen volt valami katonás, sármos elegancia, amikor felállt, hogy üdvözlje jó barátját.

– Megelőztél Boldikám! Én akartam elsőnek ideérni, de vannak tőlem pontosabbak. Adjon Isten! Remélem, nem megyünk hiába.

Alig váltottak szót, máris újabb kocsizörgés, lódobogás hallatszott, érkezett Gáspár, ő volt a legidősebb közöttük. Pödrött bajusza, pirospozsgás arca már messzebből is ismerős volt. Valamivel alacsonyabb volt a két jó barátjánál, de őt ez sohasem zavarta. Megjelenésében kissé teltebb, enyhén paraszti alkatú. Szeretett jókat enni, inni a barátaival, jószívű, kedves, a család mellett a barátság is nagyon fontos volt számára. Ő se maga hajtotta a lovakat, hanem a kocsisa, ez most így dukál.

– Adjon Isten! – köszöntötte a már várakozó barátait. Megállapította, megadták a módját a kiruccanásnak. Briccesz nadrág, zsinóros kabát, csizma, az öltözethez illő kalap, szóval meglátszott rajtuk, hogy nem akárkik ők, birtokos urak.

– Sokat vártatok rám?

– Á dehogy, mi is most érkeztünk, de már mehetünk is tovább, el ne múljon a vásár – szólt Kázmér.

– Gáspár bátyám, te menj elől – javasolta Boldi.

– Azért, mert én érkeztem utolsónak, utolsókból lesznek az elsők? Hát, úgy legyen! Csapj a lovak közé Miska, időbe érjünk a vásárba!

Azonnal futásnak indultak Gáspár úr lovai, követték a többiek. Tiszteletet adva Kázmér úr következett, a sort Boldizsár zárta. Hajtottak a kocsisok rendesen, futottak a lovak, az urak élvezték a szép, őszi napot, a társas kocsi-kázást. Már régen nem volt részük ilyesféle baráti kiruccanásban. Gyorsan odaértek. Óriási volt a sokadalom.

A lócsiszárok kötőféken tartották az eladásra szánt lovakat. Egyik-másik lókupecnek híre volt, nagyot akart nyerni az eladáson, de voltak tisztességesek is. Kázmér persze már jól ismerte, kiket kellett elkerülni.

A három jól öltözött uraság végigment a vásárba, alaposan megnézték a jószágokat. Gáspárnak valami a szemébe ötlött. Odament, erősen megsimogatta az egyik sötétszőrű lovat.

– Hé! Nem addig a', mit simogassa olyan erősen a lovamat, még meg találja rúgni! Simítsa inkább a fejét!

Gáspár nem szólt, de megnézte a tenyerét, mert már nem volt rajta kesztyű, amikor megsimogatta a lovat.

– Ördög és pokol! Boldi, Kázmér, gyertek ide! Nézzétek, ez itt a huncutság. Bekenték ennek a szegény lónak az egész testét, hogy mutatós legyen. Ezt is tudni kell, ilyen is van.

– Látjuk, igazad van Gáspár, jó szemed van, hogy ezt is észrevetted.

Tovább nézelődtek. Egy úri forma ember két szép fekete lovat legeltetett, távolabb a többitől. Kázmér, ahogy meglátta, azonnal „ráharapott”.

– Nézzétek, ott azt a két feketét, biztosan megkérlik az árát. Én megvenném!

Odament, beszélgettek. Erre-arra nézelődött, várta a barátai véleményét. Gáspár megnézte a lovak fogait, lábukat, végigsimította a hátát mindkettőnek. Bólintott a

fejével Kázmérnak jelezve, egészséges, szép lovak, vedd meg őket. Kázmér megértette, s egy erős tenyérbeccsapással az üzlet megkötött.

– Nézzetek még széjjel, hátha találtok kedvetekre valót.

A kocsisa már a kocsin állva nézelődött, kereste a gazdáját. Meg is látta, indult feléje, már közeledett Kázmér a két fekete lóval.

– Ferkó, vigyázz a mi kocsinkra is, Kázmér úr két szép fekete-pej lóval jön, megyek eléje.

A kocsis átvette a két ló kötőfékét, vitte a kocsihoz, de még megjegyezte, – nagyon szépek ezek a lovak, úgy látom jó vásárt csinált nagyságos úr – majd odaérve a kocsinak a végéhez kötötte őket.

A három nagyságos úr még nézelődött, sokféle jószág volt a vásáron, de igazából nem érdekelte őket, mert hirtelen jó sült hurka-kolbász illatot éreztek a levegőben.

– Gyertek, – szólt Gáspár – itt a kolbászsütő. Ezt nagyon jól tudják elkészíteni, jól pirul, de nem égetik meg.

Az ötletet elfogadták. Úr ide, úr oda, meg kell kóstolniuk ezt az illatos harapnivalót. A sütő előtt, a kecskeláb asztalnál a lócán már ültek páran. Az urak közeledtére rögtön felálltak, helyet adtak nekik. A sütőnél két csinos fehérnép sütögette a húst-kolbászt.

– Hé, szakácsnők! – szólt Gáspár – négy nagy adagot kérünk, az egyik tányérra kettőt pakoljanak rá, sok kenyérrel.

– Máris, nagyságos úr!

Gyors mozdulatokkal rakta a finom, forró pecsenyét, kolbászt a tányérokra, a menyecskének beillő, pettyes kendős asszonyság.

– Hallottad Julcsa, sokat tégy az uraknak – kérte a fia-

tal leányzót.

Minden az asztalra került, illatoztak a piros zsírban sült finomságok, és a nagy karéj, piros héjú kenyérszeletek.

– Ezt én fizetem – már elő is vette a pénzt Boldi.

Nekiálltak, Gáspár oly vehemenssen, jóízűen harapta a kolbászt, a húst, a kenyeret, mintha tegnap sem evett volna. Az ilyen vásárba sütöttek mindig finomabbnak tünnek, nem tudni miért, de így van. Amikor belakmároztak, Kázmér, a „Boros hordó” kimérő csárdában rendelt a vörös borból. Üveg kancsóba hozták a gyöngyöző bort.

– Így helyes, Kazikám – no meg én vagyok a rangidős, így mindenki pertu, az is, aki már volt pertuban.

Főleg Boldira való tekintettel tette a javaslatot.

– Legközelebb kártya-partira hívlak benneteket, de csak a szarvasbögés után. Tudjátok, hogy bolondulok az állatokért, az erdőért, soha nem hagyom ki, azt mindig hallani akarom.

– Rendben van kedves bátyám akkor, szervusz – csatlakozott Kázmér is, az egész főleg Boldinak szólt –.

A vásár még tartott, de már nem nézelődtek, nem akartak lovat venni sem Gáspár, sem Boldi.

– Lefelé megy a nap, indulni kellene – szólalt meg kicsit bátortalanul Boldi.

– Igazad van, de ezt a kis bort még igyuk meg, Kazikám sikeres ló vásárlására, aztán induljunk – javasolta Gáspár.

A vásárba hangos beszéd, kurjantások, cincogó hegedűszó kísérté a távolodó kocsikat. Gáspár vezette a sort, Boldi, majd Kázmér volt a sereghajtó, az utolsó, mert a két szép fekete ló is a kocsijához volt kötve, így ők lassabban mentek hazafelé. A kocsisok hajtották a lovakat,

talán a jó bor hatására, az urak csendben ültek mögöttük, nem szóltak semmit. Amikor a hármas elágazáshoz értek, megálltak, s bevárták egymást.

– Na, kedves barátaim, jól sikerült ez a kiruccanás, jó lesz máskor is megismételni – jegyezte meg Gáspár.

– Úgy legyen! – helyeselte Kázmér.

– Neked különösen jól sikerült, majd összehozunk még egy hasonlót – szögezte le Boldi.

Aztán az Isten áldjonnal megpecsételve a három kocsi a háromfelé ágazó úton külön-külön ment tovább.

Estélett, mire hazaértek. Az asszonyok aggódtak, mert későn értek haza a kedves férjek.

Leginkább Rózmary idegeskedett, pedig nem unatkozott. Vince szórakoztatta, mikor a birtokról megjött, Rózmary pedig volt kedves behívni.

– Jöjjön be kedves Vince, legalább jobban megy az idő.

– Köszönöm, elfogadom a meghívást.

A szépasszony vacsorát hozatott Vincének, csupán figyelmességéből, ő pedig nekiállt elfogyasztani, de minden falat után a szép Rózmary tekintetét kereste. Ő is Vince szemébe nézett, pedig szerinté csak a figyelmesség diktálta, no meg amolyan ártalmatlan női kíváncsiság a részéről. Egy üveg finom vöröset is hozatott a szolgálójával, és még három poharat, hátha megérkezik az ő férjura. Mikor az első pohár bort megitták, ez a bódító nedű valami bizsergéssel öntötte el őket. Ekkor érkezett meg Boldi – szép estét – köszöntéssel.

– Végre-végre, csakhogy megjöttél Boldikám! Nincs semmi baj, ugye? Engem meg Vince volt szíves szóval tartani, de gyere, itt a vacsora.

– Nem vagyok éhes drága kismadaram, de egy pohár-

ka bort szívesen iszom veletek. Ma délután pertut ittunk a barátaimmal. Kedves Vince, most veled is koccintok, remélem, sokáig leszel itt nálunk, szervusz, kedves barátom.

Erre Vince még nem számított, igaz hasonló korú ő is, mint Boldi, de fiatalosabb az arca. Boldi is jól néz ki, de ő – biztosan a vízen töltött idő miatt – érettebb férfi benyomását kelti. Mindhárman koccintottak.

– Most igyunk az ön szépségére is – emelte poharát Vince Rózmary felé.

Ez a bók felért egy vallomással. Nem tehettek róla, de amikor egymásra néztek végigfutott testükön valami... hideglelés? Nem-nem, attól kellemesebb volt, de nagyon furcsa.

Vince udvariasan elköszönt, a nagyságos szépasszonynak kezét csókolt, Bolditól kézfogással búcsúzott. Nyugodalmass jó éjszakát kívántak kölcsönösen egymásnak, és elmentek aludni.

Vince az ő csinos, szép kis otthonába ment. Öröm futott végig rajta, amikor a szépasszonnyal töltött időre gondolt. Aludni is kellene, de egy szikrányi álom, annyi sem volt a szemén, hát inkább ábrándozott.

Boldi az ő drága feleségével ment a hálósobába. Ágyba bújtak, de Rózmarynak kérdései voltak, azokkal ostromolta férjét.

– Boldikám, jól sikerült a vásárolás? Gáspár és Kázmér is elment?

– Persze, a hármas útelágazásnál találkoztunk a megbeszélt időben. Kázmér a katonás mivoltával megelőzte Gáspárt, de alig üdvözöltük egymást, Gáspár is megérkezett. Képzeld, mindhárman kocsival, kocsissal mentünk.

– Megbeszéltétek?

– Á, dehogy! Valahogy mégis mind úgy gondoltuk, hogy elegánsabb lesz, ha a lovakat kocsis hajtja, nem kell nekünk kocsira, lovakra vigyázni.

– Vettetek lovakat?

– Mit gondolsz, kinek sikerült?

– Gáspárnak biztosan – mondta Rózmary.

– No, nem! Kázmér barátunk vett két szép, fekete lovat, olyan versenyezni valók, ám lehet, hogy katonatisztek lovagolták.

– Akkor biztosan remek lovak – zárta le a beszélgetést a szépasszony.

Boldit a nemes bor biztosan feltüzelte, csak bűjt, szorosan bűjt Rózmaryhoz, aki meg is jegyezte.

– Férjecském, ne igyál sokat a borból, nagyon türelmetlen leszel tőle. Kérlek, lassítsd le magadat.

– Nem ittam én olyan sokat, lehet, hogy a kevés tüzet ébreszt bennem, a sok meg inkább bénít. Így van valahogy – adta meg a magyarázatot a férj. – Ugye tudod édes kismadaram, te vagy a mindenem, te, a szépséges szép feleségem, imádlak, persze, hogy türelmetlen leszek, ha érzem a bőröd simaságát, ne harcolj hát velem, ha te is szeretsz.

Erre már a feleség nem tudott se szólni, se ellenállni, boldog volt az ő Boldijával. Belátta, az se baj, ha néha türelmetlen, vagy ha épp kevésbé lelkes a szerelemben, jó hogy ilyen – nyugtatta meg magát a még most is szép, lányos formájú Rózmary. De ma mégse volt az igazi Boldi.

Gáspár úrék is hazaértek. Őt is várta az ő angyala.

– No, végre, csakhogy itthon vagy – mondta türelmetlenül Iréneusz.

– Jól van, jól, kicsit tovább voltunk, de látod, itt va-

gyok, gondolom ti is jól vagytok – simította asszonya haragját Gáspár.

Ezen az estén nem volt jó kedvében Iréneusz, nem úgy, mint Gáspár, de neki is kedvét szegte duzzogásával a szeretett felesége. Aztán eszébe jutott, hogy miért duzzoghat az ő angyalkája. A gazdaságba sok volt a tennivaló, az erdőre nem volt ideje kimenni, sürgősen hozatott bordó-fehér rózsákból egy gyönyörű virágcsokrot.

– Édes angyalom, ez egy kis meglepetés számodra, benne a szívemmel, szép névnapot, örömet, jó egészséget kívánok.

– Köszönöm, de nekem is van egy rendkívüli meglepetésem – itt megállt egy pillanatra, levegőt vett, majd folytatta – jön a harmadik Isten áldása.

– Ezt nem hiszem el, ez igaz? Drága angyalom, jön a harmadik fiunk? Istenem! Istenem, hát mégis! Adsz nekünk még egy aranyos kicsikét? Irénkém, én arany angyalom – ölébe kapta, forgott vele, le se akarta tenni. –

– De édes férjürem! Vigyáznod kellene ránk, túl erősen szorítasz, aki a szívem alatt van, még elég picike.

– Nem tudok úriember lenni, szeretlek! Szeretlek, én csillagom! Mit vegyek neked? Arany ékszert, ruhát?

– Ó Gáspárom! Csak maradj jó ember, jó apa és jó férj, ennyi nekem pont elég.

Napok teltek el, míg kicsit megnyugodtak, Irénke maga se akarta elhinni. Mi ez, csoda? De hogyan? Mikor? Jajj, csak nem?! Magának se merte bevallani.

A következő napokban Boldiéknaál az új gazdatiszt felmérte a termések mennyiségét, melyik termés mennyi súlyt tesz ki. Osztott-szorzott, kiszámolta az éves szükséges mennyiséget az uradalomnak, benne a cselédségnek. Szépnek mutatkozott a termés hozam, rendesen jut majd,

ahová kell, még eladásra is. Boldizsár nagyságosnál szívesen dolgoztak a cselédek. Igaz, Boldi nem szerette ezt a megszólítást, inkább a munkához kapcsolódva emlegették: erdőmunkások, földművesek, tehenészek, belső szolgálok. Vince, mikor a sok számadattal készen volt, egy ötlettel kereste meg a birtokos urát.

– Boldizsár, kérlek, nem tudom, jól gondolom-e, de ha lenne itt egy malom, nem kellene elszállítani messzire az örölnivalót.

– Mondasz valamit öcsém! Már nekem is megfordult a fejemben, de egy kicsit ahhoz messze van a víz, a birtokom legszélén.

– Akkor sem a másik birtokon. Árokkal meg elhozhatnánk, elvezethetnénk ide, úgy is jó lenne, nem?

– Jó-jó, majd ezen még gondolkodom. Végül is a birtokomon folyik a bővizű patak, egy kanyarral vissza is tudnánk vezetni a medrébe, csak épen hajtáná a malom kerekét, vagyis a lapátokat.

– De szerintem érdemes lenne megduzzasztani a hajtóerő növelésére – javasolta Vince.

– Bevallom, beleültetted a bogarat a fülembe, majd még beszélünk róla, lehet, hogy belevágunk.

Boldinak amennyire tetszett a malomépítés ötlete, legalább annyira aggasztotta is. Gondolatai a malomépítés körül forogtak. Felesége észrevette, hogy férje gondterhelt, meg is kérdezte.

– Mi az a nagy gond, látom, hogy valami bánt.

– A malom építése foglalkoztat, már én is gondoltam rá, de most Vince is felvetette, s én nem tudom eldönteni, mi legyen, sok most a munka egyébként is.

– Talán beszéld meg Kázmérral, ő sokfelé járt, hátha tud neked ebben segíteni.

– Igazad van, el is megyek hozzá, mielőtt belevágunk
– döntötte el Boldi.

Az udvaron át igyekezett az istálló felé, találkozott Vincével.

– Jó, hogy itt vagy, elmegyek Kázmérhoz, kikérem a véleményét, a malommal kapcsolatban. Ő sokfelé járt, jó lenne vele meghányi-vetni az ötletet. De még valamit mondanék. Megígértem a feleségemnek, hogy kimegyek vele lovagolni, ha van kedve hozzá. Kérlek, menj te vele, a Szellőt te lovagold, ő a Napfényt. Mindkettő nagyon kezes, üzenj neki, hogy kimegy-e veled, de kérlek nagyon vigyázz rá, tudod, hogy még kezdő a lovaglásban.

– Igen, nagyon fogok rá vigyázni, ha kimegyünk, már láttam lovagolni – mondta Vince.

Boldi ezután lóra pattant, sietett Kázmérhoz, közben azt gondolta, milyen rendes ez a fiatalember. Tisztességes, becsületes, mindent rá lehet bízni, szögezte le magának.

Vince nem üzengetett, szinte rohant a nagy házba elmondani ezt az ő számára csodás hírt.

Rózmáry elgondolkodott, de végül is igent mondott.

– Tud majd rám vigyázni? Nem régen tanultam meg lovon ülni, azaz lovagolni.

– Semmi gond, mindenki volt kezdő nagyságos asszonyom, megígérem, úgy fogok önre vigyázni, mint a két szememre.

– Jó, akkor várjon, még átöltözöm.

– Természetesen – de ő is kapta magát, szaladt a „tündér-lakba” így nevezte magának a szállását, katonás gyorsasággal átöltözött, máris kint volt az udvaron.

Rózmáry megjelent a lépcső felső fokán, lovagláshoz öltözve, bővülő mélyzöld szoknyában, csizmában és ka-

lapban, melynek a szalagja a háta közepéig ért. Fenséges megjelenése volt.

– Kérem, Vince, hozza a lovamat.

Vince száguldott, alig várta, hogy induljanak, hogy mielőbb lovon láthassa a szépasszonyt. Hozta is Ferkó a két lovat, Vince átvette tőle, Rózmaryt felsegítette a nyeregbe, maga is felpattant a lóra és lassan kocogva elindultak a rétre. Közben mindig a szépasszonyon legeltette a szemét.

– Nagyságos asszonyom körbe lovagoljuk ezt a részt, vagy csak egyenesen? – tette fel a kérdést a hölgy kísérője.

– Megpróbálom a körívet, de nekem még a fordulás nem megy olyan jól.

– Semmi gond, a Szellőt kikötöm, megfogom, és vezetem a lovát, biztonságban érezheti magát, ha fordulni kell.

– Előre is köszönöm Vince, maga nagyon figyelmes.

– Örömmel szolgálom nagyságos asszonyom!

Körbe-körbe haladtak, lassú lépésben, Vince továbbra is a szép nő tekintetét kereste.

– Megpihennék egy kicsit – szólt Rózmary jó pár kör után.

Vince lesegítette őt a lováról.

– Talán itt, a nagy fa árnyékában megpihenhetne nagyságos asszonyom.

– Jó-jó, de egyszer szólíthatna a nevemen – ajánlotta Rózmary.

Mikor a lováról lesegítette Vince, a derekát átfogva arcuk akarva-akaratlanul összeért egy pillanatra. Valami átfutotta Rózmary testét. Ő észre se vette, hogy ruhája felcsúszott, amikor lesegítette a nyeregből. Női ruhába

lovagolt, férfi nyeregbe. A szép lába is kivillant, amint az ifjú meglátta, fejébe tódult a vére. Két kézzel vezette a lombos fa alá Rózmartyt, akinek a lába szinte megremegett. Egymás szemébe néztek, de nem vette el a kezét az ifjú kezéből. Vince a válláról a füre terített egy pokrócot, egy szőtest, és leültek, ide is lesegítette őt. A férfi érintése jól esett a szépasszonynak, arcához hajolt, Vince gyorsan átölelte, teljes erővel magához vont, csókolt, csókolt, a vágy a nőben is erősödött. Szíve gyorsabban dobogott, már kívánta, hogy az ifjú megérintse, nem csak a dekoltázsa alatt, de lejjebb is.

A puha szőttessen is tovább csókolt mindenét Vince, csókjaival, érintésével a szeretett nőt megadásra bírta. Oly erősen simogatta, csókolgatta, ölelte, minden megszűnt körülöttük, semmit se láttak, még a kék eget se, elöntötte testüket a hev. Mikor végre magukhoz tértek eme bódulatból, Vince bocsánatot kért hevesiségeért.

– Érthetetlen, ami velünk történt – nyugtázta Rózmarty.

– Remélem nem sértettem meg hevesiséggemmel, de az első pillanattól kezdve ezt éreztem ön iránt. Nem tehetek róla.

– Lehet, hogy így van. Valami megmagyarázhatatlan erő engem is ledöntött a lábamról, testem-lelkem óriási magasságba repült. De kérem, ez legyen titok, soha ne beszéljünk róla, így szeretném.

– Megígérem, hálásan köszönöm ezeket a percek, sosem fogom elfelejteni a szerelme lobbantott boldogságot. A titkot örökre megőrzöm.

Vince ajkáról tódultak a szavak, még most is remegve ült Rózmarty mellett, aki maga is alig fogta fel, ami velük történt. A miértjeire sem tudta a választ. Mélyen meg-

érintette a fiatalember tekintete, mely közvetítette a vágyat. Ez minden. Most, hogy magához tért ebből a csodás, de büntudattal megfűszerezett érzelmi bódulatból, felébredt benne a Boldihoz kötődő szeretete. Igen, szeretetté szelídült, de ő még szerelmes Boldiba. Ó Istenkém, segíts átvészelní ezt a bűnös, de mégis oly csodás cselekedetemet. Ez az egyik, amit az égietől kért, de van egy másik, az anyaság. Azt se bánnám, ha így adnál nekem egy édes kis gyermeket. Ez már igen nehéz gondolat volt, pedig saját maga mondta ki, lelke megnyugtatóására. Nem volt neki elég, továbbra is magyarázatot keresett. Hát, igen, a hirtelen jött szerelem nem tűr halasztást, sem magyarázkodást, arra ott akkor nincs szükség. Ez bizony szerelem, de mi lesz utána? A kérés, az ígélet szerint semmi. Majd meglátjuk. Megpróbált közömbös lenni, megkérdezte.

– Vince, hány éves maga?

– Csak két évvel vagyok fiatalabb a nagyságos úrnál – válaszolta.

– Akkor annyi idős, mint én – hát ez van.

Lassan összeszedték magukat, várták, hogy eltűnjön az arcukról, a pír, szemükből az átélit ézelem ragyogása. Rózmáryt gyengéden segítette fel a nyeregbe, majd maga is lóra pattant fiatalos lendülettel a lovagias Vince.

Egymás mellett lovagoltak, a boldogságot, amivel most megajándékozták egymást, elrejtették a szívük legmélyén. Nem is beszélgettek szinte egész úton. Végül Vince törte meg a hallgatást.

– Most az egyszer még szeretném kimondani, drága Rózméry, én teljes szívemmel, szerelemmel szeretem, bocsásson meg ezért.

– Az őszinte vallomást köszönöm, bizonyára nehéz

lesz elfelejtenem, de kérem, véletlenül se szóljon erről többet.

– Nehéz lesz, nagyon nehéz, de biztosíthatom az ön kérése, kedves Rózméry, számomra parancs.

– Most hallom, másként mondja a nevemet, mondja, miért?

– Ezzel akarom tudtára adni, hogy az a drága asszony, akivel átélhettem a szerelem magasröptű érzelmét, ő egy másik asszony, ezért a szívemben őrzöm, ezzel a névvel, Rózméryvel.

Már nem volt több idő beszélgetni. Közeledtek a szép kis házhoz, meg a családi fészekhez. Belovagoltak az udvarra. Vince lepattant a lováról, lesegítette a hölgyet Napfényről. Mariska nő, aki éppen ki-kinézett, az ajtót kinyitotta, kilépett, Rózmery azonnal megkérdezte.

– Mariska nő, nem jött még meg Boldi? Úgy látszik, igen meghányják-vetik a malom építését Kázmérral.

– Malomépítés? – ismételte meg Mariska nő – én meg mostanában nem is hallottam róla – méltatlankodott.

– Csak most vetődött fel ez a dolog – igazított a témán Rózmery.

– Aha! Az is az igazsághoz tartozik, hogy az előző nagyságos úr, már régebben emlegette a malom építését, de végül nem lett belőle semmi – mondta nő.

Vince a lovakat bevezette az istállóba, miközben Napfény fejét simogatta, az iménti boldog perceken mélázott. – Jó neked, naponta érezheted a drága nő illatát, én csak távolról nézhetem. – Most is élt benne az olthatatlan vágy Rózmery iránt. Úgy vélte, hogy ez nem egy kaland, nem lehetett büszke, nem is tartotta hódításnak, hanem inkább egy igaz szerelem adta csodának, egy gyönyörű, utólag gyötrelmet hozó élménynek. Mennyit fog még ezen töp-

rengeni! Csak észre ne vegyék rajta a háziak.

Mivel Vince az istállóba ment, ezért Mariska nő, akinek mindenütt szeme van, őt nem láthatta, de valami ragyogást vélt felfedezni Rózmary arcán és a szemében.

– Kedveském! Úgy kipirult, mint egy kis csitri lányka – jegyezte meg nő.

Rózmary egy pillanatra megállt, megpróbált magyarázatot adni.

– Lovagolni voltam, már egész jól megy, Boldi tanított, mindig kipirulok, ha lovagolok.

– Így igaz – hagyta helyben a magyarázatot nő.

Ezután Rózmary igyekezett a mosdóba eltüntetni a kipirult arcot. Tükörbe nézett, ő is látta – vagy csak képzelte – hogy most kicsit más arc néz rá vissza. Lelkiismeretfurdalás vett rajta erőt. Miért, miért kellett ennek megtörténnie? Ő most is szereti Boldit, mit tegyen, elmondja neki, hogy megszabaduljon a lelki tehertől? Jót tenne, vagy éppen rosszat? Hiszen ez csak egyszer, egyetlen egyszer történhetett meg. Soha többet! Bármilyen erősen is törne rá a vágy. Persze kigondolni nem nehéz, de megtartani! Az más. Elég, ha maga elé képzei Vince sóvárgó szemét. Ő már akkor látta, amikor kezet csókolt neki. Szegény fiú, biztosan ő is szenved.

Nos, hát ki tudja eldönteni, hogy áldás-e, vagy átok a szerelem, ha a gyönyör percei ennyi gyötrellemmel párosulnak. Rózmary is sok mindent gondolt és gondol. Magyarázkodott magának, felmentést kért saját lelkétől és a jó Istentől. Mióta megtörtént a csoda, nem tud másra gondolni, befészkelődött szívébe-lelkébe. Végül egy szót mondott a tükörbe magának.

– Lezárom. – nehéz, nagyon nehéz elhatározásra jutott. Megigazította a ruháját, haját, indult ki a szobából.

Éppen megérkezett Boldi.

– Kedves férjürem! Már vártam, mikor érsz haza, kicsit sokáig voltál.

– Meg kell hagyni, Kázmér rendes, jó barát, úgy beszélt meg velem a tervet, mintha a saját malmát szeretné megépíteni. Neki mindenütt sok ismerőse van, jó és becsületes szakemberek. Vincének kellene elmenni, megnézni néhány malmot, beszélni az emberekkel, akik jól értik a munkát.

– Nagyszerű, hogy ilyen barátod van Boldikám!

– Azért másról is szót ejtettünk. Elmondta, hogy ő valóban magas rangú katonatiszt volt. Egy alkalommal az idős nagyságos grófnő meghívta az állomásozó huszár tiszteket a névnapi báljára. Imelda grófnő szerette, ha sok férfi udvarolgat neki. Kázmér elfogadta a rangos meghívást, kiválasztott hat-hét snájdig tisztet, és elmentek a bálra. Mindegyik tiszt úr egy-egy gyönyörű virágcsokorral üdvözölte az ünnepeltet. A grófnő el volt ragadtatva a tiszt urak megjelenésétől. Magas, karcsú ifjak, remekül állt rajtuk a kék zsinóros huszár ruha. A szemét egyikről a másikra csúsztatta, majd alaposan megnézte őket külön-külön, de nem tudta eldönteni, ki a leghelyesebb szerinte, „ki viszi el a pálmát”.

Szóval, amikor a hölgy elé léptek, bokát összezsapva nyújtották át a virágcsokrot, finom, leheletnyi kézcsókkal. A tiszturak lenyűgözték a grófnőt. Majd bejött a magas, karcsú, sötétszőke, vállig érő loknis hajú, íves szemöldökű, sötétbarna szemű hölgy. Ruhája avas vajszínű, a kivágását széles, dupla fodor díszítette, mely a vállára hullott. Az igazi, szép, bájos ifjú hölgyet a grófnő így mutatta be.

– Íme, az én kedves és kedvelt unokahúgom, Emeren-

cia – minden férfiszem szinte azonnal rátapadt – nemrég jött haza, gyermeknevelést tanult, meg idegen nyelvet, angolt.

A hölgy végigpásztázta a vendégeket, és kin akadt meg a szeme? Hát persze, hogy Kázméron. Ő egy fejjel magasabb volt tiszttársainál, de nem csak ezért, hanem, mert volt a férfi szemében valami vonzerő.

Ez az első találkozás megpecsételte a kettejük további kapcsolatát. Kázmér ezután egyre gyakoribb látogatója volt a grófnő házának. Emerencia nem csak szép volt, de tanult nőként széles látókörű, és finom lelkületűnek ismerte meg a tisztúr. A sok-sok látogatásból bizony szerelem lett, a szerelem pedig házasságba gyümölcsözött. Nagyon szép pár voltak, illettek egymáshoz. Ebből a történetből csak apró részleteket árult el Boldinak. Amikor megnősült, kilépett, a katonaságot otthagyta. Birtokot vett, a gazdálkodást választotta. Nyugodt életet akart magának is, a családjának is. Röviden beszámolt Rózmárynak, arról, amit Kázmér elmondott magukról.

– Most már te is mondjál nekem valamit. Voltál-e lovagolni?

– Igen, elmentem, Vince vigyázott rám. Sikeresen kanyarodom, amikor körbe lovagolok. Persze nem vágtatva.

– Akkor jól telt legalább a délutánod – zárta le a beszélgetést Boldi, mert még Vincével akart egyeztetni.

Ahogy kiment az udvarra, jött Vince.

– Köszönöm, hogy vigyáztál az én kis feleségemre. Elmondta, hogy bátran veszi a kanyart.

– Igen, így van, igaz nem vágtatva, de jobbra-balra jól veszi a kanyart, nem fél, igaz csak lassabb tempóban gyakoroltunk. Nem szerettem volna semmiféle bajt.

– No, Vince! A nagybátyád is helyesli a malom építé-

sét. Menj el hozzá, megadja az útbaigazítást, hová menjél, kit, kiket keress meg ez ügyben.

Vince másnap felkereste Kázmért, amúgy meg örült ennek a küldetésnek a történetek után. Megbeszélték, hogy legalább három malmot nézzen meg, s jegyezzen le minden tudnivalót. Boldi nem szeretne nagy malmot építtetni. Keressen jó néhány ügyes kőművest, ácsot, malomhoz értő gépészeket. Útközben érdeklődjön a helybéli emberektől, kik jönnének el Boldizsár birtokos úrhoz malmot építeni. Kázmér még a lelkére kötötte, hogy jól jegyezzen meg mindent.

– Máris indulok, nincs vesztegetni való időnk!

No, Vince, kösd föl a gatyádat, ha ilyen ötlettel álltál elő – ostromozta magát. Sietnem kell, mert még vár rám az őszi munkák intézése is.

Igyekezett adatokat gyűjteni azokról a malmokról, melyeket alaposan szemügyre vett. Érdeklődött hol, kik a legjobb mesteremberek, akik értenek a malomépítési munkákhoz. Beszért is jó néhányat, megérdeklődte, vállalnák-e a munkát Sztanyiszláv Boldizsár földbirtokos úrnál. Majd értesítik őket, ha Boldizsár úrnak, megnyeri a tetszését, amit felvázol neki. Végül is sok adatot visz magával, sikeresnek érzi, amit lejegyzett az útja során. Alig négy nap telt el és már hazafelé tartott a birtokra. A lelkének is jót tett a távolság. Nem látta Rózmaryt, nem volt ideje töprengeni, visszagondolni a gyönyörű, így utólag mégis fájó emlékére.

Ahogy beért az udvarra, aki látta, hangosan felkiáltott.

– Megjött Vince!

Boldogan ért haza, de sajnós a nagyságos úrék nem voltak otthon, csak, mint mindig, Mariska nenő. Így várnia kellett, addig lemosta magáról az út porát, és elfogad-

ta az ebédet, amit nő kínált neki.

Nem sokára megérkeztek Boldiék. Sietett ki a gazdatiszt a nagyságosék fogadására.

– Megjöttél Vince? Hoztál-e jó híreket? – érdeklődött Boldi.

– Igen, voltam néhány malomtulajdonosnál, jó szívvel fogadták az érdeklődésemet, meg is mutatták a működését, én meg leírtam, le is rajzoltam. A szobámba tettem az irományokat.

– Megnézzük, de előbb megebédelünk, és utána megbeszéljük, mi legyen a malommal.

Ebéd után behívta Vincét a nagyságos úr. Igen tetszetek neki Vince vázlatai és jegyzetei.

– Néhány mesternek felvázoltam a malom építését, s páran meg is ígérték, hogy szívesen részt vennének a munkában. Csak üzenetet várnak és jönnek.

Végignézték az adatokat, Vince jó munkát végzett, a fontos tudnivalók ott voltak a kezükben. Alaposan átgondolták az építés folyamatát. Neki álltak számolni. Sorba szedték, miket kell intézni, mivel kell kezdeni a munkát. A patak elvezetését árokka, a malom alapját kiásni, a falakat felhúzni. A tetőhöz felfűrészelteni a gerendákat, és leceket a kitermelt tavalyi fából.

Jó lenne mielőbb hozzákezdeni, sürget az idő! Fel kell fogadni a kubikosokat, minél többet, és két-három kőművest, hozzájuk kisegítőket, azok itt lesznek az uradalomban. Fontos még két-három ács, no meg az anyagot is gyorsan be kell szerezni, és ideszállítani. A munka most már egyre sürgetőbb.

Rövidesen megtalálták a mestereket, ők tudták miből mennyi anyag kell az építéshez. A gyors intézkedéssel már a negyedik napon indult a malom alapjának kiásása,

a patak vizének elvezetéséhez pedig az árokásás. Nem hagytak ki egy napot se. Dolgoztak is serényen reggeltől estig. Igaz már hamarabb sötétedett, de úgy dolgoztak, mint a hangyák. Az urasági emberekre se volt panasz, amit a mester mondott gyorsan megcsinálták. Időben minden anyagot a helyszínre szállítottak szekerekkel. Akik itt dolgoztak nő jóvoltából finom ebédet is kaptak. Kázmér is felajánlotta a segítséget, küldött néhány embert, hogy mielőbb elkészüljön a malom. Jó hasznukat vették, akik jöttek szorgalmasan dolgoztak. A kis patak mellett rövid időn belül állt a malom épülete betetőzve.

Jöhettek a gépmesterek. A külső nagy lapátokkal elkészített vízi-malomkerék mozgatására kihúzták a zsilipformát, bő vizű patakot engedtek az árokba. Az árkot úgy kanyarították, hogy a vizet visszavezették az eredeti mederbe. Odabent a gépészek rakták össze az alkotó elemeket, őrlőköveket, garatot, a zsák rögzítésére szolgáló kampókat, így abba hull majd az őrlemény. Pontos, jó munkát végeztek. Maguk a mesterek is alig hitték el, hogy megépült a malom a Boldizsár birtokon.

Boldi rendesen kifizette őket, sőt az ebédhez bort is vitetett a munkásoknak. El is ment a jó híre a birtokos úréknak. Meg voltak elégedve Boldiék a munkával, a mesterek a fizetéssel.

Mire megjött az ősz már őrlésre készen állt a malom, de kellett hozzáértő molnár. A gépésmester beajánlotta a fiát, ő is érti a munkát. A vállas, erős fiatal férfi időre meg is érkezett. A molnárokra jellemző kötény is volt rajta. Nem sokat bíbelődött, beindította az őrlést. A birtokon élők megállapították, ilyen gyorsan még nem épült fel malom, úgy, hogy már őrl is.

Elment a híre, hogy befejeződött az építkezés, és mű-

ködik az új malom. Kázmér úgy gondolta, illik neki, a jó barátoknak elmenni, tiszteletét tenni. Katonásan belovagolt Boldiékhoz, az egyik lovasz azonnal ott termett, ahogy az úr lepattant a lováról, már vezette is be a lovat az istállóba, Kázmér pedig ment a házba. Rózmáryt találta a szalonban.

– Kézcsókom nagyságos asszonyom, jöttem gratulálni az én Boldi barátomnak. Hallom, nagyon rövid idő alatt épült fel a malom. Sikerült szinte varázsütésre megépíteni. De ön most is olyan gyönyörű! – ki nem hagyta volna, hogy bókoljon a szépasszonynak.

– Hozott Isten, kedves Kázmérom! – üdvözölte barátját Boldi, ahogy belépett a szalonba.

– Magam is igyekeztem, hittem is, nem is, hogy ily gyorsan megépítetted a malmot, pedig én is örültem az ötletednek.

– Az ötletet Vince adta, te meg segítettél döntenem ez ügyben. Neked is köszönöm hát. Ha van kedved, kimehetünk a malomhoz.

Kilovagoltak, kintről-bentről megnézték az építményt. Csinos kis épület, a felduzzasztott patak forgatta a kerék lapátjaival az őrlőköveket.

– Ez igen Boldikám! Most már malmod is van, jó döntés volt megépíteni – nyilatkozott elismerően Kázmér.

Aztán visszamentek a házhoz, be a szalonba. Megittak egy-két pohár bort, még szót váltottak az építkezésről, majd Kázmér haza indult.

– Kedves Rózmáry nagyságos asszonyom, ön minden alkalommal szebb és szebb, pedig mindig is szép volt – dicsérte még meg a ház úrnőjét.

– De Kázmér, a te kedves feleséged is a szépek közül való – dicsérte most Boldi Emerenciát.

– Persze-persze, de ő az enyém, tudod, hogy van ez kedves barátom!

Kézcsókkal elköszönt, Boldi kikísérte barátját. A lovasz már hozta is Kazi lovát, aki felpattant a hátasra, és egy Isten áldjon köszönéssel katonásan elvágtatott. Már az úton jutott eszébe, hogy nem is üdvözölte az unokaöccsét, pedig, neki is járt volna tőle néhány elismerő szó, hiszen az ő munkája is benne van az építésben. Sebaj, majd a legközelebbi találkozásnál bepótolja.

Boldi szerette volna megosztani örömét kedves szomszédjaival, ezért úgy gondolta, személyesen hívná meg őket egy rövid látogatásra, de előbb még megkérdezte Rózmaryt.

– Mit szólnál hozzá, ha meghívnánk a szomszédokat egy rövid látogatásra a malomhoz?

– Ha elfogadják, legyen! Még vannak szép napok, pár órát odakint is eltölthetünk. Az ebédet itthon fogyasztjuk el, a malomhoz csak édességet és pogácsát viszünk, no meg bort.

Ezután Rózmary a szép, gyöngybetűkkel írt meghívót még aznap elküldte Ferkóval. Levélbe megküldték, elfogadják a meghívást.

Eljött a nap, várták a vendégeket. Boldi Vincével kilovagolt, hogy megnézzék, minden rendben van-e a malom körül. Mariska nő tapasztalt vendégváró szakácsnő tudományával elkészítette a finom ebédet már déli tizenkét órára, mert erre az időre hívták a vendégeket. Rózmary még néha idegeskedett, ilyen alkalmakkor, hogy rendben lesz-e minden.

– Kérem, csak bízza rám a kis nagyság, ígérem, minden rendben lesz.

Nő már is megbízta a lányokat, terítsenek meg szé-

pen, igazítsák ki a nagy asztalt. A három csinos, fehérkötényes lányka értett a terítéshez, nő kedve szerint. Elegáns, szép terítőkkal, szalvétákkal, és a legszebb porcelán tányérokkal terítették.

Nagyon várták a kedves vendégeket, akik időre meg is érkeztek, Gáspárék némi meglepetéssel, Iréneusz szépen gömbölyödő pocakjával. Ám a szépsége olyan, mint volt. Eleganciáját a vajszínnel szegélyezett bordó kabátja csak még inkább kiemelte. Ruháját is ehhez választotta. Hozták magukkal a két kisleányt is.

Kázmérék kocsija is szinte velük egy időben gördült be Boldiék udvarára Marietta kisleányukkal.

Nagy volt az öröm, Iréneusz maga mondta el, hogy jön a harmadik Isten áldása, ő kisleányt szeretne, Gáspárnak mindegy, de lelke mélyén fiú-párti. Úgy gondolta milyen szép lenne a három Nemesfalvi fiú.

Rózmáry és Boldi a vendégeket a teraszon várta majd invitálta be a szobába. Mariska nő közben megkérdezte Rózmáryt, hogy tálalhat-e.

Nem is kellett tovább várni, ahogy mindenki helyet foglalt az asztalnál, három csinos lány, hófehér, fodros köténykében, hajukon fodros kis pánttal, már hozták is a tyúkhúslevest, és tették a vendégek elé. Leves után lestedték a leveses tányérokat, hozták az ínycsiklandozó pecsenyét, töltött libanyakat, pulykasültet, krumpli és rizskörettel, kompóttal. Végül a csoki torta került az asztalra, a gyermekek nem kis öröme. Ebéd után még ittak kávé, a gyerekeknek szörpöt, a felnőtteknek egy kis bort kínáltak a felszolgáló lányok.

Hamar indultak a malomhoz. A három szépasszony a teraszon felöltözve várta, hogy a hintó előálljon. A férfiak egymásról a másokra vándoroltak, megállapították,

hogy nagyon szépek és csinosak az asszonyaik. Boldi most látta Iréneuszon a változást, de nem szólt, helyette Gáspár jegyezte meg.

– Kedveském, örülök, hogy kicsit teltebb az arcod, előnyös neked.

– Úgy látod? – kérdezte a feleség, miközben mindkét tenyerét a hasára fektette.

Ezt már Boldi is észrevette, hiszen ránézett. Egy fájó gondolat ütött rajta sebet. Csak nem? Nem lehet, hiszen ott a férje, nem, nem lehet, ismételte magában, de ahogy Iréneusz ránézett, közölt valamit vele.

– Hölgyeim, szépségeim, tessenek felszállni, indul a karaván – viccelődött Kázmér.

A gyerekek örültek, hogy ilyen sokan utaznak a hintókon. Vince persze lóháton kísérte a vendégeket, mutatta az utat. Utánuk ment egy szekér elemózsiával és Mariska nenővel. Ahogy ráfordultak a malomhoz vezető útra, kicsit rázós volt, nenő megszólalt.

– Te legény, jól figyeld az utat, nehogy felboruljunk, kár lenne ezért a sok finomságért!

– No, meg nenőért is – cifrázta tovább a kocsis.

Lassú menetbe értek a malomhoz. A hölgyek persze még nem is látták, sőt, Gáspár se. Meglepetés volt számukra a takaros kis épület, mellette ott az asztal, meg ülőalkalmatosságok.

– Nahát, Kázmérom! Erről nem is beszéltél – szólalt meg Emerencia.

– Nem akartam elrontani a meglepetést – vágta ki magát Kázmér huszárosan.

A malom körüli tiszta, füves területen minden oldalról megnézték az épületet, kivéve, ahol a nagy lapátos kereket a patak vize hajtotta. A gyerekeknek nagyon tetszett a

nagy kerék, ahogy forgott körbe-körbe.

– Édesapa, azt a nagy kereket a víz hajtja?

– Úgy bizony, jól látod Zádorkám, majd bent megnézzük, milyen nagy követ forgat, örli liszté a búzát – magyarázta Gáspár.

Ezen még jobban elcsodálóztak a gyerekek. A nagy fűben ugrándoztak, Marietta is mindenhová ment a fiúkkal. Megjelent Ferkó.

– Nagyságos uramék, ha megengedik, elvinném a gyerekeket a karámhoz, a lovak mellett van két, amolyan felcseperedett kiscsikó.

– Csak vidd őket fiam – egyezett bele Gáspár.

– Te, kislányom mész, vagy maradsz? – kérdezte Mariettát az édesanyja.

– Megyek én is, szeretném látni a kiscsikókat.

– Vigyázz rájuk Ferkó! – szólt utánuk Kázmér.

– Igenis nagyságos úr! Nekem is van két lurkóm – mondta megnyugtatóan Ferkó.

Közben megérkezett Mariska nő.

– Jajj kedvesem! Azt hittem sosem érünk ide – mondta méltatlankodva nő – nagyon összerázott ez a szekér, hosszúnak tűnt így az út.

– Nem én tehetek róla, nem szalajthattam a lovakat a rögös úton! – mentegetőzött Menyhért, most ő volt a kocsis.

Nő szépen sorban kirakodott az asztalra. Volt ott minden, nem csak édes sütemény, meg pogácsa, de finom sültet is rakott be, „a bornak meg kell vetni az ágyat”, így szokta mondani kínálkozáskor. Nem hiányzott a tányér, villa sem.

A két hölgy kíváncsi volt, a malom belső terét is megnézték. Rózmary nem ment be, inkább nőnek segített

volna szétrakodni.

– No, nem. Ne tessék, én szeretem magam intézni a dolgokat, akkor vagyok nyugodt, ha látom, hogy minden rendben van, ahogy én szeretem.

– Drága Mariska nő, köszönöm, hogy ilyen kedves, de más is kihozhatta volna az elemózsiát.

Közben Rózmary beszólt a malom ajtaján.

– Gyertek ki kedveseim, már poros ott a levegő!

A két hölgy szót fogadott, ki is jöttek onnan.

– Kérlek, gyertek asztalhoz, van egy kis harapnivaló, boron kívül teával és szörppel is szolgálhatunk.

– Jó lesz, jövünk – fogadták a hölgyek a meghívást.

A férfiak így együtt, még megbeszélték a malom építését, működését, elismerően nyilatkoztak Boldinak.

– Hohó! Nem csak az én érdemem, ugye, Kazi barátom? – csak ritkán nevezi így – hozzád is elmentem tanácskozni, no meg Vince, a gazdatisztem is hozzá tette magát. Azt is meg kell mondanom, tőle jött az ötlet, meg ügyesen utánajárt a dolgoknak. Rendes fiú vagy te Vince, mindent rád lehet bízni – dicsérte a gazdatisztjét Boldi.

– Még a feleségedet is? – kérdezte huncutkodva Gáspár.

– Persze, őt is – felelte magabiztosan Boldi.

– Tessenek-tessenek! – kínálkozott nő.

– Nem régen ettünk – háritott Kázmér.

– Hol van ammán', lerázta a hintó, amíg ideértek.

A finom lesütött hús, a foszlós kenyérrel valóban jól esett az uraknak, – nő szerint – megágyaztak a bornak, amit utána ittak. A hölgyek inkább az édességet részesítették előnyben.

A gyerekek roppant élvezték, hogy a karámon kívül rohángálva kísérték a karám belső oldalánál vágató csi-

kókat. A kisebbik, Bátor bizony fel-felvágta a hátsó két lábát, megmutatta mit tud. Jó ismerkedés volt ez a nap a kiscsikókkal a gyerekeknek, de azt is megfigyeltette velük Ferkó, hogy a kiscsikó, ha ide-oda futkározott is, de időnként mindig odaszaladt az anyjához, az nyugodtan poroszkált, vagy fűvet legelt.

– Ti is olyanok vagytok, mint a kiscsikó.

– A lovat meg szabad simogatni? – kérdezte a kisfiú.

– Várj, idehívom Bátor mamáját – csettintett a nyelvvel Ferkó és a ló azonnal a karám oldalához jött.

Ferkó megsimogatta, majd felemelte Mariettát, hogy ő is simogassa meg a ló fejét. Persze, a két kisfiú is részese akart lenni a ló-simogatásnak, így őket is felemelte, hogy elérjék.

Kicsit később visszamentek a malomhoz, Marietta még talált pár virágot, csokorba szedte. Ők hárman egymás szavába vágva mondták el az iménti élményt, meg hogy milyen kedves Ferkó, engedte megsimogatni a Bátor mamáját. A szülők is jó szívvel nyugtázták, milyen örömet szereztek itt a gyerekek Ferkónak köszönhetően.

Lassan készülődtek hazafelé, Boldi még szeretne volna, ha bemennek a kúriába, de a vendégek udvariasan elhárították.

– Boldikám, Rózmary! Valóban nagyon jól éreztük magunkat, remekül kigondoltátok ezt a közös látogatást, még az idő is kedvezett, de már nem megyünk be, későre jár az idő. Pompás vendéglátásban volt részünk. Őszinte szívvel köszönjük, no és, hogy a gyerekek se unatkoztak, igen-igen szép volt tőletek – szólt a köszönet, hol az egyik, hol a másik vendég hölgytől.

– Mi is örültünk a látogatásotoknak!

Kölcsönös üdvözlések, kézcsókok után kocsiba, vagy

hintóba szálltak. Kázmér úr, mielőtt beszállt volna, a jelenlévőkhöz intézte kérését.

– Kedves barátaim, legközelebb hozzánk várunk titeket, már várom a mielőbbi találkozást!

– Köszönjük a meghívást! – jött a felelet innen isonnan is.

Mariska nenő összerámolta az asztalon maradt finomságokat, mivel kevés fogyott azokból, szólt a nagyságos úrnak.

– Szólni kellene a malomban munkálkodóknak, van itt nekik is enni-innivaló.

Mielőtt Boldizsár úr bárkinek bármit szólt volna, Vince már a malomba termett, vitte a jó hírt, a meghívást az udvari lakomára.

Rózmaryl Boldi is kocsira szállt. Ferkó vezette, elég rossz volt az út, de ő jól ismerte, hiszen sokszor megtette a malom építése idején. Rázós volt az bizony, hát nagyon óvatosan haladtak hazafelé. Egyszer csak Rózmaryl elsápadt, Boldi észrevette.

– Állj meg Ferkó! – szólt a kocsisnak.

Megállt, hátranézett, no, valami eszébe jutott, mert Rebekánál is látott ilyesmit, de nem szólt.

– Mi van kismadaram, megártott az ebéd? Vagy a sok idegeskedés? Netán összerázott a kocsi? – zúdította a kérdéseket Boldi az ő drága kis feleségére.

– Nem tudom mi ez, még sosem éreztem ilyet – de vett pár nagy levegőt – látod, már el is múlt, csak olyan pillanatnyi rosszullét volt – felelte Rózmaryl.

Hazaértek, nem sokat beszélgettek, fáradtak voltak, igyekeztek lepihenni. Úgy látszik a fáradtság megülte mindkettőjüket.

Reggel Rózmaryl nem érezte jól magát. Enyhe hányin-

ger kínoztá. Nem mert szólni, csak próbálta beazonosítani az időt. AZT az időt. Persze-persze, ez már nem az első figyelmeztető jele a testének, de nem figyelt eléggé azokra az apró jelzésekre. Most félelem fogta el, az diktálta szívének gyors dobogását. Jól emlékszik, azokban a hetekben Boldi sokat dolgozott, hát akkor? Nem-nem, azt nem szeretném. Ó Vince, hát mégis az lett abból a magával ragadó nagy élményből – szaladt végig rajta, ez a most már fájó gondolat.

Akárhogy csűrte-csavarta, a napokat ellenőrizve is az a nap, ó Istenem, az a nap a lehetséges idő. Most hát örüljön, vagy sirjon? – tette fel magának a nagy kérdést, majd rögtön a következőt – akkor most áldás vagy átok a szerelem? – ám válasz erre se volt – Most hát mit tegyen? Egyszer már töprengett azon, hogy megmondja, vagy ne mondja meg Boldinak a titkot. Akkor mégis úgy döntött, hogy nem mondja meg, őrizte azokat a szerelmes perceket a lelkében. Vincét is megkérte, hogy őrizze meg ketjük nagy titkát, és ő meg is ígérte neki. Igen, de ez már így egészen más. Nagy teher ez neki, ha nem mondja el, márpedig nem meri, amúgy meg Boldi is vágyakozik, ő is szeretne már egy kisbabát. Így akár az ő kicsi babája is lehetne. Lehetne, igen, de nem az övé, most már végképp bevallja magának. Elhatározta, a titok egy részét megőrzi, a másik részét elmondja Boldinak.

Bizony-bizony, a nőknek, asszonyoknak kell elviselni a nagy szerelmek következményeit, no meg a pici nevelését.

Reggelente az enyhe rosszulléteire már Boldi is felfigyelt.

– Drága kismadaram, nem tudom, mi ez a reggeli rosszulléted, te tudod? – kérdezte aggódva.

– Igen-igen, eddig vártam, nem mertem neked bevalani – itt egy kis szünetet tartott – úgy érzem, nekünk is megérkezik majd, akit szívrepesve várunk.

– Drága kis feleségem! Ez igaz? Elhihetem? – dobta rá magát Rózmáryra Boldi, ölelte, csókolta minden porcikáját – hát mégis-mégis, már alig mertem remélni Bevalom, lelkem mélyén én is féltem, hogy nem lesz részünk a jó Isten áldásában. Nem hiszem el, nem merem elhinni, megőrülök, apa leszek, kis angyalom! Istenem, kérlek, add meg nekünk – fohászkodott Boldi.

Boldogan, könnyezve ölelkeztek sokáig, az a boldogság, amit ez a várva-várt csöppség jelentett nekik, semmihez sem fogható.

Szép napok, hetek jöttek ezután. Mariska nő finom falatokkal látta el a kis nagyságát. Tudta, hogy sok zöldséget, gyümölcsöt kell fogyasztani az áldott állapotban lévő asszonynak. Hát, ezeknek megfelelően tette a dolgát. Lassan már nem lehetett tovább titkolni a cselédség előtt, hogy Rózmáry babát vár, nem megfázás miatt nem jár ki. A birtokon szétfutott a hír. Óriási volt az öröm. Mariska nő leszögezte.

– Tudtam én, új házba új gyerek látja meg a napvilágot, csak hát van, akinek előbb, van, akinek utóbb – Rebekára gondolván.

A kedves Rebeka boldogsága is határtalan volt. Végre Rózmárynak is teljesül az álma. Mindegy, hogy kisfiú vagy kislány érkezik, ez is, az is a jó Isten ajándéka, így mondta Boldizsár úr Ferkónak annak idején. Csak Ferkónak nem volt meglepetés a hír. Ő már előbb is látta a szépasszony szemében a változást, de nem szólt róla senkinek, még a feleségének sem.

No, a boldogság megtalálta az úrékat a gyermekáldás-

sal. Az most teljesen mindegy, hogy hogyan, a lényeket tekintve. Boldi is részese akart lenni a kis felesége napjainak. Kevesebbet járt ki a birtokra, így Vincének kellett sűrűbben kijárni. Az örömhírt ő is meghallotta, s mikor alkalom adódott, őszintén gratulált Boldinak. Pedig fordítva kellett volna, ám ő ezt akkor még nem tudhatta. Teltek a hónapok, Rózmáry már kezdte jól érezni magát, szinte naponta kinn volt a ház teraszán. Szemmel láthatóan kivirult, hála Mariska nő gondoskodásának. Persze az alakja is megváltozott, gömbölyded lett elől. Szép ruhákat varratott a jelenlegi alakjára, virágmintás anyagokból, azt gondolván, így valószínűbb, hogy kislánya születik. Miket nem gondolnak a babát váró asszonyok?

Immár több hónapja, hogy a jó szomszédok együtt töltötték azt a szép napot. Mindenki jó szívvvel gondolt rá, mert az óta sajnos nem volt alkalom családi látogatásokra, nem ám úgy a férfiak esetében. Volt amolyan csendesebb hétvége, hát a birtokos urak szerettek volna eltölteni egy pipafüstös, boros délutánt. Kázmér váltotta valóra mindhárman ez irányú kívánságát. A múltbéli meghívását megismételve, röpke üzenetet küldött a barátainak. Kérte, jöjjenek el, találkozzanak náluk. Egyébként is, az ő birtoka volt középen, a Boldiék birtoka tőlük jobbra, Gáspáréké pedig balra volt. A meghívást, az üzenetet is jó szívvvel fogadták, a megadott időre mindketten begurultak kocsijukkal Kázmérék udvarára.

– Jó, hogy megjöttetek, már azt gondoltam, valami közbejött, mert kicsit korábban vártunk titeket – üdvözölte barátait a házigazda.

– Nincs semmi, csak simán elkéstem – jegyezte meg Gáspár.

– Én is ugyanúgy – csatlakozott Boldi.

A kocsik zörgésére Emerencia asszonyság is kilépett az ajtón, szeretettel fogadta az urakat. Most is szemet vonzó az eleganciája, mélyzöld selyemruhában fogadta a vendégeket. A két úr, a neki szánt virágcsokorral és kézcsokkal üdvözölte a ház szép asszonyát.

– Ó, milyen kedvesek! Nagyon szeretem a virágokat, fölöttébb a rózsákat! Köszönöm, fáradjanak beljebb – invitálta őket.

– Gyertek csak, gyertek – folytatta Kázmér, aki az ő szobájába hívta a barátait.

Bementek, a fotelba huppantak.

– No, a kártyához van-e kedvetek? – kérdezte.

– Csak hozzád, majd jól megverlek – biztosítva érezte győzelmét Gáspár.

Nyílt az ajtó, a ház asszonya tálcán hozott némi harapnivalót, pogácsákat, kedveskedett a vendégeiknek.

– Boldikám, hogy érzi magát Rózmary? – kérdezte Emerencia.

– Egyelőre jól van, de úgy látom mostanában nehezebben áll fel a fotelból.

– Oda kell figyelni, inkább magasabb székre kell ülnie, amiről könnyebb felállni a várandósnak, ezt én tapasztalatból tudom.

– Köszönöm szépen a jó tanácsot, majd elmondom Rózmarynak.

– No, ha már végre együtt vagyunk kedves barátaim, hörpintsünk egy kis bort – szólta a házigazda.

– Persze-persze, megkóstoljuk, jó volt a cukorfoka a mustodnak, a borodnak is jónak kell lenni – előlegezte meg véleményét Gáspár.

– Máris hozom, de még másikat is meg kell kóstolnunk – indult is Kázmér, és nemsokára két kancsó borral

tért vissza.

Öntött a poharakba és koccintottak, majd kortyolgatva itták a bort.

– Nagyon jó a borod, olyan igazi a zamata – dicsérte meg Boldi.

Miután legurítottak egy-két pohárral, a ház ura pogácsával kínálta őket, majd hangosan szólította a szobalányt.

– Hé, Marcsu! Hozzál nekünk egy kis harapnivalót!

A szolgáló biztosan meghallotta, mert néhány perccel később nagy tálcával hozta a finom sonkát, kolbászt, kenyeret. Letette a másik asztalra, jó étvágyat kívánt, és kiment. A füstölt hús illata igencsak megcsiklandozta az urak orrát. Nem kellett kínálkozni, neki láttak falatozni, jó ízűen fogyasztottak, „megágyaztak” a következő pohár bornak – Mariska nő szerint.

Indult a kártya-parti, persze, hogy Kázmér volt az osztó. Miközben folyt a kártyázás, voltak nyerések, veszteségek, jókat nevetgéltek egymáson.

A játékot szüneteltették, a beszélgetés során gazdasági dolgokról esett szó. Egymásnak adtak tippeket, melyik földterületen mit kellene vetni, ültetni. Érdeklődtek, mik a legfrissebb hírek.

– No, én szolgálhatok új hírekkel – jegyezte meg Gáspár.

– Mond, Gáspár bátyám, hogy van ez? Közel egy területen lakunk, te mégis előbb tudod meg a híreket, még a külhoniakat is – kérdezte Boldi.

– Nos, Boldikám, ezt még Kazinak sem árultam el, de most elmondom nektek, mert bizalmas barátaim vagytok.

Közben a poharazás már a másik kancsó borral folyt.

– Te Kazi, ez még jobb, mint az előző volt!

– Mert az a tavalyi volt, ez meg már több éve van a hordóban. Csak kivételes alkalmakkor lát napvilágot.

– Igazán? Meg kell mondjam, az illata, az íze finom, itatja magát. Megtiszteltél minket ezzel – szólt elismerően Gáspár.

– Naná! Hát kit kínálnék meg vele, ha nem a legjobb barátaimat? – zárta rövidre Kazi.

– Most már szeretném hallani, hogy a titkos hírforrásod honnan van – kíváncsiskodott Boldi.

Lehet, hogy az elfogyasztott bor, meg az elismerő szavak is arra inspirálták Gáspárt, hogy elmondja értesülésének titkos forrását.

– Kíváncsivá tettél! Titkos értesülésed? Neked?

– Igen-igen! Szóval a szántói postamester úr javasolta, menjek el oda, amikor megérkeznek az újságok, de én mást találtam ki. Csináltattam egy jól zárható faládát, annak egyik kulcsa a postamester úrnál van, a másik meg nálam. Van nekem egy becsületes kocsisom, Lőrinc. Vele küldöm el a lezárt ládát a postamester úrhoz, aki beviszi az irodájába, belehelyezi az újságokat, lapokat, lezárja, kiviszi a kocsisnak, ő meg elhozza nekem.

– Furfangos ember vagy te Gáspár, még nekem sem árultad el, pedig mióta is vagyunk barátok? – kérdezte Kázmér.

– Amióta birtokszomszédom lettél, de ne szóljatok erről sehol.

– Jó-jó, köszönjük, hogy megbízol bennünk, megőrizük a furfangos kitalációdát. De honnan tudod, mikor kell újra menned a ládával?

– Cédulára írja az időpontot a postamester, szóval így mindig időben küldöm a ládát.

Az urak tovább kártyáztak. Örültek, ha egy-egy parti-

ba sikerült győzni, „átverni” a másik két társat.

Azt viszont Gáspár úr nem tudta, hogy az ő kocsisa sem akármilyen ember! Nagyon kíváncsi volt, hogy mi az a kincs, amit vele küldözget a postamester úr. A lezárt láda, csak még tovább csigázta a kíváncsiságát. Addig mesterkedett, míg sikerült kulcsot eszkábálnia a láda zárjához. Nehezen, de sikerült neki. Elcsodálkozott, mikor meglátta, mi van aládában.

– Nahát, azt hittem, valami értékes kincs, de csak újságok, meg folyóiratok.

Ám, ha már kézbe vette, elolvasta, mivel a többi cimborájával ellentétben, ő tudott olvasni. Végül minden alkalommal, mikor elhagyta a lakott területet, kézbe vette az újságot, ült a bakon és olvasott. Hát, mégis kincs volt az, ami a ládában volt. Ő ugyanolyan jól értesült volt, mint az uraság. Átgondolta, el ne szólja magát erről az értesüléséről, de néha csak úgy példálózott a cimborák előtt, mint az elkövetkező estén.

– Biz’ Isten, amennyit mi dolgozunk, igazán észrevehetné a nagyságos urunk. Megemelhetné a járandóságunkat, mondjuk legalább, amit természetbe ad nekünk. Lehetne bármi, búza, kukorica, burgonya, nem maradna ő se éhen – mondta a kocsisoknak az istállóban.

– Igazad van Lőrinc, szólhatnál az ispán úrnak, neki kellene beszámolni a nagyságosnak, mert ő tudja jól, hogy már hetek óta hajnali fél négytől késő estig dolgozunk.

– Nem tudom jó lesz-e, ha szólok – adta a többiek tudtára.

– Meg kellene tudnia a Nemesfalvi nagyságos úrnak, ő nem rossz ember, hátha pótolna nekünk valamit – bíztat-

ták a társai.

Lőrincet gond ülte meg. Jó lenne, persze, hogy jó lenne, olvasott ő már jobb fizetéséről is az újságban. Most is jó későre értek haza, viharlámpákkal a szekereken. A lovakat bekötötték az istállóba, ahol csak egy-egy comb magasságba rögzített vékonyabb rúd választotta el egymástól őket. Lecsutakolták, megetették, megittatták az állatokat, már éppen a szalmát kezdték alájuk tenni, amikor az istállóba lépett az ispán úr. – Az ördög vinné el, gondolta egyik-másik lovát gondozó kocsis.

Az ispán mindig peckesen járt, játszotta a nagy urat, sose volt meglegedve semmivel. Se „jó estét”, se „hogyan vannak emberek” nem jött ki a száján, de ment végig az istálló közepén, két oldalt a lovak és a munkálkodó kocsisok. Az ostort mindig a jobb vállán tartotta, annak bőrfonatú nyele a melléről lógott, ezzel is a tekintélyét kívánta növelni. Lépett párat, amikor Lőrinc vette a bátorságot, és így szólt.

– Tisztelt ispán úr! Arra kérjük itt mind, a kocsisok, hogy legyen szíves beszámolni a nagyságos úrnak arról, hogy mi hetek óta hajnaltól késő estig dolgozunk a birtokon. Látja most is, bár fáradtak vagyunk, a lovakat ellátjuk, nagyon hosszúra nyúlik a mi munkaidőnk. Kérjük, hogy valamivel legyen szíves kiegészíteni a mi járandóságunkat, amit megköszönnénk.

Így mondta el udvariasan ez az egyszerű kocsis.

Az ispánnak nem tetszett a téma felvetése, nem is akarta a nagyságos úr tudomására hozni a kérést, hanem nyúlt az ostorához és indult a szószóló felé.

– Mi van Lőrinc, lázadunk-lázadunk? Majd én megmutatom ennek a díszes csürhének, mi a járandóság!

Lőrinc kezében a villa, nem tűrte, hogy egy ilyen sen-

kiházi kenyér-pusztító megalázza őt, meg a társait.

– Ha még egy lépést mer felém tenni, ez a vasvilla nem a szalmába fog megállni! Mit gondol maga, kinek képzelet magát? – kiáltotta az ispán felé.

A jelen lévők is elindultak az ispán felé, lassan záródott körülötte a kör. Ezt látva az ispán már nem volt olyan magabiztos, félnie kellett, félt is, hiszen ennek már a fele se tréfa! Ostorát leengedte, lassan hátrálni kezdett, a kocsisok utat engedtek neki, így hátrálva elsomfordált.

– Látjátok, ez a senkiházi úgy akar magának elismerést kicsikarni, hogy üzi az embereket, akik szorgalmasan dolgoznak. Ki tudja mit, és hogy fogja előadni ezt az esetet. Biztosan fényezni fogja magát a nagyságos úr előtt – mondta Lőrinc, aki a vasvillát még most is erősen szorította.

– Azért mi se vagyunk se nyulak, se kutyák! Nem bánhat így velünk! Ha kell, melletted leszünk, a mi igazságunkat mondtad el – szóltak az igazságérzetű jelenlévők.

Ez az incidens nagyon nyugtalanította az embereket. Jól ismerték az ispánt – ez nem ember, ez ördög – így jellemezte egyik kocsis cimborájuk.

Reggel persze mind ellátták a lovakat, befogtak, és ment ki-ki a dolgára. Volt, akinek az erdőre, volt, akinek a mezőre kellett menni. Dél elmúltával egy siheder gyerek jött a mezőre, Lőrinc bácsit kereste.

– Én vagyok – szólt, mikor meghallotta a nevét, de közben a teletöltött zsákokat rakta a szekérre – miért jöttél gyerek?

– A nagyságos Nemesfalvi úr mondta, hogy jöjjön be hozzá – volt a válasz.

– Jó, majd megyek. De sürgős?

– Azt nem mondta.

– Akkor még megrakom a szekeret, utána bemegyek – szolt a válasz.

A siheder „nyakába vette a lábát”, úgy eltűnt, mint a kámfor. Akik Lőrinc közelében rakodtak, meghallották, hogy az uraság hivatja a társukat – most biztosan büntetést szab ki Lőrincre a nagyságos úr – fordult meg a fejükben ez az igen bántó gondolat.

Ahogy ígérte, megrakta a zsákokkal a szekeret, bevitte a karámba, onnan pedig egyenesen ment a nagyságos úrhoz. Köszönt, majd így folytatta.

– Nagyságos uram, hivatni tetszett, csak még befuvaroztam a zsákokat.

– Igen-igen, gondom lett. Mit csinált maga az este?

– Kérem szépen, én semmit.

– No-no, hogyhogy semmit? Az ispán úr panaszt tett maga ellen.

– Gondoltam, hogy megteszi, de kérem szépen, én mindig becsületes ember voltam, és vagyok. A hazugságot sose bírtam. Tessék szíves lenni, most engem is meghallgatni, hiszen még a halálra ítélt is kap szót.

– Hallgatom Lőrinc – ilyen udvarias szavak után érdekelte az uraságot a kocsis verziója.

– Kérem tisztelettel, már több hete hajnal fél négytől este tíz is óra is elvan, mire beérünk a lovakkal. Dolgozunk egész nap, ott, ahol kell, rakodunk, fuvarozunk. Mikor beérünk, még ellátjuk a lovakat tisztességgel. Tegnap este is fáradtan már az almot tettük a lovak alá, mikor bejött az istállóba az ispán úr. Előtte engem arra kértek a kocsisok, kérjem meg az ispánt, szíveskedjen a nagyságos úr tudomására hozni, és kérje meg a nevünkben, hogy legyen szíves a mi járandóságunkat kipótolni,

ehhez a munkához igazítani. Ennyit mondtam, Isten a tanúm, meg a kocsisok. Erre ő leemelte a válláról az ostort, némi megalázó szavak kíséretében, azokat most nem mondom ki, indult felém, hogy majd ő megmutatja... Persze, hogy nem viseltem volna el, hogy megüssön. Úgy állítottam meg, hogy a kezemben lévő vasvillát feléje emeltem, mert már megbocsásson nagyságos uram, de nem vagyok kutya. Én életemben még azt sem ütöttem meg soha, a lovakat sem. Esetleg meglegyintettem szaladásra biztatva.

– Nohát, maguk csak dolgozzanak továbbra is becsületesen. Egyelőre elfelejtem az esetet, a többit meg majd meggondolom, de ne verje nagydobra. Nem kérdezem a többi kocsist se – mondta az uraság, hangjában nem érződött harag.

– Köszönöm szépen nagyságos úr.

Elköszönt, és kicsit megnyugodva távozott. Nem ért el sokat, de legalább őt is meghallgatta, s nem ígért büntetést. Ez a dolog így zárult. A cselédek se cseverésztek erről. Az ispán úr is kisebbre cserélte azt a nagy pitykés-gombos mellényét. Ez is igazolja, hogy Gáspár úr jó szándékú ember. Lehet, hogy ő se egy fényes úri házban látta meg a napvilágot, és bizonyára el se felejtette, mint sokan mások. Erről persze nem beszélt a kártya-partin barátainak.

A jó barátok a borozgatás, kártyázás, és Gáspár titkának feltárása után lassan elköszöntek, a ház asszonyától lovagiasan kézcsókkal búcsúztak és haza indultak.

Teltek a hónapok. Aki most látta Rózmartyt, még szebbnek találta. Azt mondták, kivirult, ragyogó a szeme, csupán a hasa gömbölyödött kicsit. Boldit el-elszólította a birtokon folyó munka, amit igyekezett megosztani a

gazdatisztjével.

Vince most éppen az erdőmunkásoktól vágtatott haza. Az utóbbi időben nem is látta Rózmaryt, most hát megörült, hogy a teraszon láthatta ezt a csodálatos asszonyt. Szerinte most is oly szép, mint... mint egy angyal. Rózmary is észrevette Vincét, meglepődött, mert régen látták egymást, akkor is csak néhány pillanatra. Nem is volt az baj, hogy nem találkoztak, mert egy belső félelem mindig megjelent benne. Persze Vince várta a lehetőséget, hogy a szép asszonynak is gratulálhasson. A napokban vásárolt egy szép csokor virágot. A virágos megkérdezte, hogy milyen színű rózsából kéri a csokrot, bordópirosból, fehérből, vagy rózsaszínből. Vince tudta, a virág színének is van jelentősége, nem szerette volna, ha bármilyen találgatások látnának napvilágot, így a semleges rózsaszín mellett döntött. Várta, hogy valamikor át tudja adni a jókívánságaival. Most viszont itt a lehetőség. Beszaladt a legénylakásba, magához vette a csokrot, nagyon sietett, duplán vette a lépcsőket, hogy végre átadhassa a rózsákat. Rózmary elé lépett. Remegést éreztek, mikor egymás szemébe néztek, de ezt a remegést senki nem láthatta, csak ők érezték egész testükben. Most Vince felbátorodva, miután észrevett valamit Rózmary szemében, így szólt.

– Kedves Rózméry, fogadja szeretettel őszinte jókívánságomat, legyen boldog, leljen sok örömet az elkövetkező anyaságban – e szavak kíséretében adta át a rózsacsokrot.

Mélyen meghajolt, kezét csókolt, sokáig kezében tartotta Rózmary finom is kezét, ő nem húzta el, csak nézték egymást, a szemük beszélt helyettük. A Rózméry megszólításról nem ejtettek szót, de érezték, tudták, hogy

titkuk ott dobog Rózmary szíve alatt. Azt a képet őrzik, mint kettejük gyönyörű titkát.

Mariska nő jött a teraszra.

– De jó, hogy megjött Vince, finom harapnivalót készítettem, jöjjön, szívesen megkínálom.

Éppen érkezett Boldi, Vince eléje ment és közölte vele, hogy fontos megbeszélőnivalójuk van.

– Gyere, gyere csak be a szalonba, megbeszéljük. Tudom, sok mindent bíztam rád az utóbbi időben, de ha túl sok a munka, szóljál Ferkónak, ő ügyes és segít, ha kell.

– Majd csak megcsendesedik a munka, egyelőre nincs gond, sorjázom a tennivalókat, fontossági sorrendbe. Szerettem volna, ha tudod, hogy néhány helyről jelentkeztek, akik elhoznák az örölni valót a malmodba. Döntsd el, hogy vállaljuk-e.

– Ez nagyszerű hír, persze, hogy vállaljuk! Remekül látod a dolgokat a birtokon, de lassan már gondolnod kellene neked is a jövődre – tanácsolta Boldi. Ha nem keresel, nem találsz magadnak egy kedves leányzót – fűzte még hozzá.

– Ráérek még, majd eljön annak is az ideje – hárította Vince az iménti nősülésre irányuló javaslatot.

Nő újra falatozni hívta az urakat.

– Minek főzök én, ha senki nem akarja megkóstolni – így szólította méltatlankodva a két férfit.

– Jövünk már, drága nő – kedveskedett Boldi.

Asztalhoz ültek és szívesen fogyasztották elkészített ételt.

– Ugye Vince, nagyon ízletes amit nő elkészít, nem hiába régtől szolgál itt a kúriában.

Így már szent a béke nő szemében.

Nézzünk át Gáspárékhoz, mi újság van náluk, hiszen ők ősz végére várták a harmadik babát. Ismételtette jó néhányszor a barátainak – nekünk most jön a harmadik jó Isten áldása. A többiek meg-megkérdezték tőle.

– Mit gondolsz bátyám-uram, jön a harmadik fiú?

– No, még szép! Nekem csak fiam lehet – jött a válasz.

De nem így lett, mert bizony Iréneusznak gyönyörű, fekete hajú, kékszemű kislánya született, szépséggel megáldott kisbaba. Mindenki el volt ragadtatva a pici lánykától. A két kis – vagy már nagy – fiú hitetlenkedve kérdezte.

– Édesmama, tényleg nem fiú?

– Édeskéim, ő egy kislány, törékeny kis angyal, nagyon kell rá vigyázni.

– Jól van, de mi már megbeszéltük, hogy Gáspár neki adja a pónit, én meg az ostort és a kis szekeret.

– Sajnálom gyerekek, de ezek nektek, fiúknak valók. Ő inkább babákkal fog játszani, meg veletek, majd ha nagyobb lesz.

– Hát, jó, ha neki az kell – fogadták el a fiúk.

– Édesmama, mikor lesz nagyobb?

– Tudjátok, minden nap nő egy kicsit, lassan majd mosolyogni, nevetni fog. Megismer titeket. Ha nagyobb lesz, ti fogtok rá vigyázni, akkor is, ha már bálba megy, vagy utazni fog.

No, az ajándékozásuk kátyúba esett, de az, hogy ők fognak rá vigyázni, az már tetszett nekik. Csak hát olyan pici ez az Izabella. Minden nap megnézegették, nőtt-e már az a kislány testvérkéjük. Anyukájuk megnyugtatta őket.

– Ti is ilyen pici babák voltatok, s ugye, hogy megnőt-

tetek?

Az őszi elmúltával beköszöntött a tél, vele a legszebb ünnep, karácsony, a kis Jézus születésének ünnepe. Ez egyben a sok szeretet mellett az ajándékozással párosul.

Izabellát bizony elkényeztetik. Ha felsír, a dajkája is, édesanyja is szaladnak hozzá. Kimondhatatlan anyai szeretettel veszi őt ölbe Iréneusz. Persze a fiait is így szeretete. Ez a pici lány éppen csak egy „bimbó”, egy hirtelen jött szerelem virága, ajándéka. Iréneusz már csak ritkán gondol arra a bizonyos délutánra. Igyekszik nem aggódni, ezzel erősíti, inkább nyugtatja magát. Fölösleges rágódni. Lehet, hogy neki van igaza?

A karácsony csodás ünnep, amolyan békét hoz az embereknek. A levegőben van valami megmagyarázhatatlan meghittség, felemelő érzéssel töltődik meg az emberek lelke ilyenkor. Gyönyörű boldogságot ad a kis Jézus születésének ünnepe.

A felnőttek nagyon vigyáznak, hogy megőrizzék a kicsik lelkében a hitet, hogy a karácsonyfát, az ajándékot a kis Jézus, vagy az angyalok hozzák.

Csak az erdőben láthattak díszítés nélküli fenyőfát. Minden családnál nagy az izgalom, ahol gyerek vagy gyerekek vannak. Gáspár úr ilyenkor vagy madárlesre, vagy mókusok, nyulak futkározásának megfigyelésére mindig elvitte a gyerekeket. Ha nagy volt a hó, lovas szánkóval mentek az erdőbe, a fiúk nagy örömére. Csofalkozva nézték a bokorban ugráló kismadarakat például széncinegét, kék cinegét, csúszkát, vörösbegyét, és az etetőkhöz érkező őzeket. Jól érezték magukat, örültek, hogy láthatták az erdei életet. A csillogó puha hóban más állatok lábnyomait is felfedezhették, néhány róka és vad-disznó is járhatott arra. Az apa végül hazavitte a fiúkat,

akik kipirult arccal siettek be a szalonba, és már ott várta őket a csoda, a csillogó-villogó nagy karácsonyfa. A csodálkozás örömeiben „fürödtek”.

– Édesmama! Megjött a Jézuska! – kiáltottak fel a kisfiúk.

Ilyenkor nemcsak a család tagjai, de az ott szolgáló fehérszolgák is beözönlöttek a szalonba. Együtt imádkoztak, énekeltek, majd mindenki kapott egy csomagot. A szeretet ünnepe szeretetet hozott mindenkinek. A ház ura nem szégyellve könnyeit, azok végigfolytak az arcán, amikor magához ölelte szeretteit. A kis Izabellát csak pólyába vitték a fényes karácsonyfa közelébe. Iréneusz mindenkinek gondoskodott ajándékról. Volt, amit Gáspárra bízott, volt, amit a belső szolgákra. A fiúk rögtön birtokba vették a kisvasutat, Gáspárnak rövid bunda, meleg csizma, szörme sapka került a fa alá, mivel ő sokat van kinn télen az erdőn. Iréneusz rövid rókabundát, hozzá szörme sapkát és csinos csizmát kapott férjétől. A pici babát finom, puha takaróval, szép, kötött ruhácskával ajándékoztak meg. A szolgák kötényt, sálát, meleg kendőt, a férfiak meleg kesztyűt, és bort kaptak. Senki sem maradt ajándék nélkül, még finom vacsora került az asztalra, nemcsak a családnak, de a házacskában, lakó cselédeknek is.

Boldi úréknál kicsit csendesebb, de gyönyörű volt a karácsony. Nekik is „égig érő” karácsonyfájuk lett. Rebeka és Rózmáry voltak, az angyalok, akik ragyogó, nagy, színes gömböket raktak az ágakra, meg valami hosszú fényes „angyalhajat”. Az ajándékok kisebb-nagyobb dobozokba kerültek a fa alá, rajta az ajándékozott nevével. Kibontották a csomagokat. Rebekának meleg mellényt, sálát, kesztyűt, Ferkónak prémes sapkát

sállal, a gyerekeknek kis csizmát, fából készült játékokat hozott a Jézuska.

Boldi, a szeretett férj, szőrmés csizmát és bundát kapott, mivel sokat jár ki a malomba, Rózmary pedig egy bordó, karcsúsított kabátot, fehér prémes gallérral, és egy pár, szintén bordó kis csizmát. Ők is együtt imádkoztak, énekeltek.

Nenőék, a szolgálók, és a külső munkások is meleg ruhanemű-féléket birtokolhattak. Kedves és családias volt az ünnep. Örömmel ölelték át egymást, nem csak Boldi és Rózmary, de a többiek is. Áradt az emberekből a szeretet. Kérték a kis Jézust, segítse Rózmaryt, hogy egészséges gyermeke szülessen. Nenő most is finom pulykát sütött az ünnepi vacsorára, amiből mindenkinek jutott.

Kázmér úréknál is meghitt, szeretetteljes volt a karácsony. Emerencia a náluk is hagyományos pulykasült-vacsorával tetézte meg az estét. Volt persze sok más is, mégis a pirosra sült pulyka volt az étkezés netovábbja.

No de az ajándékok? Nekik is plafonig érő, hatalmas, csillogó díszekkel ékesített karácsonyfa állt a szobában. Marietta a drága, egy pólyás babát kapott – mindig a kistestvért követelte – óhaját egyelőre így teljesítette a Jézuska. Örömmel vette ölbe, de örült a szép, fehér macinak, meg a többi, óhaja szerint érkezett festéknek és meséskönyveknek. Kapott új kabátot, kis csizmát, meleg sapkát, szóval sok mindent.

Emerencia ajándéka egy vastag, de elegáns aranylánc volt, fülbevalóval és karkötővel, melyek az ő megjelenéséhez illettek, és még egy, a bundájához illő, lapos szőrmekalapot is kapott.

Férje egy remek messzi-látónak örülhetett, mert az

előzőt eltörte és kapott még szőrméket a kocsijába, ha utazik, meg egy aktatáskát.

Vince, a rokon, természetesen velük ünnepelt. Ő bőrkötésű könyveket kapott, az egyik „*A gazdálkodás abc-je*” volt, a másik pedig egy romantikus, szerelmes regény. A kiszolgáló cselédjeik szintén kaptak egy-egy hasznos apróságot, kendőt, meleg sálát, kesztyűt.

Az este náluk vendégekkel bővült, rokonságuk egyike-másika érkezett hozzájuk, együtt töltöttek néhány órát. Vacsora után kártyáztak, dominóztak, sakkoztak. A gyerekek kedvük szerint játszottak, a felnőttek beszélgettek, poharaztak. Most Kázmér is egy szelíd férj, apa, rokon benyomását keltette. Így is ő volt Kázmér, a sármos, valamikori katonatiszt, de ilyenkor egy nagyon kedves oldalát mutatta meg. A beszélgetés során, őszintén bevallotta a társaságnak, hogy csak egyetlen vágyuk teljesítését kérték a kis Jézustól, ne maradjon a szemük fénye, a kis Marietta egyedüli gyermek. Még sosem beszélt erről a nagy vágyukról.

Elmúltak az ünnepek, de a tél hideg volt, és hosszú. Elmaradtak a szokásos baráti látogatások. Nem szívesen indult senki a nagy, fagyott hóba vendégeskedni. Már mindenki várta a tavaszt. Szerették volna siettetni, de a természetet senki sem irányíthatja. Majd eljön az, ha itt lesz az ideje, így mondogatták az öregek.

Végre olvadozni kezdett a hó. Az emberek szórakozni, beszélgetni vágytak. A három baráti család is szeretett volna egy összeröffenést, gyerekestől, feleségestől, férjestől. No, de bizony ennek még itt-ott egyéb akadály is volt, így hát, vártak.

Lassan csak kitavaszkodott. Bizony Rózmárynak is eljött az idő, hogy átélje az örömmel járó nem kis fájdal-

mat. Végre, a fájdalommal teli órák után világra jött a baba, kisfia született. Boldival madarat lehetett volna fogatni, határtalan boldogság volt a szívében. Ha eddig szerette, most imádattal ölelte át feleségét.

– Drága kismadaram, hát mégis, hát nekünk is megadatott, hogy kisfiunk született!

Nem tudta, hová legyen, mit tegyen, az öröm, hogy tényleg apa lett, felzaklatta. Járkált a szobába, de Mariska nő kiparancsolta.

– Tessék most kimenni, nekünk itt még dolgunk van!

Megfürdette a kicsit, felöltöztette, közben a babával beszélgetett.

– No, te kis legény, egy kicsit megkéstél, a kis menyasszonyod megelőzött, de nem baj, attól még lehettek ti egy pár – ezt amolyan jóslatnak szánta a nő.

A kisfiú olyan szőke, mint az édesanyja, bájos, szép, olyan lányos az arcocskája.

Nő ellátta Rózmaryt is, majd az ölébe tette a kisfiát. Kimondhatatlanul boldog anya volt. Rebeka is megnézte a kicsit, kérdeznie se kellett, nő máris megnyugtatta.

– Hála Istennek simán született a csöppség!

Milyen szerencse, hogy Mariska nő a bábáskodáshoz is értett. Másoknál is segédkezett már ő szüléskor, de soha nem dicsekedett vele.

Rebeka Rózmaryhoz lépett.

– Tudod, hogy rád hasonlít a kisfiad?

Az újdonsült anyuka ezen még nem is gondolkodott. Égig ért az ő boldogsága. Naponta más is megjegyezte, olyan a kisfiú, mint az édesanyja.

Rózmarynak most ötlött fel, milyen szerencse, hogy őrá hasonlít. De már semmi, de semmi nem fontos, csak az, hogy megérkezett az ő gyönyörű – szerelem – gyer-

meke. A titok pedig maradjon titok, így zárta le magában ezeket a gondolatokat.

Mariska nő arra kérte a nagyságosékat, ne legyen a gyermek sokáig pogány, majd mihamarabb keresztvíz alá kellene vinni. Ezt persze a szülők is helyeselték. Boldi, aki szinte lubickolt a nagy örömben, most megkérdezte a kedves kis feleségét.

– Drága kis galambom, mit gondolsz, mi legyen a mi drága gyermekünk neve? Tudni kell, mielőtt még a keresztelőre kerülne sor.

– Igazad van, éppen éjszaka gondoltam ki. Legyen a mi drágánk neve Szilveszter, hiszen ez ünnep után új év kezdődik, ahogyan most nekünk egy új élet, az ő születésével.

– Szép nevet választottál, legyen hát Szilveszter.

A hír ugye, száll, mint a madár, azt hallották, hogy Iréneusz asszony kislánya olyan, mint az édesanyja. Még szerencse! Fekete, göndör hajú, pirospozsgás, szép arcú gyermek. Kiköpött anyja, így mondogatták egymásnak az asszonyok.

Teltek a napok. Újabb hírt hallottak. Kázméréknél is fészket rakott a gólya. Nem véletlen. Már a kis Jézus segítségével, karácsonykor tudta Emerencia, legalábbis remélte, de nem szólt, hogy nekik is eljön a kis trónörökös. Így nevezte Kazi a várva várt kis gyermeküket. Jó barátaik is örömmel fogadták a hírt. Kázmérnak szent meggyőződése volt, hogy nekik most kisfiút hoz a gólya. Úgy is lett, valóban megérkezett, a kis trónörökös. Nem tudni miért, de az apáknak nagyobb örömet hoz egy fiúgyermek, talán mert bennük látják az élet folytatását, azzal együtt, hogy a lányokat is nagyon szeretik.

A büszke apa nem akart más nevet adni a kicsinek, csakis az övét, persze Emerencia egyetértésével. Kázmérnak repesett a szíve, boldogan hangoztatta „fiam van, fiam van”! Így már teljes a családjuk, szeretettel, sőt imádattal vette körül őket.

Az évek elrepültek, nagyon sokszor megfordult az idő kereke, változtak az évszakok. Mindhárom családnál felcseperedtek, szinte már felnőttek a gyerekek. A szülőket a fiatalok iskoláztatása foglalkoztatta. Nem mindig örültek a gyermekük pályaválasztásának, mint most Kaziék a lányukénak. Marietta igen jól tanult, nem szokványos a lányoknál, hogy a matematika és a vegytan a kedvenc tantárgyai. Ő még nem döntött, hogy merre induljon el a nagybetűs életbe.

Egy alkalommal édesanyja a patikába küldte valami gyógyszerért. Nagyon megtetszett neki a szép környezet, az üveges szekrények polcain sorakozó, egyforma mintázatú porcelán gyógyszertartók. A patikus a patikamérlegen minimális mennyiségeket mért, azokból keverte ki az orvosságot. Ez adta neki az ötletet. Mikor hazament, az édesanyjának bejelentette.

– Mamácska, én patikus akarok lenni!

– Ó, édes kislányom, oda lányokat nemigen vesznek fel, ez amolyan férfimunka.

– Én nem bánom, mindenképpen megpróbálom, el akarom végezni.

– Kislányom, ha nem vesznek fel, csalódní fogsz, azt nem lesz könnyű elviselned – ecsetelte az anya a várható nehézségeket.

A kislány kemény elhatározása, akarata, tanulni vágyása sikerre vitte álmát. Mégis gyógyszerésznek tanult.

Gáspáréknál Zádor elképzelése okozott gondot az édesanyjának, mikor bejelentette, mit tervez.

– Édesmama, katonaiskolába akarok menni.

Az anya persze megpróbálta „kis” fiát lebeszélni.

– Kisfiam! Nem próbálnál meg valami mást? Te nem olyan erős alkat vagy, jobb lenne neked talán jogi pályát választani.

– De édesmama, bízzál bennem, ne félts, mindent megteszek, hogy katonai iskolába felvegyenek.

Iréneusz felfigyelt fiára, nagyon komolynak vélte elhatározását, ez már az apja gondolkodását örökölte. Nem akarta az önbizalmát megsérteni, mivel Zádor vékony testalkatú, mint amilyen ő volt fiatalon, de végül is áldását adta.

– Ha ennyire szeretnéd, legyen. Próbáld meg azt a katonai iskolát.

Gáspár fiú, az apja alkata, nagyon hasonlít hozzá, az érdeklődése is teljesen egyezik. Szereti az erdőt, az állatokat, rövidesen erdész-vadász lesz, ha igaz, és már a szerelem is erősen dobogtatja a szívét.

Mi van Szilveszterrel? Ő gazdasági iskolát választott, szeretett végigkocsikázni apjával a birtokon, minden érdekelte.

A családok, barátok, jó szomszédok mindig megtalálták a módját, hogy a gyerekeik is találkozzanak. Az ifjúság részére sokszor rendeztek amolyan szép tea-délutánt, és kerti zsúrokra is sor került. Ilyenkor a távolabbi családok „felnőtt” csemetéit is meghívták, akik örömmel el is jöttek. Az ifjak, kis hölgyek megjelenésével ilyenkor egész kis társaság jött össze. Míg a fiatalok játszottak, táncoltak, az anyukák azért az öröközölddel körülvett pa-

vilonban teáztak, féltő szemmel őrizték gyermekeiket. Amikor sötétedni kezdett, lampionokkal világították meg a helyet. A kerti asztal megterítve édességgel, finom szörppel, de nem igazán vonzó az ifjúságnak. Talán másféle édességre vágytak volna. Már felfigyeltek egymásra a fiak és a hölgyek. A szemek villanása, a legyezők ideoda mozgatása jelezte, ha szimpátia alakult ki a párok között. Mi az, hogy alakult! Megtalálták ők egymást, igyekeztek a másik közelébe kerülni a társasjátéknál, vagy ha szólt a zene, táncra kérték a kiválasztott kishölgyet.

A lampionok fényénél az üde zöld, kék, sárga, rózsaszín selyemruhában táncoló lányok olyan szépek voltak, mint a virágok kelyhéből előbukkanó tündérek. Talán nehéz volt közülük választani, de volt, akinek sikerült. Észre lehetett venni, hogy Zádor mindig Mariettát kereste, igyekezett a közelébe jutni. A kislány is jó szívvel fogadta a fiatalember érdeklődését. A körülöttük lévők vették észre, hogy már a zene nem szólt, de ők mélyen egymás szemébe nézve táncoltak tovább. A hangos nevetésre „ébredtek fel”. Nos, ez már valami!

Szilveszter is talált egy számára nagyon vonzó kishölgyet, Izabellát. Olyan édesek voltak, a szőke lovag a fekete hajú csábos – ő nem tudott róla – kis hölgyel.

A sok tánc, kergetőzés, kacagás a véget nem érő vídamság az estébe nyúlt. A spontán kialakult párok valamennyien jól érezték magukat. A szülők – azaz az anyukák – persze megjegyezték.

– Lányok, fiatalemberek, indulni kellene hazafelé.

Ez már szülői parancs volt, ha úgy tetszik. Ezután kölcsönösen köszönték egymásnak a szíves vendéglátást és a meghívás elfogadását. Az ifjakat udvarias búcsúzásra

kérték, a hölgyeknek is illett megköszönni kinek-kinek a szép, hangulatos délutánt. Véget ért a vigasság, mindenki hazatért. Otthon még szót váltottak egyik-másik szülővel, megbeszélték a délután, az este eseményeit. Volt, amiről nem szóltak, hogy egy-egy élmény csak az övék legyen.

Bizony a fiatal, ártatlan lelkeket már a szerelem enyhe fuvallata érintette meg. Még nem is tudják, hogy ez a csodálatos érzés mennyi álmatlan éjszakát, nappal meg mennyi, néha fájó gondolatot hoz majd nekik. Kinek milyen mély nyomot hagyott az átélt kedves emlék a lelkében. Miért van bennük ez a furcsa érzés? Mi ez? Ma még csak egymás hiányát nehéz nekik elviselni. De lesz-e folytatás? Ez még a jövő „zenéje”.

Az, amit a fiatalok maguknak választottak a jövőjüket építve, sikerült Mariettának, Zádornak, Szilveszternek, Gáspárnak. Örültek a szülők, nem szóltak bele, a gyerekek bizonyítottak. Nos, egy gond azért itt-ott felmerült, a távolság. Más-más városba, sokszor jó nagy távolságra kerültek egymástól. Új környezetben, távol a családtól kellett a tanulmányaikat folytatni.

Gáspár már végzős, rövidesen befejezi az iskolát. Rendesen tanul, de azért ki-kiruccan a szórakozóhelyekre. Az egyik „Csillagfény” nevű mulatóban, felfigyelt a táncos-énekes hölgyre. Minden este odament egy virágcsokorral, amit névkártyával ellátva küldött be az öltözőjébe. Megtudakolta a nevét, Natália. A kishölgy is felfigyelt a csinos lovagra, szemével sokszor rápillantott éneklés közben. Gáspár figyelte, az este végén ki várja a szép, neki csillagszemű fiatal lányt. Soha, senki. Felbátorodva a virágcsokorba levélkét rejtett, megkérte, a műsora után legyen szíves, fáradjon az asztalához, szeretné jobban megismerni. A meghívása olyan udvarias volt,

hogy a fiatal hölgy elfogadta. Akkor este, a bemutatkozás után együtt is vacsoráztak. A fiatalember úgy vélte, kölcsönös a szimpátia közöttük. Még nem merte bevallani, hogy ő, ahogy meglátta beleszeretett. Az őszinte beszélgetés során elmondták egymásnak a legfontosabbakat. A lány vidékről került fel, egy szalon varrodájába tanult, elegáns műhely, a hozzá tartozó elegáns üzlettel. Nagyon tetszett neki, még egy kis szobát is kapott, mert a szerénysége, a kedves, szolid megjelenése a tulajdonosnőt elbűvölte. Elmondta, hogy az esti fellépés jövedelmet hoz neki, hiszen amellet, hogy szépen énekel, ragyogóan táncol is. Ő jó nevelést kapott, semmi olyanra nem kapható, ami ellenkezik az erkölcsi tartásával. Az ifjú Gáspárt teljesen elbűvölte Natália, az őszinteségével, szolid természetével. Nem is tudta sokáig titkolni, mennyire szereti. Komoly a szándéka, feleségül szeretné venni, de még be kell fejeznie az utolsó évét az iskolában. Natáliának még két éve van, ő is be szeretné fejezni a tanulmányait.

Szilveszter, ha tehetne, meglátogatta a Nemesfálvi családot, Izabella nagy örömére. Az az ifjonti kerti-parti élénken él a lelkükben. Mivel a kislány tanítónő szeretne majd lenni, egy jó nevű úgymond „angolkisasszonyok” leánynevelő intézetébe ment tanulni, így csak ritkán találkozhattak.

Szilveszter egy alkalommal vette a bátorságot, és levelet írt Izabellának.

– Kicsi lányom, leveled érkezett a szomszédos fiatalembertől.

– Nekem? Levél? Tőle?

– Igen neked, tessék, olvasd el.

– Bevihetem a szobámba?

– Micsoda kérdés ez? Ugye tudod Izabellám, hogy tiszteljük egymást, meg a levéltitkot is. Megbízunk benned.

Miután az édesanyja megnyugtatta, Izabella a szobájába ment és olvasni kezdte a levelet.

Kedves, szép Bellám!

Nem tudom, szabad-e így szólítanom, de így jött a nyelvemre a te édes neved. Emlékszel, amikor táncoltam veled, oly boldog voltam, a szívem oly hevesen dobogott, féltem, hogy meghallja valaki. Te voltál ott a legszebb, mint egy szállódó pillangó, szinte féltem, hogy elrepülsz, ott hagysz engem. Szerencsére nem így történt. Akkor súgtam is neked, hogy milyen gyönyörű vagy. Sokat gondolok Rád, mint egy tündérre a virágok között. Kár, hogy távol vannak az iskoláink,

Igaz szeretettel,

Szilveszter

Utóirat: Remélem, te is gondolsz rám néha.

Kipirult arccal jött vissza, kezében a levéllel. Szerette volna a párnája alá rejteni, de úgy nevelték, hogy édesanyjának mindenről tudnia kell, így egyenesen hozzá ment.

– Édes kicsikém, milyen hírt kaptál?

– Nem is tudom, de...

– De, mit de? Kislányom, nem lehet abba rossz hír!

– Olvasd el mama – átadta a levelet.

Iréneusz elolvasta.

– Tulajdonképpen ez egy nagyon kedves levél. Meg-

tetszettél neki, a kedves fiatalembernek. Nyugodtan írd neki. Egyébként is, az etikett szerint egy levélre illik válaszolni.

– De mit írok?

– Azt, hogy megkaptad a levelet, kedvesnek találtad a sorait, valamikor majd találkoztok. Szíves üdvözléssel.

– De ő úgy szólított, hogy Bella. Írhatom én is így a levél végére?

Édesanyjának némi gondja akadt, ez most bizalmas megszólításnak számít, vagy csak egy ifjú által becézett név? Talán mégis ez utóbbi.

– Írhatod így röviden, Bella. A nevelő is ezt adta neked, barátságból, szeretetből.

Iréneusz maga elé képzelte az ifjút. Van benne valami megnyerő, az is jól áll neki, amikor egy rakoncátlan tincesse a homlokába hullik. Hiába simítja hátra, mindig előre omlik. Egy pillanatra összeszorult a gyomra. Boldi fia! A szőke ifjú féltestvére Izabellának! Igaz, hogy Rózmáry szép szőke asszony, a fia őrá hasonlít. A lelkében nincs megnyugvás, tovább tépelődik. Jó-jó, hogy ez csak barátság, vagy olyan diákszerelem, de mi lesz később, mi lesz, ha netán komolyabbra fordul a dolog? Lehet, hogy elmúlik, mint egy megfázás. Nem is lenne rossz, még ha csalódással sújtaná is az ő virágszálát. De máris elvetette ezt a lehetőséget. Nem-nem, nem lehetek ilyen rossz a gyermekemhez! Most mit tegyek, Istenem, segíts!

Tovább őrlődött, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a két gyerek féltestvére egymásnak. Micsoda átok lett a nagy szerelemből! Nem bántottak ők senkit, csak akkor elragadta őket a hév, a gyönyör, akkor újra Irén volt. Nem akarta megcsalni soha Gáspárt, hiszen általa lett boldog, szép családja, férjét mindig őszintén szerette,

ahogy most is. Ez bizonyára az égiek büntetése! Mit fog tenni, ha a gyerekek barátsága egyszer mindent elsöprő szerelembe hajlik? Akkor szembe kell nézni neki és Boldinak, s elmondani a fájó, eddig eltitkolt igazságot. Istenem, csak ennek ne kelljen megtörténnie soha. Nem tudott ellenállni akkor a rá törő vágynak, az őrijítő szerelemnek. Akkor a régi Irén volt, de a nagy terhet Irénuszának kell elviselnie. Tehetetlennek érzi magát ebben a helyzetben, nem talál belőle kiutat, ez egy gordiuszi-csomó, arra meg mi a megoldás?

A gyerekek mentek az általuk kiválasztott úton.

Zádor a katonaiskolában megerősödött, izmosabb is lett. Nagyon jól állt neki az egyenruha. Önbizalma megnőtt, a tanulmányi eredménye is kiváló. Az utóbbi időben már rangot is kapott, tiszt lett. Egy este a tiszt úr hazajött, igaz, csak rövid időre tért be a családjához. Küldetése volt a csapatának egy közeli bázishoz. Erre vitt az útjuk, hát néhány percre beugrott egy-két falatra – mégiscsak hazai – egy pohár vörösborra, aztán ölelés a szülöktől és egy fontos kérdés, mit tudnak Mariettáról. Az utóbbi időben nem kap választ a leveleire. Az anya, az anya! Nála vannak a megnyugtató hírek, szavak.

– Drága kisfiam, Marietta vizsgára készül, el kellett mennie egy távoli patikába gyakorlatra. Tehát nincs semmi baj, a kapcsolatotok nincs veszélyben. Légy türellemmel!

– Köszönöm édesmama! Máris megnyugodtam. Valóban jó volt hallani a hírt az én szerelmemről.

Ennyi elég is volt, az ifjú csinos tisztnek indulnia kellett a csapatához, teljesíteni a feladatot. Ez ügyben az anya megnyugodott. Büszkeséggel nézett fia után.

A kicsi lánya, Izabella még a leánynevelő intézetben

tanult. Iréneusz nagyon megértő volt, amikor Rózmáry arra kérte, segítsen, hogy fia levele eljusson Izabellához, hiszen a szigorú intézet még a levelezést is ellenőrizte, havonta egy levél érkezhett, az is csak a szülőktől. Rózmárynak az jutott eszébe, hogy az édesanya levelébe lehetne tenni Szilveszter levelét, így odajutna. Nagy kérés ez, de semmi sem lehetetlen, hiszen az ő lányának is örömet jelentene a kedves fiú levele, így beleegyezett. Szilveszter levele hát belekerült az édesanya, Iréneusz levelébe, amit a szeme fényének küldött. Lelke háborgott, szíve fájt, de egyelőre várni kell, nincs mit tenni. Próbálta elfogadni ezt a számára kegyetlen helyzetet.

Az ifjú Gáspár rövidesen befejezi az iskolát, már csak egy vizsgát kell letennie. Haza ment látogatóba, a szüleit megörvendeztette. Az édesapjával kilovagoltak az erdőbe, a házhoz. Körülnéztek, a lovakat hosszú vezetőgyepelőre rögzítették, hadd legeljenek. Az ifjú idejét látta elmondani, hogy nagyon szerelmes Natáliába. Az apa érdeklődve hallgatta a fia beszámolóját, még inkább vallo-
mását.

– Jól van fiam, ha megtaláltad az igazit. De biztos vagy benne?

– Igen édesapám, nagyon szeretem.

– Szóval a mulatóba ismerted meg? Énekel és táncol? Érdekes, nagyon érdekes!

– Miért mondod ezt édesapa?

– Úgy látom, a sors megismétli a mi találkozásunkat édesanyáddal. Mi is így ismerkedtünk meg.

– De én még édesmamának nem merem elmondani.

– Csak ne félj, majd akkor fogod neki elmondani, amikor én is ott leszek. No, fiam, ha már itt vagyunk, és puskák is vannak, nézzünk valami löni való vadat.

– Édesapám! Én egyetlen állatot se tudnék lelőni. Attól jobban szeretem őket, hogy lelőjem.

– Még egy fácánt se?

– Azt se!

– Akkor te csak maradj erdész, a vadászatot hagyd meg nekem, kivéve a szoknyavadászatot, igaz, ahhoz meg már lefelé konyul a bajuszom – viccelődött az apa.

De mondd, mi van a régi szerelmeddel?

– Az már elmúlt, el is ment messzire, azt sem tudom hová.

– Jól van, ha az új szerelmed, Natália annyira neked való, hozd el, mutasd be rövidesen.

Haza lovagoltak. Az ifjú bátorságot kapott apjától, elmondta édesanyjának is kiféle, miféle az ő szerelme. Iréneusz meglepődve hallgatta, majd megkérdezte.

– Igazán szereted, szívvel-lélekkel?

– Igen.

– Mondtad, hogy gyakran vittél neki rózsát. Milyen színű a kedvence?

– Ő a sárga rózsát szereti.

Még jobban meglepődött, örült, hogy a fia őszinte vele.

– Akkor vigyázz arra a kedves, csillagszemű szépségre, de hozd el, szeretném megismerni.

Az apa felesége fülébe súgta.

– Látod, az én fiam.

– Meg az enyém – tette hozzá Iréneusz.

Úgy vélte, sok közös vonás van Natália és közte. Biztosan megkedvelik majd egymást. Na meg szalonvarrónő szeretne lenni, ez is nagyon imponáló volt a leendő anyósna. Iréneusz kezdett megnyugodni, hogy a fiúk lassan révbe érnek. Ez gyógyír volt szenvedő lelké-

re.

Mi újság van Boldiék háza táján?

Hála Istennek a fiuk befejezte az iskolát. Bejelentette, hogy a családi gazdaságba szeretne dolgozni. Ennek a szülők nagyon megörültek, nem nekik kellett ezt felajánlani Szilveszternek. Egészen jól belejött a gazdaság igazgatásába. Sok munkába vesz részt az apa és Vince kezei alatt. Oly szeretettel veszi körül Vince is, mintha a fia lenne, mondogatták az emberek, de senki nem gondolta, hogy valóban az is.

A napokban Boldi a városból hazafelé tartott, mert valamit el kellett intéznie a jegyző úrnál. Lóháton már a hármaskút elágazásánál járt, ahol összefutott Gáspárral.

– De jó, hogy találkoztunk, már üzeni akartam neked, ugorj el hozzánk, kaptam egy gyönyörű trófeát, ezt neked is látnod kell!

– Mikor gondoltad? – kérdezte Boldi.

– Mit mikor? Hát most, ha már így összetalálkoztunk. Vagy nem tudsz egy kis időt ellopni kettőnkre?

– No, nem bánom, ha szeretnéd.

– Persze, hogy szeretném, induljunk máris!

Gáspár kocsival volt, Boldi mellette lovagolt. Megérkeztek.

– Gyere be, megmutatom az új szerzeményemet! – invitálta Boldit.

A szoba falán már annyi szép agancs volt, Boldi azt se tudta, melyiket nézze.

– Látod azt a vastag, gyűrűs agancsot? Ez az, amit ajándékba kaptam. Sajnos nem én lőttem, nem is ezen a területen él, hanem a sziklák között, a magas hegyeken. Valahol, „ahol a madár se jár” így szokták emlegetni, még ha ez nem is igaz. Egy különleges kőszáli kecske-

nyájnak volt a tagja. Nem lötték volna le, csak megsérült, így került puskvégre. Azt mesélte erről a kecskecsoportról a vadász cimborám, hogy az a nyáj azért van még meg hiánytalanul, mert nagy tiszteletben tartják a vadászok. Történt egyszer, hogy mindenáron szerettek volna párat megszerezni az ottani vadászok. A hajtók, a vadászok jól ismerték a kecske csapatot, figyelték, hogy merre járnak, és a csapásaikat, közbe bekerítették őket. Ezt a nyájat egy bak vezette, aminek a homlokán volt egy fehér folt. Nem is lehetett összetéveszteni. Erős, életrevaló állat volt. A veszélyt megérezve felvezette övéit a legmagasabb „iker” sziklák egyikére. Onnan nem tudnak megmenekülni, legalábbis ezt gondolták a vadászok. Képzeld barátom, a két hatalmas szikla között volt egy elég széles hasadék. A vezér kos a csúcson széjjelnézett, majd nagy bátran a hasadékba ugrott, de slég irányba a fejével a másik szikla oldalának. Ott pillanatok alatt megfordult, és át a másik szikla oldalához irányította magát, majd ott is a fejével megkoppintotta a sziklát, újra megfordult, tehát cikk-cakkba, mint a cipőfűzés, levezette a társait, ők is bátran ugrottak a vezér után ugyan úgy. Hihetetlen volt nekem ez a történet. No, úgy nézd ezt a trófeát, hogy a vezérkos nyájának egyik tagjáé volt.

– Nahát, te nagy vadász! Még azt mondják, hogy az állatok nem gondolkoznak, akkor ez a történet mit igazol? Én még sose hallottam erről a kőszáli kecske történetéről.

– Én se Boldikám, pedig megfordultam néhány vadásztársaságban, elhiheted. Igaz, egyszer mondtak valamit, hogy nincs is tilalom egy kőszáli kecske nyájra, de a vadászok oly nagy tiszteletbe tartják, hogy soha nem vadásznak rájuk. Csak akkor azt nem mondták, hogy miért.

No, nézelődj, hozok a pincéből egy kis hörpinteni valót.

Alighogy elment Gáspár, Iréneusz lépett be a szobába. Remegő hangon kérdezte.

– Te Boldi! Tudod, hogy a gyermekeink jó ideje barátoknak? Izabella és Szilveszter. Már nem olyan kicsik, fiatalkorukon is mindjárt túl lesznek. Mi lesz, ha a barátságból szerelem fakad? Megőrjít a gondolat, hiszen ők féltestvérek! Mit lehet tenni? – kérdezte Iréneusz, szemében könnyek fakadtak.

Boldi lába lebénult, mozdulni se tudott, egy szó nem jött a nyelvére. Erre ő még sose gondolt, meg is mondta Iréneusznak.

– Bevallom, ez eddig eszembe se jutott.

– Gondoltam, mert téged mindig olyan nyugodtnak láttalak. Ezek vagytok ti, férfiak! Jézus, Mária mit lehet tenni? A mi bűnünk sújtja a gyermekeinket – suttogta Irénke, de hallotta, hogy jön Gáspár, többet nem mondott, halkán távozott.

Bejött Gáspár. Boldi észre se vette, csak meredten bámulta a trófeákat, meg se fordult, így a jó barát szólította meg.

– No, gyere kedves barátom, ízleljük meg ezt a több éves gyöngyöző nedűt. De mi van veled? Olyan sápadt vagy. Csak nem a fehérhomlokú kőszáli története viselte meg a jó lelkedet?

– Egy kicsit igen. Hihetetlen, hogy ez a vezérkos milyen bátran mentette meg az övéit. Fantasztikus, mi minden történik az állatvilágban.

– Így igaz, de gyere, töltöttem a poharakba, több éves már ez a bor, ihatunk erre a csodás történet szereplőire.

Iszogattak, kóstolgattak, beszélgettek. A bor megol-

dotta mindkettejük nyelvét. A gazdasági témák, a malom, a gazdatiszt, no és a gyerekek voltak a téma. Gáspár örömmel adta barátja tudtára, hogy nagyobb fia erdész lesz, de a vadászatot nem kedveli. Viszont imádja az erdőt, a vadakat, a természetet. No, meg a lányokat is eddig, hiszen apja fia. De úgy látszik, már csak egy kislány érdekli, Natália. Más lányokra rá se néz, de jól is van ez így, legalább megnyugszik, nem csatangol sehová.

Ittak néhány pohárral, valóban nagyon minőségi a Gáspár bora, de elkészönt Boldi és elindult haza. Nem sietett. Lefoglalták a gondolatai arról, amit Iréneusz mondott neki. Minden porcikája remegett, alig tudott ülni a lovon. Töprengett, minden idegszálával a fia boldogságának útját kereste. Mi a megoldás, hogy legyen tovább? Poroszkálva ért haza. Ferkó fogta a lovat, és bevezette az istállóba.

– Úgy látom Szélvész, nem igen izzasztott le a gazdád, biztosan csak későn akart hazaérni – beszélte a véleményét az állatnak.

Múltak a napok. Egyik délután Boldi az udvaron kószált, amikor Mariska nő észrevette.

– Nagyságos úr, valamit falatozni kéne, ahogy elnézem, kevesebb az ember a nadrágjában – mondta némi humorral nő – mit főztek, ami a kedvére való? – kérdezte.

– Rosszul látja Mariska nő, éppen annyi a súlyom, mint volt, csak keveset alszom mostanában, azt láthatja rajtam – próbálta megcáfolni nőt.

Ám szakácsnői mivoltából látja a valóságot, kevesebbet eszik az úr, és olyan gondterheltnak tűnik, ez az igazság. Ha öregedett is, amit ő a két szemével meglát, az bizony úgy van! Tehát az úr lefogyott. Annak meg oka

van, de egyelőre nem tudta kitalálni, hogy mi az.

Boldi szinte egy percre sem tud megszabadulni rettenetes gondjától. Mi lesz az ő nagy titkával. Igaza van Iréneusznak, az ő bűnük áll a fiatalok boldogságának útjába. Találgatott magában, mit lehetne tenni, de egy se volt megoldás a nagy gondjára. Talán, ha elmaradnak, elmúlik a szerelem. Miért ne? Ez is lehetséges, de ez a gondolat csak a saját maga megnyugtatóására szolgált, tehát igazából ez sem megoldás.

Egy délután Szilveszter és Vince együtt érkeztek lóháton. Ki más figyelt volna fel az érkezésükre, ha nem Mariska nő. Hiába, no! Az öreg nő már keveset dolgozott, persze, hogy ráér nézelődni, hát most is nyitva tartja a szemét, mint mindig. Milyen szép ez a két fiatalember – mondta csak magának – de az a szőke hajtincs, amely a homlokba omol mindkettőnek, elég fura. Lehet, hogy ez idáig csak nőnek tűnt fel, de neki erre is volt magyarázata. Hát, persze, biztosan Rácsodálkozott Rózmary, mikor várandós volt. Van ilyen. A kéményseprőre se szabadott ránézni a terhes asszonynak, meg ki tudja mi féléket hordtak össze.

A két szép szál szőke fiatalember bevitte a lovakat az istállóba, és jöttek is, mert vacsorára szólította őket nő. Rózmary Boldival már az asztalnál ült, hozzájuk csatlakozott Vince és Szilveszter, aki alig várta a vacsora végét. Bejelentette, hogy őszinte szívvel szereti Izabellát, amit már régtől tudtak a szülők is, de ő tovább ment, ugyanis közölte, hogy komolyak a szándékai a kislány iránt.

Boldinak már csak ez hiányzott. Alig tudta megőrizni hidegvérét, hogy hirtelen el ne szólja magát, de valamit mégis mondani kell.

– Mondd csak fiam, azt azért ugye tudod, hogy kettőn áll a vásár?

– Édesapa, ezt miért mondd?

– Mert tudnod kellene, hogy ő mit érez irántad.

– Attól nyugodtak lehetek, ő is szerelmes belém.

– Azért ugye még tudtok várni, hiszen Izabella a nevelőintézetben tovább tanul, tanítónő szeretne lenni, úgy tudom – csatlakozott Rózmáry.

– Tudok én várni, ameddig kell.

– Jó-jó, akkor várjatok, míg Izabella befejezi az iskoláját – próbálta Boldi a várakozás idejét így meghosszabbítani.

Az ifjú úgy vélte, mintha megnyerte volna szüleit, hiszen nem tiltakoztak.

Befejezték a vacsorát, a beszélgetést, mindenki ment a dolgára. Rózmáry és Szilveszter a házba, Vince a „tündérlakba”, Boldi meg az udvarra. Ő most egyedül akart lenni. Még súlyosabbnak ítélte meg a helyzetet a fia bejelentése után.

Nyugtalanul járkált az udvaron, az istállóban, erősen tépte, marcangolta a szívét-lelkét, amit csak ő tudott és persze Iréneusz. Végtelenül bántotta a kialakult helyzet, a fiatalok szerelme, és az, hogy nem örülhet a fia boldogságának, hiszen ennek más körülmények között így kellene lennie. Kérdéseket tett fel magának. Mi lesz, ha...? Hogy legyen tovább...? Választ persze nem tudott adni.

Észre se vette, már feljött a hold, ragyogtak a csillagok az égen, jó későre járt az idő. Rózmáry kilépett az ajtón, férjét hívta.

– Boldikám, gyere már be, késő van! Meddig akarsz még járkálni, mi dolgod van odakinn?

Boldi egy rövid válasszal az ajtó felé indult.

– Jövök már, jövök.

Az este hátralévő részét mondhatni csendben töltötték, még az ágyban sem beszélgettek úgy, mint régen. Rózmáry egy könyvet tartott a kezében, mintha olvasna, de igazából most az se érdekelte. Valami benne volt a levegőben. Forgolódva az ágyukban, álmatlanul telt el az éjjel.

Kázméréknál újabb csoda történt. Váratlanul egy kislány érkezett, Eufrozina, immáron harmadiknak. Édesanyja az egyik grófnő rokonának emlékére adta ezt a különleges nevet, mindenki öröme. A kis család így lett teljes. A nagylány, Marietta talán nemsokára kirepül, szerelmük Zádorral a házasságban valószínűleg még inkább teljes lesz. Nincs is semmi ellenkezés a szülők részéről. A fiatalok megtalálták egymást, már ketten tervezgetik a további életüket. Kázmér úr végtelenül boldog, hogy a sors még egy tündért lopott be hozzájuk. A katona apuka még most is olyan sármos, ha vendégségbe mennek, lovagias megjelenésével vonzza a női szemeket, de hiúságának ennyi elég. Boldog, nagyon boldog az ő drága feleségével, és gyermekeivel. A barátságot továbbra is ápolják, őrzik a szomszédokkal.

Gáspáréknál ünnepre készülnek. Az ifjú Gáspár elhozza Natáliát, az ő nagy szerelmét bemutatni a szüleinek.

A lányka némi izgalommal készül, csinosan, de szerényen, jó ízléssel választotta ki a ruháját. Elöl enyhén kivágott, az alakjára simuló, halványzöld alapon apró, fehér és sárga virágcsokor mintázatú selyemruhába öltözött, mely szépen kiemelte a vékony derekát. Egy szóval nagyon csinos és elegáns volt a ruhájában. Fején könnyű nyári kalap, a szalag rajta olyan, mint a ruhája. Fürtjeit

ugyan alá rejtette, de egy-egy huncut hajtincse mégis kikandikált.

A két fiatal megérkezett. Örömmel üdvözölték egymást. Iréneusz kedvesen ölelte magához ezt a „csillag-szemű” leányt. Ahogy megnézte, mintha saját magát látta volna fiatalon. Leültek teázni, kávézni. Ahogy a fiú és a lányka egymásra nézett, látták a szülők azt az égő tüzet, melyet úgy hívnak, „a szerelem tüze”. Lassan Natália is feloldódott, érezte, hogy őszinte szeretetet ébresztett választottja szüleiben. Beszélgettek. Sok mindent elmondott magáról, a terveiről. A kedvese beleszólt.

– A közös tervünk meg az, hogy összeházasodunk.

– Nagyon helyes, így kell ezt, fiam – erősítette meg az apja fiában az elhatározást.

– Ha valóban, igazán szeretitek egymást, jöhet a házasság – támogatta a döntést az anya is.

– Ó, édesmama, bocsánat, valamit kint felejtettünk, gyere Natali – gyere Natali, szólt Gáspár a kedvesének.

– Persze-persze – jutott eszébe a kislánynak is.

Egy hatalmas, sárga rózsacsokorral tértek vissza, és átadták az édesmamának.

– Ez csodás! Honnan tudtátok, hogy ez volt a kedvenc rózsám? Biztosan elárulta apád, ugye fiam?

– Ha már így kitaláltad édesmama, valóban így volt.

Ez a szép rózsacsokor felidézte Iréneuszban a régi szép emlékeket, amikor még Irén volt.

A fiatalok jól érezték magukat, a szülők pedig máris a szívükbe zárták fiuk választottját.

Ezek a felemelő percek, órák egy ideig megmelengettek Iréneusz lelkét, de amint a lányára gondolt, továbbra is háborgott. Félt, és fájt neki Izabella és Szilveszter szerelme. Még jó, hogy Gáspár nem tud róla.

Rózmáry is elhatalmasodott a nyugtalanság. Töprengett, hogy meg kellene mondania Boldinak a titkot. Persze azt, hogy Boldinak is van titkolni valója, nem is sejtette. Nyugtalanul feküdt, nem jött álom a szemére. Mitévő legyen? Arra gondolt, el kellene menni a templomba, imádkozni lelke üdvéért, a megbocsátásért Istenhez, meg a gyerekek boldogságáért. Meg is mondta Boldinak. Talán, ha bevallaná neki a nagy titkot, lehet, hogy megbocsátaná neki, hiszen Boldi jó ember, igazán jó, becsületes, tisztességes, szerető férj és apa. No, persze sokkal könnyebb kigondolni azokat a szavakat, mint kimondani.

Boldi is szenvedett, még jobban, mint eddig, hiszen a fia már elmondta nekik, mennyire szereti Izabellát.

Reggel fáradtan ébredtek, alig ismertek magukra. Minden gond, gyötrődés, álmatlanság az arcukra volt írva. Csak gépiesen tették a szokásos reggeli ténykedéseket. Nem szóltak, mert a levegőbe most is ott volt valami feszültség, idegesség, félelem, így mindhárom együtt.

Boldi gyötrellemmel volt tele, úgy érezte, hogy a torkába került valami. El kellene mondani az ő nagy titkát. De hogy?

Így mindkettőjüknek nehezen indult a nap. Óriási lelki terhet cipeltek. El kellene mondani, be kellene vallani, folyton ez járt a fejükben. Most hát melyiküknek lesz oly nagy bátorsága, hogy bevallja a nagy titkát.

Felöltöztek. Szívük a torkukban dobogott. Rózmáry az imakönyvét vette a kezébe, szorosan magához ölelte, nem tette bele az ünnepi táskájába. Mindketten azon töprengtek, hogy kezdjenek neki a vallomásnak, de még nem tudták. Rózmáry törte meg a csendet.

– Boldikám! Indulok a templomba, imádkoznom kell.

– Én is veled megyek – csatlakozott kis feleségéhez a férj.

– Örülök, hogy te is eljössz – szólt hozzá az ő kismadara.

Elindultak a templomba vezető úton, hallgatagon, bizonytalan léptekkel. Nem szerettek volna odaérni? Esetleg vártak valami csodára ezen az úton? Ki tudja.

Már a templom lépcsőjének legalsó fokához értek. Megálltak. Rózmaryl megszólalt.

– Boldikám, én most gyónni megyek az atyához.

– Én pedig neked akarok gyónni, nem bírom már tovább cipelni a bűnöm terhét. Azt a titkot, amit eddig őriztem, de...

– Miről beszélsz Boldi? Minden rendben? Hisz' remeg a hangod!

– Tudnod kell édes kismadaram, hogy én téged mindig nagyon szerettelek, és szeretlek most is. Kérlek, hogyha elmondom ez jusson eszedbe és legyen benned irgalom irántam, nem akarlak sem megbántani, sem elveszíteni. Ugye érted? Egyszer, csak egyetlen egyszer levett a lábamról a női csáberő. Megbabonázott egy démon, elvesztem, semmi, de semmi voltam. Még ma sem értem, hogyan történhetett ez meg velem. Rám telepedett egy óriási vágy, alatta megsemmisültem. Nem vádolok én senkit, amiért megtörtént, de ez a megmagyarázhatatlan már-már kegyetlen testi öröm nem múlt el nyomtalanul. Bocsánatodért esdeklem, de megvallom neked, mert szeretlek. Az a drága fekete hajú, gyönyörű lányka, Izabella, az én lányom.

Zokogva, alig érthetően folytatta.

– Szilveszter nem veheti el, hiszen féltestvérek – könnyeit hullajtva ölelte át Rózmaryt, aki hagyta, hogy

férje átölelje – Most már tudod, ez volt az én nagy titkom, az én bűnöm – zokogta szíve-lelke fájdalmát.

Olyan jó volt most a drága kismadarát átölelni, hiszen valóban nagyon szerette őt. Várta a szidást és mindent, amiről úgy gondolta, hogy ezek után megérdemel, de...

Rózméry nem szidta, nem bántotta, hanem szinte megértően mondta.

– Igen-igen, nagyon csúnya dolgot tettél, de én is tudom, hogy néha az ember nem igazán ura a cselekedetének. Tudom mit jelent, amikor a szív, a test dönt, s nem az ész, amikor magának követeli a világot, melyből ott semmit se lát, csak érzi azt a különleges szerelmi élményt adó, mindent elsöprő, már-már fájó boldogságot. Amikor birtokba veszi az ember testét-lelkét a leküzdhetetlen, tüzes vágy. Ugye így van Boldikám? Nos, hát te is tudd meg, egyszer, csak egyetlen egyszer nekem is megadatott az az örült nagy szerelem, a megállíthatatlan vágy, amely a felhőkbe repít, miközben maga alá gyűri az embert. Ilyenkor a szerelem szinte megsemmisíti az embert. Én is részese voltam egy ilyen örült pillanatnak. Igen, ennek virága a mi drága, kedves gyermekünk, Szilveszter.

Ő is zokogva fulladozott, remegve húzta szorosabban magához Boldit, miközben elmondta.

Hát, így kerültek felszínre a titkaik. Persze egyiknek is másiknak is fájt, de talán a megbocsátás nem esett annyira nehezükre, végül is nekik így érkezett meg a drága gyermek, akit annyira vártak. Ez a gyónás, amit egymásnak tettek, ha nehéz is volt, de levette róluk azt a nagy terhet, amit éveken át cipeltek. Megszabadították magukat és egymást a lelkük terhétől. Mennyit töprengtek, hogy meg merjék-e mondani, bevallják-e a titkukat. Most megszólaltak a harangok, mintha megerősítették volna

őket, nagyon helyesen cselekedtek. Átölelve egymást, percekig zokogva, szabad folyást engedve könnyeiknek, lemosták magukról a bűnt, elsiratták a titkolt szerelmek emlékét.

Maradt-e a szívükbe egy pici darabka abból az egyszeri nagy szerelemből? Elhalványult, vagy teljesen el is tűnt? Ezt csak ők tudták.

A titkukat halálukig megőrizték, de soha többé nem beszéltek róla.

Mindenesetre a fiatalok boldogságának utat nyitott az őszinteség, és az igaz szeretet, melyet még hosszú éveken át őrizhettek egymásnak.

Ez a kisregény
csak szórakoztatás céljából
készült!

